

Kerbela Şehitlerine Ağlamak

Yazar:

Musa GÜNEŞ, Cafer BENDİDERYA

Türkçe

2010-01-07 09:48:27

Kerbela Şehitlerine Ağlamak Kerbela Şehitlerine Ağlamak

Selam olsun Hüseyine.

Bu kitap, insanlık alemine özgürlük dersi veren Kerbela Kıyamının önderine, ashabına ve bu özgürlük mesajını cihana ileten esirler kervanına ithaf olunur.

ESerin Adi: Kerbela Şehitlerine Ağlamak

Hazırlayan: Musa GÜNEŞ, Cafer BENDİDERYA

TAKDİM

"Ben sizi Allah'ın Kitabına ve Resulü'nün sünnetine çağırıyorum. Gerçekten sünnet öldürülmüş ve bid'at diriltirmiştir."

İmam Hüseyin (a.s)

Kerbela vak'ası üzerinden her ne kadar 15 asıra yakın bir süre geçmişse de, yeni meydana gelmiş bir olay gibi, mü'minlerin hatta insanlık aleminin kalbinde halen etkiler yaratmaktadır.

Bunun sırrını, şehitler serveri Hz. Hüseyin'in (a.s) kıyamının taşıdığı evrensel ve ender özelliklerinde, asırlar boyunca eskimeyen bir ilahî mesaj ve keskin hüccet oluşunda aramak gerekir.

Eğer Peygamber'in (s.a.a) gözünün nuru, Fatima'-nm (s.a) kalbinin meyvesi ve cennet gençlerinin efendisi, hak ve masum imam olan Hz. Hüseyin'in (a.s) şanlı kıyamı olmasaydı, Resulullah'ın (s.a.a) gece gündüz demeden sarfetmiş olduğu çabaları sonucu yeşeren hakikî Tevhid ağacı, İslam adına hüküm süren bir facirin, yani Yezid ibn-i Muaviye'nin eliyle kökten kurutulacaktı.

O dönemin şartları altında, Resulullah'ın (s.a.a) gerçek halifesi ve hak imam olan Hz. Hüseyin'in (a.s), Yezid gibi zalim ve fâcir birisine bi'at etmesi ve onu Resul-i Ekrem'in (s.a.a) itaati farz olan halifesi olarak kabul etmesi, hiç şüphesiz Ehl-i

Beyt'in konumunun sarsılmasına, hak ve hakikatin temellerinin yıkılmasına ve İslam'ın tamamen çökmesine sebep olacaktı.

Ama ilahî iradenin mazhari olan Hz. Hüseyin (a.s), kendisini ve evlatlarını bu yolda feda ederek ümmetin gaflet uykusundan uyanmasma ve nifak hizbinin ger-çek çehresinin tanınmasına sebep oldu.

Evet, İslam'ın ve müslümanların ebedî maslahatını gözetken İmam Hüseyin (a.s), bi'attan kaçınmakla kıyamını başlatmaya karar vererek izzetle öldüröl-meyi, zilletle yaşamaya tercih etti.

O, insanlara özgürlük, yiğitlik, gayret, aşk ve sevgi dersi verdi; onlara alçalmak yerine, kılıçların

gölge-sinde kanlı ölümle şerefi korumayı, hakkı muhafaza etmeği öğretti ve şu anlamda mesajlar verdi:

"Ey Allah'ım! Sen biliyorsun ki, bizim kıyamımız saltanat için yarışmak ve dünya ma-lından bir şeyler elde etmek için değildir. Bizim kıyamımız; senin dininin gerçek nişanelerini ortaya koymak, beldelerinde ıslahat yapmak, mazlum kullarını kurtarmak ve senin farzlarınla, sünnet ahkâmına amel edilmesi için yapılan bir harekettir...

Allah'ım, senin sevgi ve itaatin uğrunda yetmiş bin defa öldürölüp, sonra diriltilmeye hazırım; yeter ki benim ölümümle senin şeriatın korunsun, emirlerin ihya edilsin ve dinin ayakta dursun. Ben, senin kelimenin yücelmesi için yolunda cihad etmeye, şeriatini aziz kılmaya ve dinine yardım etmeye daha evlâyım...

Andolsun ki, gerçek imam (önder) Allah'ın kitabıyla amel eden, adaletle sarılan, hakka boyun eğen ve kendisini sadece Allah'a adayan kimsedir.

Ey insanlar! Resulullah (s.a.a) buyurmuştur ki: 'Her kim Allah'ın haramını helal bilen, ah-dini bozan, Resulünün sünnetine muhalif

olan, Allah'ın kulları arasında günah ve haksızlık yapan zalim bir yönetici görür, ameli veya sözüyle ona karşı çıkmazsa, Allah-u Teâla böyle bir adamı da o zalimi sokacağı yere (cehenneme) sokar.

Ey insanlar bilin ki , bunlar (Beni Ümeyye) Allah'a ibadet edecekleri yerde şeytana kulluk ettiler. Fesadı yayıp, ilahî sınırları aştılar... Allah'ın haramını helal, helalini de haram kıldılar. Ben müslüman toplumu hidayet etmeye ve onlara önderlik yapmaya, ceddimin dinini değıştiren fasidlerden daha layığım...

Halk zil let ve utanç dolu bir hayat sürdürmek-tedir. Hak iizere amel edilmediğini ve batıldan kaçınılmadığını görmüyor musunuz? İşte böyle bir durumda mü'min,

Allah'ına kavuşmayı iste-melidir. Ben böyle bir ortamda ölümü saadet biliyorum, zalimlerle yaşamayı ise alçaklık...

İzzet yolunda ölmek, ebedî bir hayattır, zilletle yaşamak ise ölümden başka bir şey değildir. Hakkı diriltme ve izzetli hayata ulaşma yolunda ölmek, bana çok kolaydır. Ben ölümden korkmuyorum. Beni ölümle mi korkutuyorsu-nuz? Merhaba Allah yolunda ölmeye...

Şu rezil oğlu rezil, haramzade oğlu haram-zade bana, kılıçla (ölümle) zillet arasında seçenekli olduğumu haber verdi; Hüseyin nerede, zillet nerede? Hüseyin zillete tahammül eder mi?! Allah ve Peygamber, bizim için zilleti beğenmez.

Dünyadaki bütün mü'minlerin hiçbiri Hüseyin'lerin zillete boyun eğmesini sevmezler... İzzete ulaşma ve hakkı diriltme yolunda ölmek ebedî bir hayattır, zilletle yaşamak ise, ölümden başka bir şey değildir...

Ben azgınlık, fesad ve zulüm etmek için bu harekete başlamadım. Ben ceddimin ümmetini ıslah etmek, marufu (iyiliği) emir, münkeri ise nehyetmek (kötülükten kaçındırmak), ceddim Resulullah (s.a.a) ve babam Ali'nin (a.s) yolunu ihya etmek için kıyam ettim...

Gerdanlık kızların boynuna yakıştığı gibi, ölüm de insanoğluna yakışır. Yakup, Yusuf'u görmeği arzu ettiği gibi, ben de atalarımı görmeyi arzu ediyorum. Bana, varacağım bir katligâh tayin edilmiştir...

Allah'ın kaza kalemiyle yazılmış olan böyle bir günden kurtuluş yok-tur. Allah'ın rızası biz Ehl-i Beyt'in rızasıdır; verdiği belalara karşı sabrederiz ve O, gerçek sabredenlerin mükafatını verecektir bizlere...

Allah'ım! Her gam ve kederde sığınağım, her sıkıntı ve zorlukta ümidim ve her musibette güvendiğim sensin... Nice gam ve musibetleri sana şikayet ettim,

başkalarından ümidimi kesip, sana yöneldim ve sen o gamla üzüntüyü gider-din... Her nimetin sahibi ve her dileğin nihayeti de sensin..."

İşte, görüldüğü gibi Hz. Hüseyin (a.s), cedit Resulullah'a (s.a.a) uyararak zillete boğun eğmedi ve her asıra örnek olan tarihî kıyamını başlattı; olayların akışı da İmam Hüseyin'in (a.s) aldığı kararın isabeti ve yerinde olduğunu gösterdi.

Çünkü İmam Hüseyin'in (a.s) o şekildeki şehadeti, Ehl-i Beyt'in mazlumiyeti ile hakkaniyetini temsil etmiş ve şehadetinden sonra on iki yıl boyunca kıyamlara ve ayaklanmalara neden olmuş,

İmam Hüseyin'in (a.s) hayatında kimsenin müracaat etmediği ev, beşinci ve altıncı imamların (İmam Muhammed Bakır ve Cafer Sadık) zamanlarında nisbeten oluşan

emniyet ortamı sonucu, şiilerin İslam topraklarının dört bir yanından akin yaptığı merkez haline gelmişti.

Ondan sonra şiilerin sayısı günden güne çoğaldı, hakkaniyet ve nuraniyetleri dünyanın her yerinde parlamaya başladı. Zira İmam Hüseyin'in kıyamı, kendisinin şehadeti, ama mektebinin korunmasıyla sonuçlanan ve akide uğruna yapılan bir hareketti.

Bu mektep takipçilerinin, tarih boyu zalimlerin bunca zulüm ve baskılarına rağmen kendi varlıklarını sürdürmelerinin sırrını da, direniş için böyle güçlü bir manevi faktöre ve fedakârlığa sahip olmalarında aramak gerekir.

Bütün bunlar İmam Hüseyin'in (a.s) kahramanlık, fedakârlık ve şehadetinin semeresiydi. İmam Hüseyin (a.s) hayattayken halkın kendisine müracaat durumu, şehadetinden sonra on dört asır boyunca müşahade edilen ve her geçen yıl daha bir genişleyip, derinleşen durumla (Ehl-i Beyt Mektebine olan ilgiyle) mukayese edilirse, Hz. Hüseyin'in (a.s) verdiği kararın ve başlattığı kıyamın ne denli isabetli olduğunu açıklığa kavuşturacaktır.

Hz. İmam Hüseyin'in (a.s) kıyamı, hem önceki dönemlerde gerçekleştirilen olaylara ışık tutarak İslamî hilafetin, Yezid gibilerinin saltanatına dönüş-türülmesinden sorumlu olanları tanıttı ve hem de kendinden sonra kıyamete kadar gelecek olan ümmetlere kurtuluş gemisi, hidayet ve nur çerağı oldu.

Nitekim bu kıyamı, önderinin şahsiyetiyle tanıyan ve ona yapılan zulümlere dayanamayıp, onunla manevi bir bağ kuran ve böylece düşmanlarına karşı kalbinde nefret taşıyan bir insan, hakkı tanımak için büyük mesafeler katetmiş sayılır. Bunun yanı sıra benimsediği gerçekleri savunmak için cihad ve fedakârlık ruhuyla donanmış olur.

İnsanlık tarihinin en canlı ve en heyecanlı cesaret ve yiğitliklerine örnek olan Hüseyinî kıyamın önemi, sadece her yıl milyonlarca insanın en güçlü ve hırçın duygu dalgalarını kendi etrafında harekete geçirmesi ve her merasimden daha aktif ve etkili merasimler sergilemesi değil, İmam Hüseyin (a.s) kıyamının en önemli boyutunun tertemiz dinî, insanî ve kitleselel duygular olması ve bundan başka da bir etken ve amilin olmamasıdır.

Bu yığce ve tarihî kıyamı anma münasebetiyle gerçekleştirilen görkemli merasim ve gösterilerin, hiç bir mukaddime ve tebliğ faaliyetlerine ihtiyacı olmadığı gibi, bu kıyamın anısına tertiplenen merasimler, her yıl bir önceki yıldan daha canlı, daha aktif ve daha çışkulu bir şekilde önemle gerçekleştirilmektedir.

İşte bu yüzden de, bu kıyamın özel bir yeri olup, gerçe-kleşen bütün kıyamlar arasında herhangi bir benzerine rastlanmamaktadır. Bilindiğı gibi Şia aleminin, Ehl-i Beyt imamlarının özellikle de Hz. Hüseyin'in (a.s) anısını ihya etmeğce

çalışması kuşku götürmez bir gerçektir.

Ancak bu anma törenleri, köksüz bir hissî davranışın ifadesi de-ğil, geçmişte Ümeyye oğulları, şimdi ise Amerikancı İslam savunucuları tarafından sunulan saptırılmış İslam anlayışı karşısında, Resulullah'ın (s.a.a) getir-diği Hakiki İslam'ın savunulması yolundaki ilahî haykırış ve kıyamın unutulmaması içindir.

Bu yüzden Hüseyinî kıyamı anmak, sürekli olarak ümmetin gafletten çıkmasına vesile olmuş ve onların zalim halifeler ve hükümdarlar tarafından gerçekleştiren, İslam'ı saptırma amaçlı çaba ve desiselerine karşı sergiledikleri direniş ve mücadelede itici bir güç olmuştur.

İşte bunun içindir ki Ehl-i Beyt imamları, ashabına Hz. Hüseyin'in (a.s) yasını anmayı emretmiş, kendileri de bizzat amel ve sözlerinde buna özel bir itina göstermişlerdir.

Fakat bu arada İslam düşmanları, müslümanların birlik ve beraberliğine karşı olan yabancı güçler tarafından, bazı sorular ortaya atılmıştır. Amaçları, Şîi müslümanları bid'at olan bir işe girişmek, İslam ve Sünnet-i Nebeviyye'de mevcut olmayan, hatta bundan nehyedilen bir işi yapmakla suçlamak ve bu vesileyle birtakım saf müslümanların zihinlerini bulandırmaktır. Nitekim bazı gafil müslümanlar ve her sözü körü körüne kabul eden cahil insanlar da böyle bir şeyin meşru olup olmadığı hakkında şüpheyne düşmüşlerdir.

İslam'ı Ehl-i Beyt (a.s) kanaliyle öğrenmeyenler, Hz. Hüseyin'e (a.s) yas merasimi düzenlemeyi bir bid'at sayabilir, hatta Beni Ümeyye'ye uyarak Hz. Hüseyin'in şehadet gününü bayram olarak kabul edebilirler, böylece Hz. Resulullah'i (s.a.a) ve Fatıma-tüz Zehra'yı rencide edip, Ehl-i Beyt'e yapılan cinayetlere ortak olabilirler. Nitekim, Hz. İmam Zeyn-ul Abidin'in (a.s) şöyle buyurduğu nakledilmiştir:

"And olsun Allah'a, eğer Resulullah (s.a.a) biz Ehl-i Beyt hakkında yaptığı (bunca iyi) tavsiyeler yerine, bizimle savaşılmasını bile emretseydi, bu yaptıkları cinayetlerden fazlasını yapamazlardı..."

Ama Resul-i Ekrem'in (s.a.a) tavsiyelerine uyup, Kur'an ve Ehl-i Beyt'e sarılanlar, bize ulaşan binlerce hadisten bu kitapta sadece az bir kısmı sözkonusu edilen sahih hadisler gereğince Resulullah'ın (s.a.a) siinnetine uyarak, her yıl Hz. Hüseyin'in (a.s) şehadet yıl dönümünde yas merasimleri tertipleyip, o İmam'a yapılan zulümlere ağlar ve düşmanlarına lanet okurlar. Böylece amel ve fikir açısından Peygamber-i Ekrem'e (s.a.a) ve Ehl-i Beyt'ine (a.s) bağlı olduklarını ve düşmanlarından berâat ettiklerini bildirirler.

Bizim bu kitabı kaleme almadaki gayemiz; mezkur konuyu hem Şia ve hem de Ehl-i Siinnet'e göre Resulullah'm (s.a.a) sünnetine uygun olup olmaması açısından değerlendirip, bunun bid'at olmadığını bilakis, Nebevî Sünnet'le tarn bir uyum

sağladığını ispatlamak için her iki grubun hadis ve siyer kitap-larından Resulullah'm (s.a.a) bu hususla ilgili siret ve davranışlarını içeren hadislerden bazılarını aktarmaya çalışıp, sonuç ve kararı okuyucuya bırakmaktır.

Bu kitapta, Tarih ve Maktel kitaplarından özetle derlenen ve "Aşura Günü Ne Oldu" başlığı altında Aşura günü meydana gelen olayları, Imam Hüseyin (a.s) Me ashabimn sözlerini ve yiğitliklerini anlatan yazıdan sonra, hadis ve siyer kitaplarından getirdiğimiz hadisler iki bölümde ele alınmıştır:

a) Ehl-i Beyt İmamları ve Hz. Hüseyin'e (a.s) ağlamak

b) Ehl-i Sünnet kitapları ve Hz. Hüseyin'e (a.s) ağlamak

Sözkonusu hadislerde Hz. Hüseyin'in (a.s) kıyam ve şehadetinin, İslam'da ve Resulullah'm (s.a.a) ya-mnda özel bir yeri olduğu, o hazretin

şehadetine ağlamanın, yas merasimleri tertiplemenin, kendisinin ve yarenlerinin karşılaştığı musibetlerin hatıratını zin-de tutarak, unutmamaya çalışmanın, tamamen Allah'ın rıza gösterdiği bir iş olduğu ve öncelikle Hak Teâla'-nın bunu teşvik ettiği, daha sonra da pratiğe geçirile-rek, Nebevî bir sünnet haline geldiği ve bu sünnetin Ehl-i Beyt imamları (a.s) tarafından da aynen takip edildiği vurgulanmıştır.

Öte yandan bütün bunlar henüz bu büyük musibet-ler meydana gelmediği bir zamanda vurgulanmıştır ki o musibetleri, Resulullah (s.a.a) ve Ehl-i Beyt'i (a.s) kendi gözleriyle görselerdi acaba nasıl davranırlardı? Bunun tasavvuru bile insana oldukça güç geliyor ve insan ağlamadan edemiyor.

Hüseyin'e yerler ağlar, gökler ağlar Betül-ü Murtaza, Peyğamber ağlar.

Evet, Resulullah (s.a.a) ve Ehl-i Beyt'i, Imam Hüseyin'in (a.s) hakhhk ve mazlumiyetini, Kerbela olayımın gerçek mahiyetini ve bu kıyâmı canlı tutmada müslümanların üzerine ne gibi görevler düştüğünü açıklamışlardır.

Imam Hüseyin (a.s) ve yarenlerinin mazlumiyet ve şehadeti alemlerin mülk ve melekutunu etkilemiş ve turn varhk alemleri o mazlum şehitlere,özellikle de Imam Hüseyin'e (a.s) yas tutmuş ve göz yaşları dökmüşlerdir.

Bununla birlikte, müslümanlık iddiasın-da bulunan kimselerin bu acı olay karşısında lakayd davranmaları nasıl düşünülebilir? İşte Kerbela kıyamını, Hüseyin'i (a.s) ve Kerbela şehitlerini anmak, tüm yüce değerleri, hak ve hakikatı anmak demektir.

Bir Hüseyin (a.s) ki, her an zulme kıyam etmede.

Bir Hüseyin ki, her an zulme uğrayanlara güç-kuvvet vermede.

Bir Hüseyin ki, her an zulme karşı durmada, her an hakkı izhar etmede.

Bir Hüseyin ki, şehadetinden sonra yüzyıllar geçtiği halde, sevenlerinin gönüllerinde.

Bir Hüseyin ki, anıldıkça şehid olmada; şehadet aşkını öğretmede.

Bu yüzden Aziz Peygamberimiz (s.a.a) ve tahir imamlarımız, Imam Hüseyin'in (a.s) adını ve Kerbela şehitlerinin kahramanca hatırasını canlı tutmanın, en değerli ibadetlerden biri olduğunu vurgulamışlardır.

Zira Imam Hüseyin'in (a.s) şehadeti olayının anılması, kalp temizliğinin ve itikadın yeniden yüce bir dere-ceye kaldırılması demektir ki, ibadetin ta kendisidir ve Kerbela kahramanının musibet vakiasını tekrarlamak gaflette bulunanları uyandırmaya sebep oldu-ğundan, saadetin yüce bir derecesidir.

Her ne kadar Kerbela vak'asım anlatan dil, elem şimşeginden bir can yakıcı alevse ve Kerbela şehit-lerinin hâlini yazan melâl dağıtıcı kalem, keder yayından fırlayan gönül delici bir ok ise de, o can yakıcı alev dile gelince, muhabbet erbabımn sinenin-den başka, harlayıp yalın bir halde gelecek ateş ocağı bulamaz ve gönül delici ok havada uçunca, vefa sa-hiplerinden başka gönüllerde nişane bırakmaz.

Burada, Imam Hüseyin'in (a.s) insanlık alemine hitap eden ve o şehitler serverinin son sözlerinden olan bu şiiri ve buyruğuyla sözümüze son veriyoruz:

"Eğer bu dünya mail, bazılarımın nazannda değerli sayılıyorsa,

Allah'm mükâfat dünyası daha yüce ve değerlidir.

Eğer dünya mail ve serveti bir gün ondan ayrılmak için toplanmışsa,

İnsanın böyle bir servet için cimrilik yapmaması gerekir.

Eğer rızıklar takdir edilmiş bölünmüşse, İnsanın servet elde etmekte, ihtirasımın az olması daha iyidir.

Eğer bedenler ölüm için yaratılmışsa, İnsanın Allah yolunda öldürülmesi daha üstündür."

"Ey Muhammed (s.a.a) hanedanı, Allah'm selamı üzeñnize olsun; ben en yakın zamanda aranızdan ayrılacağım."

Ve selam olsun hidayete varanlara; sözü duyup da güzeline uyanlara.

Musa GÜNEŞ

1.Bölüm

AŞURAGÜNÜ NEOLDU?

Ey göz, yaşla dolup taş, ağla ağla durmadan.

Çünkü kim ağlayacak şehitlere sonradan.

Ağla o kervana ki, takdir ile yürüyor.

Ahde vefa etmeye, ölüm onu sürüyor.

AŞURAGÜNÜ NEOLDU?

Hız. Hüseyin (a.s), 72 kişilik küçük ordusuyla tari-hin en büyük fedakârlık ve yiğitlik destanını gerçek-leştirmeye hazırlanırken, 120 bin kişilik zulüm ve fesat ordusu, zalimlerin rızasını kazanabilmek için, tarihin en çirkin cinayet tablolarından birini oluştur-manın çabası içindeydiler.

Bir taraftan tarihin sayfalarında yiğitlik, fedakârlık, iman, cihat ve hak uğruna her şeyinden geçmenin sadıkane örneğini oluşturmak için cennet gençlerinin efendisi, Resulullah'ın (s.a.a) yadigârı Hız. Hüseyin'in (a.s) komutanlığında toplanan az bir grup, diğer tarafta ise dünya ve makam sevgisi, zalimlerden korkmak, çeşitli batıl

taassuplar, kinler, cehaletler vb. batıl saiklerle hareket eden ve zuliim ve fesat güçle-rinin hedeflerini amelen simgeleyen bir ordu karşı karşıya gelmişlerdi.

Adeta bu günde İslam ümmetinin ve tarihin ge-lecekteki akışının takdiri belirlenecekti. Öz Muham-medî İslam'ı yaşamak isteyenlerle, İslam adı altında zulüm ve fıska dayanan nizamların sunduğu saptı-rılmış İslam'ı yaşamak isteyenlerin safları birbirinden ayrılacaktı.

Böylece bu iki çizgi ve yolun birbirinden farklı olduğunu anlamakta güçlük çekenler, alternatifi olmayan iki zıt yoldan birini seçmek zorunda kala-caklardı. Bunun gerçekleşmesi için, İslam beldelerini uyandıracak bir şok lazımdı. Bir ilahî kan ve sağlam-lığında şüphe edilmeyen bir hareket gerekliydi...

İşte Hüseyinî kıyam, sönmeye yüz tutmuş olan İslam çerağını yeniden nurlandırarak, İslam ağacının kurumasını önleyecek böyle bir hareket idi. Hız. Hüseyin (a.s) diyordu ki: "Eğer Hız. Muhammed'in (s.a.a) dini, benim kanım yere dökülmeden hayatını sürdüremeyecekse, ben şehadete hazırım."

Bu ilahî kıyamı etraflıca incelemek için, kıyamdan önceki olayları, kıyamın başlamasından sonuna kadar vuku bulan hadiseleri ve kıyamdan sonra meydana gelen hakikatları incelemek

gerekir. Ama hiç şüphesiz bu kıyamın zirvesini, Aşura günü vuku bulan hadiseler oluşturmaktadır. İşte bu makalede, o gün vuku bulan olaylar anlatılacaktır. Şimdi bu kıyamın öyküsünü birlikte okuyalım:

Hicri 61. yılın Muharrem ayının onuncu günü yani Aşura günü sabah namazından sonra, Hz. Hüseyin ordu komutanlarından her birinin vazifesini belirledi. Diğer tarafta, Ömer ibn-i Sa'd da ordusunun saflarını düzeltmekle meşguldu. İmam'ın (a.s) gözü kalabalık düşman ordusuna takılıp, karşındaki insan selini görünce, ellerini duaya kaldırarak, Mabuduna şöyle bir münacaatta bulundu:

"Allah'im! Her gam ve kederde sığınacağım, her sıkıntı ve zorlukta ümidim ve her musibette güvendiğim Sensin. Kalpleri zayıflatan, kurtuluş yollarını kapatan, dostları kaçıran, düşmanları sevindiren nice gam ve musibetleri Sana şikayet ettim, başkalarından ümidimi kesip, Sana yönel-dim.

Ve Sen, o gam ve üzüntüyü giderdin, onları sen izale ettin. Her nimetin sahibi ve her dileğin nihayeti de Sensin." Aşura günü, İmam'ın ashabının düşman ordusuna yaptıkları hitabelerin yam sıra, bizzat kendisi de hedefini açıklamak, kıyamındaki ilahî mesajını gafil insanlara ulaştırmak ve orada hazır bulunan halka hicreti tamamlamak amacıyla, defalarca düşman ordusunun karşısında durup, tarihî hutbeler irad etmiştir.

Ordusunun saflarını düzene soktukten sonra, İmam (a.s) atma binerek Ömer Sa'd'ın ordusunun karşısında durup, ilk konuşmasını şöyle yaptı: "Ey İnsanlar! Beni dinleyin. Üzerime düşen sizlere öğüt ve nasihatimi dinlemedikçe ve bu bölgeye gelmemin sebebini öğrenmedikçe, savaş hususunda acele etmeyin.

Eğer delilimi kabul edip, sözümü tasdik eder de bana hak verirsiniz, saadet yolunu bulmuş olursunuz ve savaş için de hiç bir sebep kalmaz. Eğer delilimi kabul etmezseniz; yaptığınız işin daha sonra gam ve üzüntü-nüze sebep olmaması için, dostlarınızı bir araya toplayarak düşünüp taşının ve sonra, hakkımda aldığınız kararı uygulayın. Bana göz açtırmayın. Şüphesiz benim yardımcım Kur'an'ı indiren Allah'tır; salih kulların yardımcısı O'dur.

Ey Allah'ın kulları! Allah'tan korkun, dünya-ya karşı ihtiyatlı davranın; eğer bütün dünya bir kişiye kalacak veya bir kişi orada sürekli kalacak olsaydı, peygamberler bâki kalmaya

daha layıktı, rızaları celbedilmeye daha evlâ ve böyle bir hük-me daha uygun olurlardı. Ancak Allah-u Teâlâ dünyayı fani olmak için yaratmıştır; yenileri eskir, nimetleri zail olur, sevinci ise kararır (gam ve üzüntüye dönüşür).

Dünya engebeli bir men-zil ve geçici bir evdir. Öyleyse ahiretiniz için azık toplayın; en güzel azık ise sakinmaktır; Allah'tan sakinin ki, kurtuluşa eresiniz.

Ey insanlar! Allah-u Teâla dünyayı, ehlini halden hale sokan, fena ve zeval yurdu kıldı. Aldanan kimse, dünyaya aldanan ve bedbaht kişi de, ona bağlı olan kimsedir. O halde, sakın bu dünya sizi aldatmasın. Dünya kendisine itimat edenin ümidini kestiği gibi, tamah edenlerin de umudunu boşa çıkarır.

Sizlerin bir iş için toplandığınızı görüyorum; bu işle Allah'ı gazaplandırdınız. Derken, Allah da rahmetini sizin iizerinizden kaldırdı ve size azabını gerekli kıldı. Rabbimiz ne güzel bir Rabbdır, siz ise ne kötü kullarsınız.

Allah'm emrine uymaya ikrar ettiniz ve elçisi olan Hz. Muhammed'e (s.a.a) de iman ettiniz. Ama daha sonra torunlarını ve Ehl-i Beyt'ini öldürmek için saldırıya geçtiniz. Şeytan, sizin çevrenizi kuşat-mıştır; böylelikle de size, yüce Allah'ı hatırla-mayı

unutturmuştur. Allah sizi ve dileğinizi he-lak etsin. "Biz, Allah'tanız ve şüphesiz O'na dönücüleriz."İmam (a.s), daha sonra şöyle buyurdu:

"Bunlar inandıktan sonra kâfir olanlardır. Bu zalim kavim, Allah'ın rahmetinden uzak olsun."

Hz. Hüseyin (a.s), hutbenin üçüncü bölümünde kendini tanıtarak, onlara şu şekilde nasihat ve öğüt verdi:

"Ey insanlar! Soyumu söyleyin, ben kimim? Sonra kendinize gelin, nefsinizi kınayın. Bakın, beni öldürmeniz, Hürrmetimi gözetmemeniz size câiz midir? Ben, Peygamberinizin kızının oğlu değil miyim? Ben, Peygamberinizin vasisi ve amcası oğlunun oğlu değil miyim?

Ben, herkes-ten önce Allah'a iman eden ve Peygamber'in risaletini tasdik eden kimsenin oğlu değil miyim? Seyyid-uş Şüheda olan Hamza, babamın amcası değil midir? Cafer-i Tayyar, benim amcam değil midir? Peygamber'in, benim ve kardeşim hak-kındaki: "Bu ikisi, cennet gençlerinin efendileri-dir." sözünü duymamış mısınız?

Eğer sözümü tasdik ederseniz, bu söylediğim sözler bir gerçektir. Allah'a andolsun ki, Allah Teâla'nın, yalancıya gazab ettiğini ve uydurduğu sözün zararını kendisine çevirdiğini bildiğim günden beri yalan söylemiş değilim.

Eğer beni yalanlarsanız, şimdi müslümanların arasında Peygamber'in ashabından olan kimseler mevcuttur; bunu onlardan soracak olursanız, size söylerler.

Cabir ibn-i Abdullah-i Ensari, Ebu Said-i Hudri, Sehl ibn-i Sa'd-i Saidi, Zeyd ibn-i Erkam ve Enes ibn-i Malik'ten sorun, öğrenin; şüphesiz onların hepsi, Resulullah'ın benim ve kardeşimin (Hasan'ın) hakkında buyurduğu sözü duymuşlardır. Bu sözler, sizi kanımı dökmekten alıkoymuyor mu?"

Bu arada Şimr ibn-i Zil Cevşen bağırarak dedi ki: "O kalbiyle değil de, diliyle Allah a ibadet ediyor, ne söylediğini bilmiyor." Habib ibn-i Mezahir, İmam'ın (a.s) ordusunun adına ona şöyle cevap verdi:

"Hayır, Allah'a diliyle ibadet eden ve tarn bir sapıklık içerisinde olan sensin. Evet, ben çok iyi biliyorum ki sen, mevlam Hüseyin'in (a.s) buyurmuş olduğu şeyden korkmuyorsun. Çünkü Allah, pâk olmayan kalbini müHürrelemiş, taş gibi yapmıştır."

İmam Hüseyin (a.s), sözlerine şöyle devam etti: "Ben ve kardeşim hakkında Peygamber'in buyurduğu bu sözde şüpheniz varsa, benim Peygamberinizin kızının oğlu olduğumdan da mı şüphe ediyorsunuz?"

Allah'a andolsun ki, doğu ve batı arasında (bütün dünyada), sizin ve dışınızdakiler arasında da Resulullah'ın benden başka torunu yoktur. Yazıklar olsun size! Acaba öldürdüğüm bir kimse veya zayi ettiğim bir mal ya da (sizde açtığım) bir yara karşılığında mı, beni cezalandırmak istiyorsunuz?"

İmam Hüseyin'in (a.s) sözü bu noktaya varınca, Kufe ordusu tarn bir sessizlik içerisinde idi ve onlardan hiçbir tepki ve cevap müşahade edilmiyordu. Sonra İmam (a.s) kendisini davet eden ve Ömer-i Sa'd ordusu içerisinde olan ünlü kişilerden birkaçına hitaben şöyle buyurdu:

"Ey Şebes ibn-i Rib'i, ey Haccar ibn-i Ebcer, ey Kays ibn-i Eş'as ve ey Yezid ibn-i Haris! "Meyvalarımız yetişmiş, çevremiz (bağ ve bahçelerimiz) yeşermiştir ve senin emrinde olacak donanmış bir ordu da hazırdır" diye mektup yazan siz değil miydiniz?! Söz ve ahdinizi unuttunuz mu?"

Onlar, "Biz böyle bir şey yazmadık" diye İmam'ın sözlerini inkar ettiler. İmam (a.s), "Hayır!

Vallahi siz böyle yazdınız." dedi. Bu arada Kays ibn-i Eş'as, yüksek bir sesle: "Biz ne dediğini bilmiyoruz. Niçin amcan oğlu Yezid'e biat etmiyorsun? Biat ettiğin takdirde, sana karşı istediğin gibi davranılacak ve sana en ufak bir zarar bile gelmeyecektir." dedi. İmam Hüseyin (a.s), ona cevaben buyurdu ki:

"Ey Kays! Sen, Haşimoğulları'mn senden Müslüm'ün kanından başka bir kan mı istemelerinden korkuyorsun? Hayır, Allah'a and- olsun ki, ben onlara zillet elini vermeyeceğim ve köleler gibi de, onların önünden kaçmayacağım. Rabbimiz olan Allah'a sığınırım."

Kufe ordusu İmam'ın sözlerine mızrak ve ok atarak cevap verdiler. Daha sonra İmam (a.s) bineğinden inerek, bineğin yularını Akabet ibn-i Sem'an'a verdi ve geriye döndü.

Küfür ordusundan olan Abdullah ibn-i Havze-i Temimi ileri çıkıp, İmam'ın ashabına

hitaben yüksek bir sesle "Huseyin sizin aranızda mı?" diye sordu. İmam'ın (a.s) ashabından birisi "Evet, Hüseyin buradadır. Ne istiyorsun?" diye cevap verdi. Abdullah ibn-i Havze İmam'a hitaben şöyle dedi: "Ey Hüseyin! Seni cehennemle miijdeliyorum!"

İmam Hüseyin (a.s) "Yalan söyledin; çünkü ben bağışlayıcı, kerim, itaat edilen ve şefa'at kabul eden Allah'a doğru ğidiyorum; sen kimsin?" buyurdu. Abdullah "Ben Havze'nin oğluyum" dedi. Bunun iizerine İmam (a.s) ellerini kaldırarak şöyle dua etti: "AUah'im, onu cehenneme sok."

Abdullah ibn-i Havze, İmam'ın bu duasına öfkelenerek atını İmam'a doğru mahmuzladı. Atın ayağının bir taşa takılması sonucu, Abudullah ibn-i Havze yere yıkıldı ve ayağı eyerin üzengisine takıldı. At, ürkerek onu arkasında sürükledi ve çöldeki taşlara çarparak, bedenini parçalanmış ve yarı canlı bir halde ateş yakılmış olan bir çukura attı.

Ömer ibn-i Sa'd'ın piyade birliklerinin komutam o-lan Mesruk ibn-i Vali-i Hazremi bu manzarayı görün-ce, geri dönerek kendi askerlerine ulaştı ve dedi ki: "Hayir; Allah'a andolsun, ben hiçbir zaman Resulul-lah'm Ehl-i Beyti'yle savaşmayacağım. Çünkü, onla-rın Allah katında yiice makamları ve değerleri var."

Daha sonra Zuheyr ibn-i Kayn İmam'ın yanına gelerek Kufelilerle konuşmak için izin istedi. İmam Zuheyr'e izin verdi. Zuheyr, Ömer ibn-i Sa'd'ın ordusunun karşısında durarak yüksek sesle şöyle dedi:

"Ey Kufe halkı! Sizi Allah'm azabından sakindinyorum; müslümanın müslüman karde-şine nasihat etmesi gerekir ve bu ana kadar bizler din kardeşiyken ve aramıza kılıç girme-mişken bu bağı kesmeyelim. Ancak aramıza kılıç girdiğinde, biz bir iimmet ve siz de başka bir iimmet olacaksınız."

Bilin ki, Allah-u Teâla nasıl davranacağımızı göstermek için biz ve sizi Resulullah'm Ehl-i Beyt'iyle imtihan ediyor. Yezid ve Ubeydullah ibn-i Ziyad gibi azgınlara itaat etmekten sakm-manızı ve Resulullah'm (s.a.a) evlatlarma yar-dim etmenizi istiyorum.

Aksi takdirde, çok geç-meden gözlerinizi yuvalarından çıkaracak, el ve ayaklarınızı bağlayacak ve bedenlerinizi hur-ma ağaçlarına asacaklardır."

Ömer ibn-i Sa'd'ın ordusu ona çirkin sözler söyleyerek, Hz. Hüseyin ve yarenlerini öldürmedikçe veya İbn-i Ziyad'a teslim etmedikçe bu savaştan vazgeçmeyeceklerini ifade ettiler. Zuheyr dedi ki:

"Vallahi Fatima'nın (s.a) evlatları, Siimey-ye'nin çocuklarından dostluğa daha layıktırlar. Onlara yardım etmiyorsanız, bari savaştan uzak durun."

Bu sırada Şimr, Zuheyr'e doğru bir ok atarak dedi ki: "Sus, Allah sesini kessin. Boş laflarla bizi yordun." Zuheyr cevap olarak Şimr'e hitaben şöyle dedi:

"Ey Şimr! Ben seninle konuşmuyorum; çünkü sen, insan değilsin. Senin, Kur'an'dan doğru dürüst, hatta bir ayet bile bildiğini sanmıyorum. Kıyamette seni rezillik ve cehennem ateşiyle mujdeliyorum."

Şimr ise "Çok geçmeden Allah seni ve imamini öldürecektir." diyerek öfkeyle cevap verdi. Zuheyr de "Beni ölümle mi korkutuyorsun? Allah'a andolsun ki, Hüseyin'in yanında ölmek benim için sizinle ebedi yaşamaktan daha iyidir." diyerek Şimr'in sözlerine karşılık verdi. Daha sonra tekrar orduya hitap ederek dedi ki:

"Ey Allah'm kulları! Dikkatli olun; bu alçak adam sizi dinden çıkarmasın. Vallahi Muhammed'in (s.a.a) şefaati, evlatlarını ve yar-dimcılarım kılıçtan geçirip, öldürenlere ulaş-mayacaktır."

Bu arada, Imam Hüseyin'in (a.s) ashabından birisi, Zuheyr'e şöyle dedi: "Ey Zuheyr! Sen, Firavun-oğulları'nın mü'mini gibi onlara nasihat ettin. Allah seni mükâfatlandırırsın."

Sonra âbid ve zahid bir kişi olan, meşhur Kur'an kâriyelerinden sayılan ve kavmi arasında yüce bir

makama sahip olan Bureyr ibn-i Huzayr, Kufelilere nasihat etmek için Imam Hüseyin'den (a.s) izin istedi. Imam izin verince, Bureyr savaş meydanına giderek şöyle dedi:

"Allah, halkı diniyle müjdelemek, hidayet ederek kendisine davet etmek ve insanların yolunu aydınlatan yanan bir ışık olması için Muhammed'i (s.a.a) peygamber olarak gönderdi. Bunlar, peygamberin evlatlarıdır; hangi hakla suyun yolunu onlara kapadınız."

Kufeliler cevap olarak "Ey Bureyr! Bitir sözünü. Vallahi Hüseyin, hiç kimsenin susuz kalmadığı bir şekilde susuz kalacaktır." dediler. Bureyr ise sözle-rine şöyle devam etti:

"Ey insanlar! Muhammed'in mesajımın izleri sizin aranızdadır ve bunlar, Peygamber'in Ehl-i Beyt'idirler; o halde onlara nasıl davranacağınızı bakın."

Kufeliler, "Hüseyin Ubeydullah ibn-i Ziyad'm emrine teslim olsun, sonra nereye isterse gitsin." dediklerinde, Bureyr onlara şöyle dedi:

"Vay halinize ey Kufeliler! İmamim Hüseyin'e gönderdiğiniz mektuplarda, can vermeye hazır olduğunuzu yazdığınızı unuttunuz mu? Şimdi Hüseyin ve ashabı davetinize olumlu cevap vererek, sizlere

yardıma koştı. Onları Ibn-i Ziyad'a mi teslim edeceksiniz? Resulullah'm evlatlarına böyle mi davranıyorsunuz? Ne kadar alçak insanlarsınız sizler?! Allah Teâla kıyamette sizleri susuz bıraksın."

Bu sırada Kufelilerden birisi "Ey Bureyr! Neden bahsettiğini bilmiyoruz." diyerek Bureyr'i sustur-maya çalıştı, ama Bureyr sözlerine şöyle devam etti:

"Gerçek yüzünüzü bana gösterip, sizleri daha iyi tammami sağlayan ve beni aydınlatan Allah'a şükür ediyorum. Allah'im! Ben bu kavmin yaptıklarından uzağım ve sana sığınıyorum. Allah'im! Bu insanlara, yaptıklarıyla senin karşında hazır olduklarında, baş aşağı oluncaya kadar sürekli bela ver ve gazap et."

Bureyr'in sözleri buraya ulaşınca, Kufeliler onu oklarma hedef ettiler ve Bureyr kendi safına geri döndü. Daha sonra Imam Hüseyin (a.s), atını ileri sürerek Kufelilerin karşısında durdu ve elindeki Kur'an'ı başının üzerine koyarak şöyle buyurdu:

"Ey İnsanlar! Bizimle sizin aramızda Allah'm kitabı ve ceddin Resulullah'm siinneti hakem olsun. Bilmiyor musunuz ki, üzerimdeki gömlek, elimdeki bu kılıç ve kalkan Resulullah'a aittir."

Kufeliler, Imam Hüseyin'in (a.s) sözlerini doğrula-dıklarında, Imam "Ey Kufe halkı! Öyleyse sizi benim-le savaşa sürükleyen şey nedir?" diye buyurdu. Kufe-liler "Emir Ubeydullah ibn-i Ziyad'a itaat etmektir." diye karşılık verdiklerinde, Imam (a.s) şöyle buyurdu:

"Böyle bir kişiye biat eden ve kılıçlarını bize çeken, Allah'ın düşmanlarının dostları olan, aramızda ne bir adaleti uygulayacak ve ne de kendilerine yeni bir ümit bağlayabileceğiniz kim-selere destek olan siz gibilerinin elleri kesilsin.

Zalimlerin kihcinin sizlere hükmettiği ve zalim-lerin zulumlerinin yeryüzünü kuşattığı bir du-rumda, Resulullah'm Ehl-i Beyt'inden yüz çevirdiniz. Yazıklar olsun size; Allah'm kitabını unuttunuz ve buyruklarmi tahrif ettiniz.

Sizler, şeytanın izleyicisi olan günahkârlar grubunu izlemektesiniz. Resulullah'm (s.a.a) sünnetlerini söndürmektesiniz. Peygamber'in Ehl-i Beyt'i olan bizleri bıraktınız ve bize uyma-dınız.

Vallahi ahdinden dönmek, sizin eskiden beri siiregelen adetinizedir. Yaşantınızın temeli bunun iizerine kurulmuştur. Doğrusu ahdinden dönmek, sizin benliğinizde kök salmıştır. Ve onun meyvesi bize acı ve gasıplara ise tatlıdır.

Bilin ki, şu reziloğlu rezil (Ibn-i Ziyad), beni savaşla zillet arası iki yolda bırakmıştır ve biz zillate boyun eğmeyiz. Çünkü Allah-u Teâla, Resul'ü, mü'minler, temiz kimseler ve zamanın izzetli kimseleri, bu alçaklığı ve zilleti bizim için hoş

görmezler.

Bizim, zamanın zalimlerinin itaatini, yiğitlerin katligâhına tercih etmemizi kabul etmezler. Şimdi ben, Ehl-i Beytim ve sayıları az olan dostlarımla, Allah yolunda kıyam etmiş ve şehadeti canımla satınalmışım.

Ey insanlar! Allah'a andolsun, bundan sonra süvarinin bineğe binerek, meydanda gezdiği süre miktarınca dünyada kalırsınız. Bu sözü babam, ceddin Resulullah'tan bana nakletmiştir.

Şimdi ey Hürri, kendi işinize bakın ve topla-narak işi bitirin. Ancak bilin ki, Hüseyin'in ümi-di ancak yüce Allah'adır. Çünkü hayatı, Allah'ın kudreti elinde olmayan kimse yoktur. Doğrusu benim Allah'ım sırat-ı müstakim üzeredir."

Sonra Imam Hüseyin (a.s), Resulullah'ın (s.a.a) büyük sahabilerinden olan Fervet ibn-i Mesik-i Muradi'nin şu şiirlerini okudu:

"Ey millet! biz sizi yenersek, bu bizim şanıımızdır.

Ve eğer yenilirse bilin ki yenilmiş değiliz.

Eğer öldürürsek zafer bizimdir.

Ve eğer öldürülürsek yine zafer bizimdir.

Biz korkak insanlar değiliz.

Biz dünyanın cesurlarının efendileriyiz.

Öldürülürsek şehadet ve fedakârlık günümüz gelmiştir.

Doğrusu ölüm, pençelerini bir halkın üzerinden çekip, diğerlerinin üzerine doğru uzatır.

Geçmişler geçip gittikleri gibi, bugün de bizim ve dostlarımızın geçip gideceğimiz gündür.

Dünyanın efendileri diri kalsalardı, biz de mülk ve melekutun efendileri olduğumuz için diri kalırdık.

Ve eğer dünyanın yiğitlerinin yolları ebedi hayata vardiysa,

Yiğitlik hükmüyle ebedilik yolu, herkesten önce bize açıktır."

Daha sonra Imam (a.s) dua için ellerini kaldırarak şöyle buyurdu:

"Allah'ım; bu kavme bir damla yağmur yağdırma ve asrın zalimlerini onlara hakim kıl ve Sakafi gencini onlara musallat et ki, dönemin zillet ve ölüm şarabını onlara içirsin. Doğrusu onlar yalan konuşmuş, ahitlerini

bozmuşlardır. Ve Sen, iyice biliyorsun ki biz, Sana tevekkül etmişiz ve şüphesiz dönüşümüz Sanadır."

Sonra Imam Hüseyin (a.s), Ömer ibn-i Sad'a hita-ben buyurdu ki:

"Ey Ömer! Gerçekten beni öldürmekle Rey ve Gorgan'm emiri mi olacağını sanıyorsun? Alla-h'a andolsun ki, bu makama ulaşamayacaksın ve bir yarar elde edemeyeceksin, bu kesin bir vaaddir. Şimdi elinden geleni yap. Şüphesiz benden sonra yüzün gülmeyecek. Kufe çocuk-larının, senin başınla oynadıkları ve onu taşla-rına hedef aldıklarını görür gibiyim."

Ömer ibn-i Sa'd, Imam'ın bu sözlerini duyunca, öfkeyle ordusuna geri döndü. Ömer ibn-i Sa'd'ın yanında olan ve imam'ın sözlerini duyan Hürr ibn-i Yezid-i Riyahi, Ömer ibn-i Sa'd'a dedi ki: "Ey Sa'd'ın oğlu! Gerçekten sen Hüseyin He savaşmak mı istiyorsun?"

Ömer Sa'd "Evet; vallahi bu savasm en küçük sonucu da, baş ve elleri kesmektir." dediğinde, "Acaba Hüseyin'in senin hakkında dediği şeyler üzerinde iyice düşündün mü?" diyen Hürr'e ise Ömer Sa'd şöyle cevap verdi: "Evet; şüphesiz iş benim elimde olsaydı kabul ederdim, ancak emirin İbn-i Ziyad savaşa ısrar ediyor ve bu hususta benim hiç bir yetkim yoktur."

Hürr, Ömer Sa'd'ın ordusundaki diğer askerlere bakıverdi ve yanında Kurrat ibn-i Kays'ın olduğunu gördü. Ona sordu ki: "Ey Kurrat! Atma su verdin mi?" Kurrat "Hayir, ey Hiirr." dedi.

Hiirr "Onu sulamak istemiyor musun?" dediğinde, Hürr'ün konuşmaları Kurrat'ı kuşkulandırdı ve Hürr'ün kendi-sini savaştan uzaklaştırmak istediğini, ama kimsenin bunu farketmesini istemediğini sandı.

Hürr, atını Imam Hüseyin'in (a.s) ashabına doğru sürdü. Bu arada Muhacir ibn-i Avs onu görünce şöyle feryat etti: "Ey Hürr! İmam Hüseyin'in ordusuna mı saldırmak istiyorsun?" Hürr'ün bütün vücudunu titreme sardı ve rengi kaçtı.

Hürr'ün bu durumunu görünce, Muhacir "Mallahi, bana Kufe'nin en cesur yiğidi kimdir diye soracak olsalardı, senden başka kimseyi göstermezdim. Bu halin nedir?" dedi. Hürr ise cevabında şöyle dedi:

"Ey Muhacir! Ben, kendimi cennetle cehen-nem arasında görüyorum ve ben bu ikisinden birini seçmek zorundayım. Vallahi kesilsem ve öldürülsem bile, cennetten başka bir şeyi seçmeyeceğim."

Daha sonra Hürri, İmam Hüseyin'in (a.s) ashabına doğru ilerleyerek, İmam Hüseyin'in ve

ashabının yüzüne bakmaktan utanır bir halde başını önüne eğmiş, kendi kendine şöyle diyordu:

"Allah'ım, sana yöneliyor, yaptıklarımın tövbe ediyorum. Tövbemi kabul buyur. Doğrusu ben senin velilerinin ve dostlarımla kalbini incittim; Peygamber'inin evlatlarımla avare ettim."

Sonra Hz. Hüseyin'e hitaben: "Ya Eba Abdillahi! Ben yaptıklarımın pişmanım. Tövbem kabul olur mu?" dedi. İmam Hüseyin (a.s) "Evet, Allah tövbeni kabul eder ve günahlarını bağışlar." dediğinde, Hürri şöyle dedi:

"Sizinle savaşmak için Kufe'den dışarı çık-tığımda, bir ses duymuştum; biri bana seslene-rek dedi ki: "Ey Hürri! Seni cennetle müjdeliyo-rum." Kendi kendime düşündüm ve dedim ki: "Yazıklar olsun Hürri'e! Resulullah'ın evladıyla savaşmaya gittiğinde cennetle müjdeleniyo-rum."

İmam Hüseyin (a.s) ise "Doğrusu, iyilik sana yönelmiştir. Allah sana hayırlı mükâfat versin." buyurdu. Daha sonra Hürri, İmam'dan Kufelilere konuşmak amacıyla savaş alanına gitmek için izin istedi. İmam (a.s), Hürri'e izin verdi. Hürri meydana çıkarak gür bir sesle şöyle dedi:

"Ey Kufe halkı! Anneniz size matem tutsun.

Resulullah'ın evladını davet ettiniz ve canlarmızı onun yolunda feda edeceğinizi söylediniz. Ve şimdi size gelmişken onu aranızda almış, ona kılıç çekmişsiniz ve esirler gibi özgürlüğünü elinden alarak, suyun yolunu ona kapamışsınız?!

Pey-gamber'inizin evlatlarına böyle mi davramyosunuz; ne kadar da kötü bir halksınız sizler! Susadığımızda Allah size su vermesin."

Bu sırada Ömer Sa'd'ın piyade birliklerinden bir grubu Hürri'ün üzerine yürüdüler. Hürri geri dönerek İmam Hüseyin'in (a.s) yanında yer aldı. Çünkü İmam Hüseyin, ashabını savaş başlatmaktan sakındırıyordu.

Bir süre geçtikten sonra, Şimr ibn-i Zil Cevşen öne atılarak şöyle dedi: "Kızkardeşimin çocukları nere-deler? (Kardeşim Ümmül Benin'in çocukları olan Ebulfez-il) Abbas ve kardeşleri neredeler?"

Onlar, Şimr'e cevap vermekten sakındılar. İmam (a.s), "Kafir bile olsa ona cevap verin" dedi. Onlar da "Ne istiyorsun, ey Şimr?" dediler. Şimr "Ey kızkardeşimin çocukları, size eman aldım. Kendinizi helakete atmayın ve emirimiz Yezid'in emrine teslim olun." dediğinde, İmam Hüseyin'in kardeşi Ebulfez-il Abbas dedi ki:

"Allah'm laneti sana ve aldığın emana

olsun. Resulullah'ın evladı emanda olmadığı halde, bize eman mi veriyorsun?! Bizden, lanetlenmiş kim-selerin emrine mi teslim olmamızı istiyorsun?! Amellerin ne kadar kötü, senin ise ne kadar alçak bir düşüncen var ey Şimr!"

Ömer ibn-i Sa'd yayına bir ok takti ve Imam Huseyin'in (a.s) ordusuna doğru ilerleyerek, ilk oku atıp şöyle dedi: "Şahid olun ki, Hüseyin ve ashabına ilk oku atari benim; emir Ubeydullah'ın yanında buna tamklikyapın."

Küfür ordusu komutanımın bu hareketinden sonra her taraftan Imam Hüseyin ve ashabi üzerine oklar yağmur gibi yağmaya başladı ve ashaptan ok isabet etmeyen kimse kalmadı.

Bu arada imam (a.s) "Ey yarenlerim! Kalkın. Allah sizi hayırla mükâfatlandırsın. Kaderimizde olan şehadete doğru yürüyün. Doğrusu bu oklar, Kufe halkmin elçileridirler." diye buyurdu.

Imam'ın (a.s) ashabi, küfür ordusuna karşılık vermek için saldırıya geçti. Böylece savaş başladı ve bir süre devam etti. Bu saldırı sona erip, ortahk yatışarak toz toprak çöktüğünde, Imam'ın (a.s) ashabından 50 kişi şehid olmuştu.

Gürültü yatıştıktan sonra Ziyad ibn-i Ebi Süfyan'ın kölesi Yesar ve Ubeydullah ibn-i Ziyad'ın kölesi Salim, meydana çıkarak Habib ibn-i Mezahir ve Bureyr ibn-i Huzayr'i savaşa davet ettiler.

Kerbela Şehitlerine Ağlamak Kerbela Şehitlerine Ağlamak

Bu sırada cesur, yiğit, uzun boylu ve güçlü bir şahıs olan Abdullah ibn-i Umeyr-i Kelbi onlarla savaşmak için Imam'dan izin istedi. Ebu Abdullah-il Hüseyin (a.s) ona izin vererek buyurdular ki: "Ben onu (Abdullah ibn-i Umeyr'i) tecrübeli bir savaşçı biliyorum."

Abdullah, atıyla savaş meydanına geldiğinde, Salim ve Yesar onun kim olduğunu sormaları üzerine, Abdullah recez okuyarak kendisini tanıttı. Onlar "Biz sen/ tanımıyoruz. Zuheyr, Bureyr veya Habib meyda-na çıksın." dediler.

Abdullah, Yesar'a hitaben, "Benimle savaşmaktan mı çekiniyorsunuz" diyerek kılıçla ona saldırdı. Salim Abdullah'm Yesar'la savaşmakta olduğunu görünce, arkadan ona saldırdı. Abdullah'm dostları, arkayı gözetle diye bağıldılar.

Salim kihcini indirdi. Abdul-lah bu darbeyi sol eliyle karşılayınca parmaklarını kaybetti. Abdullah, Yesar ile Salim'i cehenneme gönderdikten sonra Imam'ın yanına döndü. Imam (a.s)'in yanına yaklaştığında eşi çadırlardan dışarı çıkarak dedi ki:

"Anam, babam sana feda olsun ey Abdullah. Savaş meydanına dön, kendini Resulullah'ın (s.a.a) yakınlarına ve

evlatlarına feda et. Allah'a andolsun, birlikte şehid oluncaya kadar seni yalnız bırakmayacağım."

Eşinin bu sözlerine şaşırان Abdullah "Biraz önce beni savaştan alıkoymak istiyordun. Ne oldu ki, şimdi kendin de meydana gitmek istiyorsun." dedi. Abdullah'm eşi ise 'Beni kınama. Şimdi İmam'dan duyduğum bir söz kalbimi yaktı." dedi.

"İmam'dan ne duydun?" diyen Abdullah'a, eşi dedi ki: "Biraz önce çadırların arasında durmuştum. Birden İmam'ın şöyle buyurduğunu duydum: "Benim dostlarım ne kadar da az."

Sonra Abdullah, İmam Hüseyin'e yönelerek şöyle dedi: "Ya Eba Abdillāh, ey mevlamız!" dedi, "Emr-edin eşim çadırlara geri dönsün." İmam (a.s) da "Allah, Resulullah'ın evlatlarının yardımına koşan sizleri hayırla mükâfatlandırsın. Ey Ümm-ü Veheb! Çadırına dön; Allah-u Teâla kadınlardan cihadı kaldırmıştır." dedi.

Ömer ibn-i Halid-i Seydavi kölesi Sa'd'le, Cabir b. Haris ve Mucami b. Abdullah Aizi birden yerlerinden fırlayarak, topluca Kufelilere saldırdılar ve Ömer ibn-i Sa'd'ın ordusunun ön saflarını yararak ordunun kalbi-ne doğru ilerleyip, onlardan bir çoğunu öldürdüler.

Ömer Sad'ın ordusundan bir grup onları

ablukaya aldılar ve İmam'ın diğer ashabından ayırdılar. İmam (a.s), kardeşi Abbas'a onlara yardım etmesini emretti. Ebulfezl Abbas bir arslan gibi küfür ordusuna saldırdı ve yaralanan dostlarım kurtardı.

İmam'ın (a.s) bu fedaileri, bir kez daha cesurca saldırarak şeytan ordusundan onlarcasim cehenneme gönderdiler ve nihayet şehid oldular. Bu esnada İmam Hüseyin (a.s) eliyle mübarek sakalmi tutarak şöyle buyurdular:

"Allah'a andolsun ki, kanıma boyandığım halde Rabbime kavuşuncaya kadar ben onların isteklerine teslim olmayacağım."

Daha sonra İmam Kufelilere hitaben şöyle buyurdu:

"Acaba aranızda feryadımıza yetişip, bize yardımda bulunacak bir kimse yok mudur? Acaba Resulullah'm haremını (Ehl-i Beyt'ini) savunacak birisi yok mudur?"

Bunun iizerine Ehl-i Beyt kadınlarımın ağlama sesleri yükseldi. Ömer Sa'd'ın ordusu arasında bir kargaşalık başgösterdi. İmam'ın yardım istediğini duyan ve Kufe

ordusundan olan Sa'd ibn-i Haris-i Ensari

kardeşiyle birlikte pişman olup küfür ordusuna saldırarak şeytan izleyicilerinin bir  oklarını kanlarına boyadıktan sonra kendileri de şehid oldular.

Böylece İmam'ın ashabı gittikçe azalmaya ve şe-hidlerin sayısı çoğalmaya başladı. Daha sonra savaş, ferd ferd olarak sürdü ve İmam Huseyin'in ashabın-dan her biri Kufelilerden bir çoğunu cehenneme gönderdi.

Ömer Sa'd'ın ordusundan olan Amr ibn-i Haccac yüksek bir sesle Kufelilere, "Ey Kufeliler! Kimlerle savaştı mızı biliyor musunuz? Bunlar, karşılarına çıkan herkesi öldüren savaş ılardır.

Bunları taş ya -muruna tutun ve işlerini bitirin" diye hitap etti ve hemen peşinden, komutası altındaki askerlerle İmam Huseyin'in ordusunun sa  koluna saldırıdı. İmam'ın (a.s) ashabı, da  gibi onların karşısında direniş g s-terip, onlardan kalabalık bir grubu öldürdüler.

Komutanları geri çekilme emri verdiler. İmam Huseyin'in (a.s) ashabı, onları ok yağmuruna tuttu. Bu esnada Amr ibn-i Haccac, Abdullah-i Beceli'yle birlikte tekrar saldırıya geçti. Havaya yükselen toz toprak yatışınca İmam Huseyin'in (a.s) ashabı, Muslim ibn-i Avsece'nin yere düştüğünü gördüler.

Muslim ibn-i Avsece, dönemin en cesur yi itlerindendi. İmam Huseyin'in elçisi Muslim ibn-i Akil Kufe'ye geldiğinde 0, mal ve para toplayip teçhizat almada ve halktan bi'at toplamada onun vekiliydi. Ve yine Tasua günü akşam, İmam Hüseyin (a.s) "Ben bi'atımı sizin üzerinizden

kaldırdım; kalkın  idin." buyurunca, Muslim ibn-i Avsece İmam'a şöyle demişti:

"Ey Resulullah'ın torunu! Seni birakarak nasıl gidebiliriz? Bu durumda Allah'a ne cevap veririz? Hayır, vallahi mızra ımı düşmanların göğsünde kırıncaya kadar, ben sizden ayrılmam ve elimde kılıç olduğu müddetçe düşmanlara saldırırım. Silahım olmazsa onlara karşı taşla savaşırım.

Allah'a andolsun, biz Peygamber'in hürmetini g zetti imizi yakın edinceye kadar sana yardım etmekten vazgeçmeyeceğiz. Allah'a andolsun, ben senin yolunda yetmiş kere öldürülür, sonra dirilir, tekrar  ld r l rek yakılırsam ve k l m  yele savururlarsa yine sizden ayrılmam.

Oysa şimdi, sadece bir kere şehid olacakken sizi nasıl bırakabilirim ve ondan sonra ebedî keramet ve saadete nasıl ulaşabilirim?"

Bu özelliğe sahip olan Muslim ibn-i Avsece şimdi kanlara boyanmıştı. İmam Hüseyin (a.s) ve Habib ibn-i Mezahir onun baş ucuna geldiler. İmam onun hakkında

dua ederken, Habib ibn-i Mezahir de şöyle diyordu: "Seni bu halde görmek bana zor geliyor, ama sen/ cennetle müjdeliyorum.

" Muslim de hayatının son anlarında zayıf bir sesle, "Allah Teâla sen/ de iyi bir müjdeyle müjdelesin." dedi.

Habib "Ey Muslim! Senden sonra sağ kalacak olsaydım bana vasiyet etmeni ve dileğini yerine getirmeyi isterdim. Ancak biliyorum ki böyle bir fırsat yoktur ve yakında ben de sana kavuşacağım." dediğinde, Muslim son sözünü şöyle dile getirdi:

"Ey Habib! Tek vasiyetim şudur ki, kesinlikle Imam Hüseyin'e yardım etmekten vazgeçme ve hayatta olduğun sürece ona yardım et."

Bu sözlerden sonra Muslim gözlerini kapayarak canını Allah'a teslim etti. Bunun üzerine İmam şu ayeti okudu:

"Mü'minlerden öyle kimseler vardır ki, Allah Me yaptıkları ahde sadakat gösterdiler, onlardan kimi adağını gerçekleştirdi, kimi de beklemektedir. On-lar, hiç bir değişme Me (sözlerini) değiştirmediler."

(Ahzab/23)

Ömer ibn-i Sa'd'ın askerleri, "Muslim ibn-i Avsece'yi öldürdük" diye haykırıyorlardı. Ansızın Şebes ibn-i Rib'i şöyle seslendi:

"Ey insanlar! Ananız sizin yasınızı tutsun. Muslim gibi birisi öldürülür de siz sevinir misiniz? Yazıklar olsun size! Müslümanlar ara-sında onun ne kadar büyük bir makamı olduğunu bilmiyor musunuz? Allah'a

andolsun, savaşlarda müşrikler onun kılıcının önünden kaçarlardı ve tek başına öyle bir yiğitlik gösterirdi ki, bütün orduyu hayrete düşürürdü."

Yine Ömer Sa'd'ın ordusu, ilkönce İmam Hüseyin'in (a.s) ordusunun sağ koluna saldırdı. Bu saldırıyı defederken, Abdullah ibn-i Umeyr-i Kelbi şaşılacak bir direniş gösterdi ve tek başına onların içine dalarak bir çoklarını kılıçtan geçirdi. Sonra Hani ibn-i Semit-i Hazremi adındaki düşman askeri, kılıçla Abdullah'ın sağ kolunu ve bir diğeri de onun ayağını kesti.

Böylece Abdullah ibn-i Umeyr esir düştü, esir düşer düşmez düşmanlar onu, ordunun gözü önünde mızrak ve kılıçlarla bedenini paramparça ederek şehid ettiler. Çadırlarda bulunan eşi Ümm-ü Veheb katli-gâha gitti ve kocasının cansız bedeninin yanına otu-rup, yüzünün kanını silerek dedi ki: "Ey Abdullah! Cennet sana mübarek olsun. Allah'tan bana da seninle birlikte cennette yer vermesini istiyorum."

Bu sahneyi gören Şimr, kölesine bu kadını öldür-mesini emretti. Köle de Şimr'in emrini yerine getirerek bu fedakâr ve mü'min kadını şehit etti; böylece Ümm-ü Veheb, Aşura günü şehid düşen ilk kadın oldu.

Daha sonra Şimr'in kölesi, Abdullah'ın başını gövdesinden ayırarak, onu Imam Hüseyin'in (a.s) çadırlarına doğru fırlattı. Abdullah'ın annesi, oğlunun başını alıp öptükten sonra eline uzun bir sopa alarak düşmana saldırdı.

Ama Imam Hüseyin (a.s), onu geri çevirme-lerini emretti ve ona şöyle buyurdu: "Geri dön. Allah günahlarını affetsin. Cihad kadınlardan kaldırılmıştır."

Şimr tekrar hücum etti. Zuheyr ibn-i Kayn, dost-larından on kişiyle birlikte ona karşı koyarak, Şimr'in ordusunu geri püskürttü. Süvari birliklerin komutanı olan Kudret ibn-i Kays, askerlerinin bozguna uğradı-ğını görünce, Ömer ibn-i Sa'd'dan yardım istedi. Ömer ibn-i Sa'd, bir birlik daha yardım gönderdi.

İmam Hüseyin'in (a.s) ashabı, yiğitçe savaşıarak küfür ordularını cehenneme gönderiyorlardı. Allah dostları omuz omuza vererek Imam ve Resulullah'ın Ehl-i Beyt'ini yüzük taşı gibi aralarına alıp, canlarını onlara feda ediyor, küfür ordularıyla Allah'ın dininin önderleri arasında, uzun bir çelik duvar oluşturuyor-lardı.

Ömer ibn-i Sa'd, bu çelik engeli dağıtmak isti-yordu; ancak askerleri bunu başaramıyorlardı.Ömer ibn-i Sa'd ansızın Imam Hüseyin'in çadır-larını yakmalarını emretti. Çadırlar ateş alınca kadın ve çocuklar korkarak çadırlardan dışarı

çıktılar. Bu arada Ebu Şe'sa-i Kindi, Imam'ın huzurunda Kufe-lileri oklarıyla cehenneme gönderiyordu. Imam onun hakkında şöyle dua etti: "Allah'ım; onun pazusunu güçlü kıl, oklarını hedefine ulaştır ve cennetle mü-kâfatlandır." Ebu Şe'sa, Ömer ibn-i Sa'd'ın askerle-rinden bir çoğunu öldürkükten sonra şehadete ulaştı.

Öğle güneşi gökyüzünde parlayıp, yakıcı ışınlarını Kerbela çölüne yansıtmaktaydı. Ebu Semame-i Saidi güneşe baktıktan sonra, Imam Hüseyin'e hitaben arzetti ki:

"Ey Eba Abdillâh! Canım size feda olsun. Bu ordunun sana ve seninle savaşmaya yaklaşmış bulunduklarını görüyorum. Allah'a andolsun, ben kanıma boyanıp sizin emrinizde ölmedikçe, siz ölmeyeceksiniz. Şimdi son bir kez öğlen namazını sizinle birlikte kılmak istiyorum."

İmam Hüseyin gökyüzüne bakarak buyurdu ki:

"Bize namazı hatırlattın; Allah seni zikir ehli olan namaz kılanlardan kılsın. Evet, şimdi öğle namazının ilk ve fazilet vaktidir. Düşmandan namaz kılmamız için savaş durdurmalarını isteyin."

Kufe ordusuna geçici olarak ateşkes teklif edildi-ğinde, batıl ordusunun ileri gelenlerinden

biri olan Husayn ibn-i Numeyr şöyle dedi: "Sizin namazımız kabul değildir." Habib ibn-i Mezahir-i Esedi ona cevaben şöyle dedi: "Ey Numeyr'in oğlu! Ey cahil! Resulullah'm evlatlarmin namazlarmin kabul olmayip da senin namazmin mi kabul olacağını sanıyorsun?!"

Husayn ibn-i Numeyr Habib'e hücum etti. Habib ileri çıkıp kılıçla onun başını yaralayarak attan yere düşürdü. Ancak arkadaşları onun yardımına koşup, onu kurtardılar. Habib tekrar saldırarak onlardan bir çok kişiyi cehenneme gönderdi.

Bu arada Budeyl ibn-i Sarim, ona saldırarak Habib'i yaraladı. Habib atından yere düştü. Kalkmak istediğinde Husayn ibn-i Numeyr hücum ederek mübarek başını gövdesinden ayırdı.

Yaşlı Habib'in şehid düşmesi, Hz. Hüseyin'i (a.s) çok üzdü. İmam, Habib'in baş ucuna gelerek buyurdu ki: "Ben bu şehadetin hesabını Allah'a bırakıyorum." dedi ve sonra "İnna lillah ve inna ileyhi raciun" (Biz Allah'tanız ve şüphesiz O'na dönücüleriz) ayetini okudu.

Hürr ibn-i Yezid-i Riyahi, Zuheyr ibn-i Kayn'le omuz omuza vererek Ömer ibn-i Sa'dın ordusuna hücum ettiler. Düşman onların birini çevrelediğinde, diğeri muhasara halkasını parçalıyor arkadaşını düşmanın elinden kurtarıyordu. Bu arada Hürr recez okuyarak şöyle diyordu:

"Doğrusu ben Hürr'üm.Sizleri kılıçtan geçiririm.

Bu toprakta inen en üstün kimseye yardım ederim.

Sizleri öldürürüm ve bu yolda asla şüphe etmem."

Savaş bir müddet devam ettikten sonra, düşmanlar Hürr'ün atını hedef aldılar ve at aldığı darbeler sonucu öldü. Atını elden veren Hürr, daha sonra piyade olarak savaşa devam etti.

Düşman askerlerinin kırktan fazlasını öldürdükten sonra, düşmanın piyade birliklerinden bir grubunun saldırması sonucu, ayakta duramayarak yere düştü. Bu sırada İmam'ın (a.s) dostlarından bir kaçı onlara saldırarak, can vermek üzere olan Hürr'rün bedenini savaş meydanının ortasından çadırlara doğru getirip, şehidlerin bulun-duğu çadırın önüne bıraktılar.

İmam Hüseyin (a.s) can vermekte olan Hürr'ün yanına gelerek başını dizleri üstüne aldı ve yüzündeki kanla toprakları temizleyerek şöyle buyurdu: "Ey Hürr! Anne'nin adını Hürr koyduğu gibi, gerçekten sen hem bu dünyada ve hem de ahirette

Hürsün."Daha sonra AM ibn-i Hüseyin onun hakkında şu şiirleri okudu:

"Hürr-ü Riyahi ne de iyidir!

Mizraklarla çarpıştığında ne de sabırlıdır!

Hürr ne iyidir; Hüseyin çağrıda bulunduğunda,

0 zaman canıyla ne de fedakârlık edendir.

Ey Rabbim! Onu cennete misafir kıl.

Ve onu güzel hurilerle evlendir."

İmam (a.s), namaza durarak ashabıyla öğle nama-zını kılmaya başladı. Zuheyr ibn-i Kayn ve Said ibn-i Abdullah-i Hanefi, okların İmam'a (a.s) isabet etmemesi için, İmam'ın önünde durarak göğüslerini siper ettiler ve İmam (a.s) namazı bitirince, Said aldığı ağır yaralar yüzünden yere yıkıldı ve şöyle dedi:

"Allah'ım! Âd ve Semud kavmini lanetlediğin gibi ahdini bozan bu insanları da lanetle ve onlara azabını gönder. Allah'ım benim selamımı Peygamber'ine ulaştır."

Daha sonra İmam'a (a.s) bakarak dedi ki: "Ey Resulullah'ın (s.a.a) torunu sana karşı vazifemi yapıp görevimi yerine getirdim mi?" İmam Hüseyin (a.s) de cevabında şöyle buyurdu:

"Evet, ey Said; sen cennete gidiyorsun ve bir saat sonra biz de senin yanında olacağız. Benim selamımı ceddin Resulullah'a ulaştır."

Daha sonra İmam Hüseyin (a.s) yarenlerine hitaben şöyle buyurdu:

"Ey benim dostlarım! Cennet sizin karşınızdadır ve onun kapıları sizin yüzünüze açık, nehirleri akmakta olup, meyveleri yetişmiştir. Resulullah ve Allah yolunun şehidleri, sizi beklemekte ve sizin geleceğinizi birbirlerine müjdelemekteler.

Öyleyse Allah ve Resulünün dinini himaye edin. Resulullah'm Ehl-i Beyt'ini müdafaa edin. Allah sizleri affetsin."

Daha İmam'ın sözleri bitmemişti ki Yezid ibn-i Ma'kel, düşman ordusunun saflarından ileri çıkarak, İmam Hüseyin'in (a.s) ashabından olan Bureyr ibn-i Huzayr'e hitaben şöyle dedi: "Ey Bureyr! Allahın size yaptıklarını nasıl değerlendiriyorsun?"

Bureyr: "Allah'a andolsun ki, O'ndan iyilikten başka bir şey görmedim. Beni hayır ve iyilige yöneltti; seni ise mahçup ve esir etti."

İbn-i Ma'kel: "Yalan söylüyorsun, ey Bureyr! Benî Levzan'dan birlikte hareket ettiğimizde, mü'minlerin emirinin Hz. AH olduğunu söylediğini hatırlıyor musun?"

Bureyr: "Evet, öyle söyledim ve şimdi de o sözlerimi tekrarlıyor ve senin sapıklardan

olduğuna şehadet ediyorum. Şimdi gel mübahele edelim ve Allah'ın lanetini yalancıların üzerine kılalım."

Daha sonra Yezid ibn-i Ma'kel'le Bureyr ibn-i Huzeyr ellerini kaldırarak Allah'tan yalancıyı lanet ve helak etmesini istediler. Sonra savaşıma başladılar.

Çok geçmeden Bureyr'in kılıcı, Yezid'in başına inerek orada kaldı. Bureyr kılıcını Yezid'in başından çıkarmaya çalıştığı esnada, Rıza ibn-i Munkiz-i Abdi adında biri, ona hücum etti.

Bureyr bir müddet savaştıktan sonra, onu yere vurarak göğsünün üstünde oturdu. Rıza ibn-i Munkiz akrabalarını yardıma çağırdı. Ka'b ibn-i Cabir ibn-i Ömer, Bureyr'i öldürmek istediğinde, Afif ibn-i Zuheyr ibn-i Ebi Ahmed ona seslenerek dedi ki:

"Yazıklar olsun sana! Kimi öldürmek istediğini biliyor musun? O, Kufe mescidinin kâhîlerinin büyü-ğü Bureyr ibn-i Huzeyr'dir. Onu kendi haline bırak."

Ama Ka'b onun sözlerini önemsemedi ve Bureyr'in arkasına bir kılıç indirdi ve ikinci darbeyi Bureyr'in başına indirerek onu şehid etti. Sonraları Ka'b eşiyile karşılaştığında, eşi onu kınayarak dedi ki:

"Yazıklar olsun sana! Resulullah'ın evladına kılıç çekiyor ve Kufe kâhîlerinin

büyüğünü mü öldürüyorsun?! Allah'a andolsun, bundan böyle seninle

konuşmayacağım. Çünkü sen, büyük bir cinayet işlemiş bulunmaktasın."

İmam Hüseyin'in (a.s) ashabmdan olan Hanzele ibn-i Es'ad-i Şibami, düşman ordusuna nasihat etmek için İmam'dan izin istedi ve konuşmasını şu sözlerle tamamladı:

"Ey insanlar! Ben, Ahzab günü gibi azaph bir günün ve Nuh, Âd ve Semud kavimlerinin başına gelenlerin, sizin de başınıza gelmesinden korkuyorum; birbirinizi

kınayacağınız ve o zaman artık Allah'm sizi affetmeyeceği günden korkuyorum. Bilin ki, Allah'm saptırdığı kimse-yi, hiç kimse hidayet edemez. Ey insanlar! Hüseyin'i (a.s) bırakın ve onu öldürmeyin, aksi durumda Allah sizi büyük bir azaba düşür edecektir."

İmam Hüseyin (a.s) Hanzele'nin sözlerini duyunca, ona hayır dua ederek şöyle buyurdu:

"Allah sana rahmet etsin ey Hanzele. Onlar savaştan önce senin hak davetini reddederek kalkıp sana ve yarenlerine cevap verdiklerinde azabı hakkettiler. Ama şimdi salih kardeşlerini öldürdüler; artık onların hallerinin nasıl olacağı bellidir."

Daha sonra Hanzele "Ey Resulullah'm evladi! Doğru buyurdunuz; camm size feda olsun." diyerek meydana gitti ve şehid oluncaya kadar savaştı.

Abis ibn-i Ebi Şebib-i Şakiri, Şia'nın meşhur alim ve muhaddislerinden olan Şevzeb'e yaklaşıp "Ey Şevzeb! Bu gün ne düşünüyorsun?" dediğinde, Şevzeb şöyle dedi: "Ne düşünmemi bekliyorsun. Öldürülünceye kadar Resulullah'm (s.a.a) evladının emrinde savaşacağım."

Şevzeb'in bu yolda kararlı olduğunu gören Abis, Şevzeb'e dedi ki: "Ben de senin hakkında böyle düşünüyorum. O halde şimdi İmam'ın huzuruna giderek izin iste ve savaşa git." Şevzeb de İmam'ın (a.s) huzuruna giderek izin aldıktan sonra meydana gitti ve şehid oluncaya kadar savaştı.

Daha sonra Abis, kendisi savaşa gitmek için hazırlanmağa başladı. Abis'in savaşı, hedef uğruna yapılan yiğitliğin, en büyük bir örneğidir. Kerbela şehidleri savaşa gitmek istediklerinde, İmam Hüseyin'in (a.s) huzuruna giderek izin istiyor, vedalaşıyor, iman ve yiğitlikten bahsediyorlardı.

Abis de diğer Kerbela şehidleri gibi İmam'ın huzuruna giderek meydana gitmek için izin istedi ve şöyle dedi:

"Ya Eba Abdillahi! Benim yanımda, yeryü-zünde hiç kimse sizin kadar aziz ve sevgili değildir. Canımdan daha aziz bir şeyim olsaydı, onunla sizi bu zulüm ve ölümden kurtarabilseydim, onu feda etmekten çekinmezdim. Şahid ol ki, ben senin ve babanın dini üzere ölüyorum."

Yezid ordusunda olan Rabi ibn-i Temim diyor ki: "Abis'i görür görmez tanıdım. Onu öncelerden tanıyordum. Savaşlarda onun yiğitliğini görmüştüm. Ondan daha cesur birini tanıımıyordum. Dolayısıyla bağırarak dedim ki: Bu arslanlar arslanı Abis ibn-i Şebib-i Şakiri'dir. Onun karşısına çıkan herkes öldürülür."

Abis, ateş alevi gibi meydanda dönerek savaşmak için savaşı istiyordu ama hiç kimsenin onun karşısına çıkmaya cesareti yoktu. Yezid ordusunun komutanı Ömer ibn-i Sa'd, bir grubun ona hücum ederek taş yağmuruna tutmasını emretti.

Abis her taraftan üzerine taş yağdığını, kendisiyle erkekçe savaşacak-larına taş yağmuruna tuttuklarını görünce, üzerindeki zırhı ve başındaki başlığı çıkardı.

Böylece üzerinde elbisesi olmaksızın kendisini düşman orduları denizine atıverdi ve siyah bulutlar arkasındaki güneş ve karanlıklar içinde bir ateş gibi meydana yürüdü. Rabi ibn-i Temim diyor ki: "Allah'a andolsun ki Abis her taraftan hücum ediyordu ve iki yüzden fazla kişi onun karşısından

kaçıyor ve birbirlerinin üzerine yikiliyorlardı."

Abis böyle savaşıyordu. Nihayet Yezid ordusu onun dört tarafını kuşattı ve aldığı taş, mızrak ve kılıç yaralarıyla yere yıkıldı... Bir grup Abis'in başını ellerine almış dolaştırıyor ve her biri onu kendisinin öldürdüğünü iddia ediyordu. Böylece Abis de şehadet şerbetini içti.

Daha sonra Ebuzer-i Gaffari'nin kölesi Cevn, Imam Hüseyin'in (a.s) huzuruna çıkarak meydana gitmek için izin istedi. Imam ona buyurdu ki: "Ey Cevn! Sen afiyet ve asayiş umidiyle bizimle buraya kadar gel din; şimdi kendi yoluna gidebilirsin." Cevn Imam'ın (a.s) ayaklarma kapanarak ayaklarını öpüp şöyle dedi:

"Ey benim imamım! İyi günlerimde sizin yanımdaydım. Şimdi zor durumdayken sizi nasıl bırakabilirim. Ey benim mevlam! Ben kötü kokulu, hasebi düşük ve rengi siyah bir köleyim. Güzel kokulu, şerif hasebli ve beyaz renkli olmam için cennete girmeme müsaade edin.

Allah'a andolsun ki, benim siyah kanım, siz Resulullah'm (a.s) Ehl-i Beyt'inin (a.s) pâk kanlarına karışınca kadar sizi bırakmam."

Bunun üzerine Imam (a.s) Cevn'a izin verdi. Cevn meydana giderek bir kaç kişi öldürdükten sonra kendisi de şehid oldu. Imam (a.s) onun başucuna gelerek buyurdu ki:

"Allah'ım! Onun yüzünü ak et, kokusunu güzelleştir, onu salih kişilerle haşret ve onu Muhammed ve Ehl-i Beyt'ile haşret."

Naklediyorlar ki: "Onun cesedinin yakınından geçen herkes, orada miskten daha giizel bir koku hissediyordu."

Daha sonra Resulullah'in (s.a.a) sahabesinden olup, Bedir ve Sıffin savaşlarına katılarak Resulullah (s.a.a) ve Hz. Ali'nin (a.s) emrinde kılıç sallamış olan yaşlı Enes ibn-i Haris, gözlerine dökülen yaşlarını bir mendille, emamesini de beline bağlayarak, Imam'ın (a.s) huzuruna çıktı ve cihad için izin alıp meydana gitti ve Yezid ordusundan bir çok kişiyi öldürdükten sonra şehid oldu.

imam (a.s) onu seyrederken, "Allah senin bu çabanı mükâfatlandırsın ey yaşlı adam." diye buyuruyordu.Sıra Amr ibn-i Ciinade-i Ensari'ye geldi. Babası Cünade ibn-i Ka'b-i Ensari Aşura sabahı Imam Hüseyin'in (a.s) ashabından bir grupla birlikte birinci saldırıda şehid olmuştu.

Onbir yaşında olan bu çocuğun annesi ona diyordu ki: "Oğlum! Annenin yanından kalkarak savaş meydanına git ve Resulullah'ın torununun gözleri onunde savaş."

Amr ibn-i Cünade meydana gitmek istediğinde, İmam Hüseyin (a.s) "Onun babası yeni şehid oldu.

Bunun şehid olması annesine ağır gelebilir. Onu çadırlara geri çevirin." dedi.

İmam Hüseyin'in (a.s) bu sözü karşısında, Amr ibn-i Cünade, "Annem-babam size feda olsun. Meydana gidip savaşmamı annem emretti. Savaş elbiselerini, o kendi elleriyle giydirdi bana. Ne olur bana izin verin." diye İmam'a yalvarmaya başladı. Bir hayli ısrardan sonra bu genç, İmam'dan izin alıp, şu recezleri okuyarak meydana gitti:

İmamım Hüseyin, imamların en üstünüdür. Hüseyin, Peygamberin gönlünün sevincidir. Hüseyin, AM ve Fatima'nin oğludur. Böyle iyi bir imam tanıyor musunuz?! Yüzü güneş gibi parlak, aim dolunay gibi nurludur.

Daha sonra düşmana hücum ederek, şehid oluncaya kadar savaştı. Acımasızca Amr'a saldıran düşmanlar, onun başını gövdesinden ayırarak, İmam Hüseyin'in ordugahının önüne fırlattılar. Annesi öne çıkarak oğlunun başını alıp bağrına bastı ve şöyle dedi: "Ey oğlum, aferin sana, ey gönlümün mutluluğu, ey gözümün nuru!"

Daha sonra da "Biz, Allah yolunda verdiğimiz şeyi geri almayız" diyerek, oğlunun başını düşmana doğru attı. Sonra kendisi de yerden bir sopa alarak düşmana saldırdı ve şöyle recez okudu:

"Ben kadınlar arasında zayıf bir kadınam. Size şiddetli bir darbe indireceğim. Şerefli Fatima'nın evlatlarını savunma uğrunda."

İmam Hüseyin (a.s) kadınların meydana gitmesine razı olmadığı için, onu çadırlara geri çevirdi.

Sonra Haccac ibn-i Mahzur-i Cu'fi meydana gitti. Bir müddet savaşıp yüzü kızıl kanlara boyandıktan sonra İmam'ın (a.s) huzuruna çıkarak şöyle dedi: "Ey Hüseyin! Bugün dedeniz Resulullah'la mülakat edeceğim, sonra Peygamber'in vasisi olarak bildiği-miz babanız Ali'yi göreceğim."

İmam Haccac'a cevap olarak buyurdu ki: "Ey Haccac! Ben de senin peşinden onlann yanına geleceğim." Daha sonra Haccac meydana dönerek, şehid oluncaya kadar savaştı.

Ondan sonra Suveyd ibn-i Amr ibn-i Ebu-I Mut'a meydana gitti. Attan yere düştüğünde (bayıldı ve) Yezid ordusu onun öldüğünü sandı. İmam Hüseyin (a.s) şehid olduğunda, oradakilerin "Hüseyin şehid oldu" dediklerini duyunca da

yerinden kalkıp, şehid oluncaya kadar Yezid ordusuyla savaştı. Suveyd, İmam'ın (a.s) şehadetinden sonra Kerbela'da şehid olan en son yarenleridir.

Artık İmam Hüseyin'in (a.s) ashabının hepsi şehid olmuş ve Ehl-i Beyt'inden başka, kimsesi kalmamıştı. Kendilerinden önce İmam Hüseyin'in (a.s) Ehl-i Beyt'inin savaşmasına izin vermeyen ashabın şehade-tinden sonra sıra, şimdi onlara gelmişti.

Ehl-i Beyt, Allah ve Resulünün dinini diri tutmak için, aşk ve sıcaklık dolu bir azimle, ölüme doğru gitmeye hazırlanıyorlardı. İmam Hüseyin'in (a.s) yakınları toplanarak birbirleriyle vedalaşıyorlardı.

İmam Hüseyin'in (a.s) Ehl-i Beyt'inden savaş meydanına giden ilk kişi, Peygamber'e (s.a.a) herkes-ten çok benzeyen büyük oğlu Ali Ekber'dir. Bu arada kadınlar onun etrafına toplanarak diyorlardı ki:

"Ey Hüseyin'in oğlu! Bizim  urbetimize merhamet et;       senden uzak kalmaya tahammül edemeyiz diyerek sitem ettiler." Ama Ali Ekber, babası İmam Hüseyin'den (a.s) izin alarak meydana gitti ve       recez okudu:

"Ben Hüseyin ibn-i Ali'nin oğlu Ali'yim. Biz Peygamber'in en yakınları, Ehl-i Beyt'iyiz. Kılıcımla size saldırır ve babamı savunurum; Haşimi ve Alevi y     nin darbesiyle. Vallahi o haramzade bize hiikmedemez."

Bu sırada İmam Hüseyin (a.s) sakahni tutarak başını gökyüzüne kaldırıp gözlerinden akan ya  lar yüzünü   latırken       diyordu:

"Allah'ım!   ahid ol ki, halk içinde Peygam-ber'in Muhammed'e en çok benzeyeni, bu kavmin üzerine gidiyor. Biz Peygamber'i g  r-mek istediğimizde ona bakıyorduk. Allah'ım! Yeryüzünün nimetlerini bu kavimden al ve onları da  ıtıver. Hiç bir zaman p  k kullarını onlardan razı etme;       onlar, bizi davet ederek bize yardım edeceklerine dair söz verdik-leri halde, bize kılıç çektiler."

İmam Hüseyin (a.s) daha sonra   mer ibn-i Sa'd'a       hitap etti:

"Ey Sa'd'ın oğlu! Benimle Resulullah arasındaki bağı görmezlikten geldin. Allah senin neslini kurutsun. Allah Adem, Nuh, Ibrahim ve   l-i İmran'ı seçerek onları diğer insanlara üstün kıldı. Ve biz o seçilmiş insanların soyundanız."

AM Ekber düşman ordusuyla savaşa koyuldu. Onlardan bir çoğunu öldürdükten sonra, susuzluktan muhtarip bir halde babasının yanına dönerek, susuz-luğunu dile getirdi.

İmam ise şu sözleriyle, susuz oğlunu tekrar meydana gönderdi: "Yakında deden Resulullah'ı görecek ve onun elinden su i  ceksin ve ondan sonra da asla

susamayacaksın."

AM Ekber tekrar meydana giderek düşman ordu-suyla savaşa devam etti. Bir ok ansızın boğazına isa-bet etti ve Murret ibn-i Munkiz-i Abdi mizrakla AM Ekber'in başına vurdu, sonra da başına bir kılıç dar-besi indirdi.

Bunun etkisi üzerine Ömer ibn-i Sa'd'ın askerleri kılıçlarıyla AM Ekber'in vücudunu param parça ettiler. Imam Hüseyin (a.s) oğlunun baş ucuna gelerek başını dizlerinin üstüne aldı ve şöyle buyurdu:

"Allah, seni öldüren bu zalim kavmi öldürsün. Allah ve Resulullah'ın Hürrmetini ortadan kaldırmaya ne kadar da ciir'et ettiler. Artık senden sonra dünyaya yazıklar olsun."

Daha sonra Imam (a.s), avucunu oğlunun kanıyla doldurarak onu gökyüzüne savurdu ve o kanın bir damlası bile yere düşmedi. Imam (a.s) oğlunun cesedini şehitlerin bulunduğu çadırın önüne getirme-lerini emretti.

Daha sonra Ehl-i Beyt kadınları, AM Ekber'in cesedinin etrafına toplanarak, bedeninin kan-lar içinde ve parça parça olduğunu görünce, feryad ederek ağlamaya başladılar.

Düşmanın kılıç ve mız-raklarının izleri, vücudunun her yerinde görülmek-teydi. Haşimî kadınlarının önünde Zeynep vardı. Ağlamak onu rahatlatmıyordu. Kendisini AM Ekber'in pâk cesedinin üzerine atarak, kardeşinin ciğer paresini bağrına basıp feryad ediyordu.

Daha sonra Muslim ibn-i Akil'in oğlu Abdullah, Imam Hüseyin'in (a.s) huzuruna çıkarak izin alıp, meydana çıktı ve şöyle recez okudu: "Bugün babam Müslim'le görüşeceğim, Peygamber'in (s.a.a) dini uğrunda öldürülenlerle görüşeceğim."

Abdullah ibn-i Muslim, küfür ordusuna üç kere hücum etti ve her defasında onlardan bir çoğunu cehenneme gönderdi. Nihayet Yezid ibn-i Rukkad-i Cuhani'nin attığı okun alınına isabet etmesi sonucun-da, Abdullah yaralandı ve feryad ederek şöyle dedi:

"Allah'ım, bu kavim bize ihanet etti; bizi öldür-dükleri gibi, sen de onları öldür." Bu esnada birisi mızrağım Abdullah'ın kalbine saplayarak onu şehid etti. Abdullah'ın şehid edildiğini gören Ebu Talib'in çocukları, topluca Kufelilere hücum ettiler. Imam Hüseyin (a.s) onlara hitaben buyurdu ki:

"Ey amcazadeler, ey Ehl-i Beyt'im! Ölüme karşı sabırlı olun; Allah'a andolsun ki, artık bugünden sonra asla hakaret ve ihanete uğramayacaksınız."

Daha sonra (Hz. Zeyneb'in çocukları) Avn ibn-i Abdullah ibn-i Cafer-i Teyyar, sonra

da kardeşi Muhammed şehit düştü. Daha sonra Abdurrahman

ibn-i Akil ve kardeşi Cafer ibn-i Akil ve Muhammed ibn-i Muslim ibn-i Akil şehid oldu.

Onlardan sonra Muhammed ibn-i Ebu Bekr ibn-i Emir-ul Mü'minin meydana çıktı ve Bekr-i Nehavi onu şehid etti. Ondan sonra Abdullah ibn-i Akil, Yezid ordusunun içine dalarak onlardan bir çoğunu öldürdü ve kendisi de yaralanarak yere düştü; Osman ibn-i Halid-i Temimi gelerek onu şehid etti.

Onun peşinden Rembe adındaki Ümm-ü Veheb'in oğlu, Abdullah-i Asğar, Ebu Bekr ibn-i Hasan ibn-i AM, Ömer ibn-i Sa'd'in ordusuna saldırarak, onlardan bir grubunu öldürdükten sonra şehadete ulaştı.

Sonra çocuk yaşta olan (on üç yaşında) Kasım ibn-i Hasan, Imam'ın (a.s) yanına gelerek meydana gitmek için izin istedi. Imam onu bağına basarak kardeşi Hasan'ı hatırlayıp ağladı ve sonra ona izin verdi. Ka-sim'm yüzü dolunay gibi parlıyordu.

Kasım kihcini çekerek küfür ordusuna hücum etti ve onlardan birkaçını cehenneme gönderdikten sonra, Amr b. Sa'd ibn-i Nufeyl-i Ezudi başına bir kılıç darbesi indirdi. Kasım başı yarılınca amcası Hüseyin'i yardıma çağırđı.Bu durumu izleyen Imam Hüseyin (a.s),

Kasım'ın yardımına koşarak, Kasım'ın kâtilini cehenneme gönderdi. Ömer ibn-i Sa'd'ın ordusu, Amr'i kurtar-mak istedilerse de, ancak karşılarında Imam Hüseyin'i (a.s) bulunca Imam'ın kihcinin önünden kaçtılar. Sonra Imam Hüseyin (a.s), Kasım'm baş ucunda durarak şöyle buyurdu:

"Seni öldüren kavim, Allah'm rahmetinden uzak olsun. Kıyamet gününde senin hakkında onların hasmı, ceddin Resulullah ve baban Emir-ul Mii'minin'dir. Allah'a andolsun ki, sen amcanı yardıma çağırđığında, sana cevap vere-memesi veya cevabımın bir faydası olmaması amcana çok çetindir. Vallahi bu ses öyle bir kimsenin sesi ki, zuliimle öldürenleri çok, yardımcıları ise azdır."

Daha sonra Imam (a.s), yeğeninin vücudunu çadır-lara getirerek oğlu Ali Ekber'in yanına uzattı.

Abbas ibn-i Ali, Ehl-i Beyt'ten bir çoklarının şehid düştüğünü görünce, kardeşlerine yönelerek şöyle dedi: "Ey annemin oğulları! Toplanın ve kafirler topluluğuna saldırın ki, Allah sizden razı olsun.

" Bunun üzerine, Ebulfezl-il Abbas'ın kardeşleri Abdullah, Cafer ve Osman, Imam Hüseyin'in (a.s) huzurunda Ömer ibn-i Sa'd'ın ordularına hücum ederek, şehid oluncaya kadar onlarla savaştılar.

Kardeřlerinin řehid dűřtűğűnű gűren Abbas, kendisinden bařka İmam Hűseyin'in kimsesinin kalmadıđını gűrdű, İmam'dan meydana gitmek için izin istedi. İmam Hűseyin kardeři Abbas'a buyurdu ki: "Ey kardeřim! Sen benim sancaktarımsın."

Hz. Abbas "Allah'a andolsun ki, kalbim daralmış durumdadır. Azizlerimizin kanının intikamını, bu műnafık insanlardan almak istiyorum." dediğinde, İmam Hűseyin kardeşine "O halde haremdeki susuz yavrucaklar için biraz su ğetirmeye alış." dedi.

Hz. Abbas, kűfűr ordusunun karřısında durarak onlara nasihat etti ve çocukların susuzluđunu hatırlatarak onlardan biraz su vermelerini istedi. Ancak Abbas'ın sűzleri, o lű kalplere etki etmeyince İmam'ın yanına geri dűndű ve çocukların susuzluktan feryat ettiklerini duydu. Bir tulum alarak atına bindi ve Fırat'a dođru hareket etti.

Fırat kıyısında dűrt bin kiři Hz. Abbas'ı (s.a) evreleyerek onu mızraklarına hedef aldılar. İmam Hűseyin'in (a.s) ordusunun komutanı ve İmam'ın bűyűk kardeři, dűřman ordusunun çokluđundan bir zerre korkmadı ve onların safını yararak suya ulařtı. İlk önce tulumu suyla doldurdu. Daha sonra avcuna su alıp, içmek için ađzına yaklařtırdıđında,

kardeři İmam Hűseyin'in (a.s) susuzluđunu hatırlayarak elindeki suyu tekrar Fırat'a dűktű ve kendi kendisine řöyle dedi:

"Ey nefis! Hűseyin'den (a.s) sonra hayatta olup olmaman farketmez.

Hűseyin řehadete dođru giderken, sen ırmađın sođuk suyunu mu içmek istersin?

Allah'a andolsun ki, bu dinimin műsaade etmediđi bir řeydir."

Daha sonra su tulumunu alarak atını çadırlara dođru sűrdű. Yezid orduları Abbas'ın yolunu kestiler. Hz. Abbas, kılıç sallayarak onlarla savařtıđı ve bir çođunu cehenneme gűnderdiđi halde, řöyle recez okumaktaydı:

"lűmden korkmam ben, lűm sesi duyduđumda,

Kılıçlar arasında bedenim kaybolsa bile.

Feda olsun canım Mustafa'nın pāk torununa.

Çadırlara su tulumu gűtűren Abbas benim.

Karşılaştığımda, savaşmaktan da hiç korkum yok."

Bu esnada Zeyd ibn-i Verka el Cuheni saklandığı yerden çıkararak, Hekim ibn-i Tufeyl'le birlikte Abbas ibn-i Ali'nin sag kolunu bedeninden ayırdılar. Abbas ibn-i Ali

kılıcı sol eline alarak şöyle recez okudu:

"Vallahi sağ kolumu da kesseniz, Ben yine dinimi savunacağım. İmamım ve sadık olan önderimi, Pâk ve emin olan Peygamber'imın torununu hima-ye edeceğim."

Hekim ibn-i Tufeyl, tekrar hücum ederek bir kılıç darbesiyle Abbas ibn-i Ali'nin sol kolunu da bedeninden ayırdı. Bunun üzerine Abbas sancağı göğsüne çekti. Küfür ordusu onu kuşatarak ok yağmuruna tuttular.

Bu esnada bir ok su tulumuna isabet etti, ikinci ok göğsüne ve üçüncüsü de gözüne isabet etti. Sonra da zalimlerden birisi, çadır direğiyle İmam Hüseyin'in yiğit kardeşine hücum ederek, başını yardı. Bu sırada Abbas ibn-i Ali şöyle seslendi:

"Benden sana selam olsun ya Eba Abdillâh!"

İmam Hüseyin (a.s) kardeşinin sesini işittiğinde, başucuna gelerek Haşimîlerin yiğitlik örneği, iman direği, şerefle izzetinin kalbi ve sancaktarını o halde görünce "Şimdi belim kırıldı" diye buyurdu.

Daha sonra kılıcını çekerek o adam kılığındaki domuz sıfatlılara hücum etti. Küfür ordusu, İmam Hüseyin'in kılıcının karşısından kaçıyorlardı. İmam (a.s) da feryad ederek şöyle buyuruyordu: "Nereye kaçılıyorsunuz ey kalleşler.

Siz benim belimi kırdınız." Daha sonra İmam kardeşinin başucunda durarak onun başını dizlerine aldı. Böylece Abbas ibn-i AM de, şehadet şerbetini içerek Rabb'ine kavuştu.

İmam Hüseyin (a.s) kardeşinin şehadetinden sonra çadırlara döndü. Bu olay İmam'a öyle ağır geldi belı büküldü. İmam'ın gözünden yaşlar akıyordu. Sakine, babası İmam Hüseyin'i karşılayarak amcası Abbas'a ne olduğunu sordu. İmam, Hz. Abbas'ın şehid düştüğünü Sakine'ye anlattı. Hz. Zeynep bunu duyunca "May kardeşim" diye feryat etti.

İmam Hüseyin (a.s) nereye yönelse, bir başka acıyla karşılaşılıyordu; bir yanda kanlara bulanmış dostları, bir yanda kadımların ve çocukların feryat ve figanlarını görüyordu. Artık İmam'ın ashabından ve Ehl-i Beyt'inden savaşabilecek kimse kalmamıştı. Bu esnada imam (a.s) "Ey kavim, sizin aranızda Resulullah'ın Ehl-i Beyt'ini savunacak birisi yok mu?" diye buyurdu.

İmam Hüseyin'in (a.s) sözlerini işiten kadımların feryatları daha da bir yükseliverdi. İmam Seccad'ın (a.s) asasına yaslanıp, eliyle kılıcını sürükleyerek savaşa gitmek için dışarı çıktığını gören İmam Hüseyin (a.s), Ümm-ü Kulsüm'e hitaben şöyle dedi:

"Onun savaşa gitmesine engel olun; önünü alarak onu koruyun ki, yeryüzü

Resulullah'ın evlatlarından (ve hüccetten) boş kalmasm."

Daha sonra İmam, vedalaşmak için haremdeki kadınların susmalarını istedi. İmam, Resulullah'ın kılıç ve kalkanını kuşandıktan sonra, vedalaşmak için süt içen yavrucağını getirmelerini istedi. Hz. Zeynep, Ali Asğar'ı kardeşine verdi.

İmam bebeği kucağına alarak yüzünü öptü. Daha sonra düşmanların karşısına geçip, susuzluktan çırpınıp duran yavrusunu elleriyle havaya kaldırdı ve düşmandan ona su vermelerini istedi. Ansızın Hermele, okla bebeğin boğazını hedef aldı. İmam avucunu bebeğin boğazından akan kanla doldurup, gökyüzüne serpererek şöyle buyurdu: "Üzüntülere tahammül etmemizi

kolaylaştıran, Allah'ın bu halimizi görmesidir. Allah'ım! Bu musibet, ruhun bedenden ayrılmasından kolay değil. Allah'ım! Biliyorum ki, zaferden daha iyisini bize nasib ettin ve zalimlerden bizim intikamımızı alacaksın ve bizim bu kavimden çektiklerimizi ahiretimiz için biriktireceksin."

Bu esnada İmam, kendisine "Ey Hüseyin! Bebeği bırak, cennette iyi eğiticiler var onun için" diye hitap edildiğini duydu. İmam (a.s) bebeğin cesedini Hz. Zeyneb'in çadırına götürdü. Çünkü annesinin, bebeğinin öldürüldüğünü görmeye

tahammül edemeyeceğini biliyordu. Hz. Zeynep, Ali Asğar'ın boğazında bir ok olduğunu görünce, İmam'a hitaben dedi ki: "Ey kardeşim! Onu benim gözümün önünden uzaklaştır. Onun ölüsünü görmeye tahammül edemem."

İmam, Ali Asğar için bir mezar kazarak boğazındaki okla birlikte onu toprağa gömdü. Çünkü biraz sonra küfür ordusunun, kendisiyle dostlarının pâk bedenlerini atların ayakları altına alarak, çiğneyeceklerini biliyordu.

İmam Hüseyin (a.s) bir arslan gibi meydana çıktı; Muhammed ve Ali'nin kanı, Fatıma ve Hasan'ın kanı, Hamza ve Cafer-i Tayyar'ın kanı, peygamberlerin kanı, Musa ve İsa'nın kanı, İbrahim ve İsmail'in kanı damarlarında kaynıyordu.

Hz. İbrahim'in Allah yolunda dökmesi nasib olmayan kan, şimdi Resulullah'ın Ehl-i Beyt'i tarafından, Allah için dökülüyordu. Bundan dolayıdır ki, İmam Hüseyin'e "Allah'ın kanı" demişlerdir. İmam, küfür ordusunun sağ tarafına hücum ederek şöyle buyurdu:

"Ben Hüseyin ibn-i Ali'yim. Sizin karşınızda baş eğmemeğe yemin etmişim. Doğrusu babamın Ehl-i Beyt'ini himaye eder, Ve Peygamber'in dini üzere ölürüm."

Abdullah ibn-i Ammar ibn-i Yahud diyor ki:

"Allah'a andolsun ki, Hüseyin gibi musibete uğrayan bir kimseyi görmedim. Evlatları ve yarenleri gözleri önünde öldürüldüğü halde, yiğitçe kılıç sallıyor,

meşhur kahramanlar, karşısından kaçıyor ve hiç kimse karşısına çıkmaya cür'et edemiyordu."

Bu arada Ömer ibn-i Sa'd şöyle bağırdı: "Bu, Arap kahramanlarını kılıcıyla yerlere seren Ali'nin oğlu-dur. Her taraftan onu çevirin."

Ömer ibn-i Sa'd'ın bu sözlerinden sonra İmam Hüseyin'e meydanın dört tarafından dört bin mızrak fırlatılıyordu. Öte taraftan, onlardan bazıları ise risa-let ailesinin çadırlarına saldırmaya başladılar. İmam Hüseyin küfür ordusunun çadırlara hücum ettiklerini görünce şöyle feryat etti:

"Ey Ebu Süfyan ailesine uyanlar! Eğer dininiz yoksa, kıyamet gününden de korkmuyorsanız, hiç olmazsa dünyanızda Hürriyet için ölün. Eğer arap olduğunuzu iddia ediyorsanız, hasebinize dönün ve insanlık şerefınızı koruyun."

Şimr "Ne diyorsun ey Fatıma'nın oğlu?" dedi. İmam Hüseyin (a.s) "Ben sizinle, siz de benimle savaşıyorsunuz; bu kadınların hiç bir suçu yok. Ben hayatta olduğum sürece askerlerinizi Ehl-i

Beyt'ime saldırmaktan alıkoyun." diye buyurduğunda, Şimr: "Doğru söylüyorsun ey Hüseyin" diyerek askerlerine, kadınların bulunduğu çadırlara saldırmamalarını ve geri çekilmelerini emretti.

Bunun üzerine Yezid'in ordusu Hüseyin'e hücum ettiler ve savaş yeni bir boyut kazandı. Gücünü susuzluk nedeniyle, büyük ölçüde yitiren İmam (a.s) kılıç sallayarak Fırat'a doğru ilerledi.

Dört bin kişiyle Fırat'ı kuşatan Amr ibn-i Haccac'ı yolundan uzaklaştırarak Fırat'a ulaştığı an adamın biri şöyle seslendi: "Nasıl su içme lezzetini alabilirsin; oysa çadırlarını yağmalamaktalar."

İmam Hüseyin (a.s) bir damla su içmeden Fırat'ı terkederek çadırlara yöneldi. Kılıç sallayarak o alçak insanları dağıttı ve bir kere daha Ehl-i Beyt'ini teskin ederek şöyle buyurdu:

"Zor ve gamlı günler için hazırlanın ve bilin ki, Allah-u Teâla sizin koruyucunuzdur; sizi yakın bir zamanda düşmanların şerrinden kurta-racak, akibetinizi hayır kılacak ve düşmanınızı çeşitli azaplara düşür edecektir.

Bu zorluk ve musibetlere karşılık da size çeşitli nimet ve kera-metler bağışlayacaktır. Öyleyse şikayet etmeyin ve değerınızı düşürecek sözleri ağızınıza almayın."

Bu esnada Ömer ibn-i Sa'd ordusuna bağıarak şöyle seslendi: "Hüseyin'e hücum edin ve kendisiyle meşgulken onu öldürün. Allah'a andolsun ki, kendine gelirse onu

kendinizden uzaklaştıramazsınız."

Bunun iizerine Yezid ordusu, ok ve mizraklarla Imam Hüseyin'e (a.s) saldırmaya başladılar; öyle ki sayısız oklar havada birbirine isabet ediyordu. Imam Hüseyin (a.s) hırçın bir arslan gibi onlara hücum ediyor, karşısına çıkanlar yere seriliyordu.

Yezid ordusunun ok yağmuru ise üzerine yağıyordu. Imam Hüseyin (a.s) ara-sıra cadirlardan duyulacak yikişek bir sesle: "La hevla ve la kuvvete ilia billah-il aliyy-il azim" diyordu.

Düşman ordusundan "Ey Hüseyin! Bakiver şu Fırat'a. Vallahi susuzluktan o'lecek ve ondan tadamayacaksın." diyen birinin cevabında, Imam şöy-le buyurdu: "Allah'im! Onu susuzluktan öldür."

Nakledildiği üzere o adam sürekli su içtiği halde her zaman susuzdu ve nihayet asm miktarda su içmesi yüzünden cehenneme yuvarlandı.

0 sirada Ebu Hutufeş adındaki bir adamin attığı ok Imam'in almna isabet etti. Oku dışarı çıkarınca, bütün çehresini kan kapladığı halde şöyle buyurdu:

"Allah'ım, bu kavmin başıma neler

getirdiklerine sen şahid ol. Allah'ım onlari grup grup ortadan kaldır. Onlardan hiç birini yeryüzünde sağ bırakma. Allah'ım bağışını bu halktan uzak eyle."

Imam (a.s) daha sonra sözlerine şöyle devam etti:

"Ey günahkâr iimmet, Resulullah'm Ehl-i Beyt'ine karşı ne kadar da kötü bir davranışınız var. Allah'a andolsun ki, ben Allah'tan şehadet kerametini arzuluyorum. Ve bilmeyeceğiniz bir şekilde intikamımı sizden alacak olan da O'dur."

Bu arada düşman ordusundan "Ey Fatima'nım oğlu! Allah senin intikamini bizden nasıl alacak?" diyen Husayn ibn-i Malik-i Sekuni'ye, Imam (a.s) şöyle cevap verdi:

"Allah'm intikam alması; sizleri birbirinizin canına düşürmesi ve iizerinize aci bir azabi indirmesiyle gerçekleşecektir."

Imam (a.s) dinlenmek için bir sure savaşı bırak-tığında, alına bir taş isabet etti ve tekrar yüzünü kan kapladı. Imam gömleğinin bir köşesini kaldırarak yüzünün kanını silmek istediğinde üç şubeli bir ok Imam'in kalbine isabet etti. Bu esnada Imam, kurban kesilirken okunan şu duayı okudu:

"Bismillahi ve billahi ve ala milleti Resulillah" (Allah'm adıyla, Allah'ı anarak, Allah'm yolunda ve Resulullah'm dini iizere dünyadan ayrılıyorum.)

Sonra da başını gökyüzüne kaldırarak şöyle nida etti:

"Allah'im! Sen iyi biliyorsun; bunlar öyle bir kimseyi öldürüyorlar ki, yeryüzünde ondan başka peygamberin bir torunu yoktur."

Daha sonra oku arkadan çıkardı ve kan oluk gibi dışarı akmaya başladı. İmam Hüseyin (a.s) kaniyla eli-ni doldurup onu gökyüzüne serperek şöyle buyurdu:

"Allah'im! Ölümü bana kolay kil."

İkinci kez avucunu kanla doldurup, onu yüzüne başına serperek şöyle buyurdu: "Allah ve Resuliiyle böyle görüşmek istiyorum."

Kanın akmasıyla İmam gücünü kaybetti. Bu esnada Malik ibn-i Bişr-i Kindi, İmam'a yaklaşarak ona çirkin sözler söyledikten sonra kılıcıyla İmam'ın başına vurdu. İmam'ın başından kan akmaya başladı.

Hâni ibn-i Sedid diyor ki: "İmam Hüseyin (a.s) yere oturunca, Kufeliler'in onun etrafını çevirdiklerini gördüm. 0 sırada, küçük yaşlarda olan Abdullah ibn-i Hasan (a.s),düşmanın İmam'ı aralarına aldıklarını görür görmez çadırlardan çıkıp, amcası İmam Hüseyin'e (a.s) doğru koştu. Bahr ibn-i Ka'b kılıcını İmam Hüseyin'e (a.s) indirmek üzereydi.

Kerbela Şehitlerine Ağlamak Kerbela Şehitlerine Ağlamak

İmam Hasan'ın (a.s) oğlu olan Abdullah, bu sahneyi gördüğünde şöyle feryad etti: "Ey kötü kadının oğlu, amcamı mı öldürüyorsun?" Bahr öfkelenerek kılıcını Abdullah'a savurdu.

Bu kılıç darbesiyle Abdullah'ın eli kesilerek pazusunda asılı kaldı. Bu küçük yavrucuk duyduğu şiddetli acı ve ağrı yüzünden İmam'a yönelerek şöyle dedi: "Ey amca! İmdadıma yetiş, beni bu dert ve musibetten kurtar."

İmam ise "Ey yeğenim sabret; Allah Teâla sen/ pâk ve salih ceddin Resulullah'a, Ali'ye, Hamza'ya, Cafer'e ve baban Hasan'a kavuşturacaktır." diye buyurdu. Bu esnada Hermele bir ok atarak onu İmam Hüseyin'in kucağında olduğu halde öldürdü."

İmam Hüseyin (a.s) Küfür ordusu arasında katliga-hta öylece duruyordu. Herkes başkasının Hüseyin'i öldürmesini istiyordu; Hüseyin'i öldürmeye kimse yaklaşmıyordu. Aniden Şimr bağırarak, "Niye dur-muşsunuz, neyi bekliyorsunuz?

Hüseyin'in işini bitirin." dedi.0 sırada Res ibn-i Şerif İmam'ın (a.s) solomuzuna bir darbe indirdi. Sonra bir ok İmam'ın boğazına ve diğer biri de boynuna isabet etti.

Senan ibn-i Enes Imam'ın göğsüne ve Salih ibn-i Veheb ise yan tarafına vuruyordu. Bu sıralarda İmam'ın atı, başı kanlı olduğu bir halde gidip çadırların önünde durdu.

Çadırdaki kadınlar baş ve dizlerine vurarak çadırdan dışarı çıkmaya başladılar. Ümm-ü Kulsüm diyordu ki: "Way halimize, Hüseyin meydanın orta-sında yığılmış duruyor." Hz. Zeynep ise ağlayarak "Ey kardeşim, senden sonra dünyada yaşamanın değeri yoktur. Keşki yerle gök birbirine geçseydi." dedi.

Daha sonra Hz. Zeynep, İmam Hüseyin'e doğru gitti. İmam Hüseyin katligahın ortasında duruyordu. Zeynep, "Ey insanlar, sizin aranızda bir müslüman yok mu? Bakın Peyğamber'in ciğer paresinin başına neler getirdiler." diye haykırdı.

Öte yandan da Ömer ibn-i Sa'd, "Ey Kufeliler! Hüseyin'in işini bitirin" diye bağıırıyordu. Bunun üzerine Şimr, İmam'ın göğsü üzerine oturdu. ...Ve kısa bir süre sonra tekbirlerle İmam Hüseyin'in (a.s) başının düşman elinde dolaş-tırıldığını gördüler!...

Hz. Mehdi Sahib-ez Zaman'dan (a.f) nakledilen "Nahiye-i Mukaddese" adlı ziyaret-namede şöyle buyrulmaktadır:"Onlar sana karşı savaşı başlattılar ve sen darbeler karşısında direndin, azgınların ordularını ezdin; Aliyy-ul Murtaza gibi Zülfikar'ı çekip, harbin girdabına daldin.

Onlar senin azmini sağlam ve seni korku ve tereddiitten uzak görünce, hile ve desise yoluna başvurdular, (mertçe değil) hile ve şer yoluyla seninle savaşımaya başladılar.

Ve o mel'unun (Ömer ibn-i Sa'd'in) emriyle sana suyun yolunu kesip, kendilerine açık bıraktılar ve sonra savaşı girişip seni ok ve kılıçlara hedef aldılar.

On-lar seni ve Ehl-i Beyt'ini tamamen yok etmeğe ça-lıştılar ve senin dostlarını öldürmek, kafileni dağıt-mak hususunda hiçbir ahid, kural ve kayda bağlı kalmadılar ve hiçbir cinayetten geri durmadılar.

Sen muharebenin çetinliklerinde, hep önde yer ahyor ve eziyetlere döğüs geri yordun. Öyle ki, gökteki melekler, senin sabrından şaşkına uğradılar. Düşman askerleri, her yandan seni hedef alarak, gövdeni yaralarla doldurdular ve yine de seni kendi haline bırakmadılar; senin ise hiçbir yardımcın kalmamıştı. Ama sen Allah yolunda direniyor, sabrederek aile ve evlatlarından müdafaa ediyordun.Sonunda seni atından yere düşürdüler ve sen gövdendeki yaralarla yere yuvarlandın.

Mübarek vücudun, atların ayaklarıyla çiğnetildi. Ve azgınlar, kılıçları ellerinde senin gövdenin üzerine çıktılar. Mübarek alnından ölüm teri akarken, ağrı ve elemenden sağa-sola kıvranırken, kafilenle ailenin bulunduğu tarafa bakıyordun; çocukların ve ailenin karşılaşacağı zulmü düşünmek seni, kendini düşünmekten alıkoymuştu...

Selam olsun yardımcısız kalan mazluma. Selam olsun zulümle kanı akıtılana. Selam olsun yarala-rının kanıyla yıkanana. Selam olsun toz-toprağa bulanmış yanaklara. Selam olsun kana boyanan sakallara. Selam olsun susuz kalan dudaklara.

Selam olsun gözler önünde başı kesilene. Selam olsun parçalanmış bedenlere. Selam olsun Kerbela'da yatana. Selam olsun gökyüzünün ağla-dığı Hüseyin'e.

Selam olsun sana, öyle bir kimseden taraf ki, kalbi senin musibetinle yaralanmış ve gözleri seni hatırladığında (devamlı) ağlamış. Öyle bir kimsenin selamı ki, eğer Kerbela'da olsaydı, canıyla keskin kılıçların karşısında seni korurdu, sana zulmeden-lerle cihad edip, zalimlere karşı sana yardımda bulunurdu, ruhunu, cismini, malını ve evladını senin uğruna feda ederdi.

(Ey Hüseyin!) Her ne kadar zaman beni geri bıraktı, ilahî takdir de benim (senin zamamnda olup) sana yardımcı olmama engel oldu ve ben sana karşı savaşımlarla savaşımadım, düşmanlarına karşı düşmanlığımı

gösteremedim, ama (onun yerine) sabahlar ve akşamlar (her zaman) sana göz yaşı dökerim. (Eğer göz yaşım kurursa) göz yaşı yerine kan ağlarım; senin musibetlerine olan şiddetli üzüntülerimden ölünceye kadar..."

"Ey Huzura kavuşmuş olan can! Sen Rabbinden, Rabbin de senden razı olmuş bir şekilde Rabbine dön, kullarımın arasına katıl ve cennetime gir."

(Fecr/27-30)

2. Bölüm

EHL-I BEYT İMAMLARI VE HZ. HÜSEYİN'E (a.s) AĞLAMAK

Hüseyin; kurtuluş gemisi ve hidayet meşalesidir.

EHL-İ BEYT İMAMLARI VE HZ. HÜSEYİN'E (A.S) AĞLAMAK

1- Hz. Resul-i Ekrem (s.a.a):

"Her kim benim gibi yaşamak, benim gibi ölmek ve Allah'm bana vadettiği Adn cennetine girmek istiyorsa, benden sonra AM ibn-i Ebu Talib'e (a.s) ve onun soyundan olan vasilere uysun, onlari kendine imam ve veli edinsin. Onlar benim toprağımdan (ve nurumdan) yaratılmış benim hanedammdirlar.

Ummetimden onlara düşman olanlari, fazilet ve üstünlüklerini inkâr edenleri, akrabalık bağıımı onlar hakkında gözetmeyip, onların ziyaretinden yüz çevirenleri, Allah'a şikayet ederim. Andolsun

Allah'a ki oğlum Hüseyin, benden sonra öldürülecektir; Allah benim sefaatimi onun katillerine nasib etmesin."

2- Jbn-i Abbas (r.a), Hz. Resulullah'm (s.a.a) şöyle buyurduğunu rivayet ediyor:

"Hüseyin bendendir ve benim oğlum, kardeşinden (Hasan'dan) sonra halkın en üstünüdür. Hüseyin müslümanların imamı, mü'minlerin mevlası, Allah'ın halifesi, imdat çağırانların yardımcısı, sığınanların sığınağı ve Allah'ın tüm halkına hüccetidir.

0, cennet ehli gençlerin efendisi ve iimmetin kurtuluş kapısıdır. Onun emri benim emrimdir, ona itaat bana itaattir. Her kim ona uyarsa bendendir ve her kim ona muhalefet ederse benden değildir.

Ben onun yanına ve haremime sığındığını, oradan da üzüntü ve bela, ölüm ve fena yeri olan ölüm yerine doğru göçtüğini görür gibiyim.

Ona müslümanlardan ancak az bir grubu yardımda bulunacak ki onlar, kıyamet günü benim ümmetimin şehitlerinin efendileridirler. Mızrakla atından düşürüldüğünü ve koyun kesilir gibi başının kesildiğini görür gibiyim."

Ibn-i Abbas devamında diyor ki:

"Daha sonra Resulullah (s.a.a) ağladı, onun ağlamasıyla yanında bulunan ashabi da ağlamaya başladı, öyle ki sesleri yükseldi. Sonra Resul-i Ekrem (s.a.a) dua ederek şöyle buyurdu:

"Allah'ım, Ehl-i Beyt'imden benden sonra başlarına gelenleri ve karşılaştıkları musibetleri sana şikayet ediyorum."

3- Hz. Resul-i Ekrem (s.a.a):

"Şüphesiz Hüseyin'in katlinden dolayı, mü'min-lerin kalbinde asla soğumayacak bir sıcaklık vardır."

4- Hz. Resul-i Ekrem (s.a.a):

"Ümmetimden benim dinime mensup oldukları sananlar olacak ki, benim evladımın faziletlerini, soyumun temiz ve iyilerini öldürecek, dinimi ve sünnetimi değiştirecek, geçmişteki yahudilerin Yahya ve Zekeriya'yi öldürdüğü gibi, onlar da yavrularım olan Hasan ve Hüseyin'i öldüreceklerdir.

Bilin ki Allah, yahudileri lanetlediği gibi, onlara da lanetini yağdıracaktır. Kıyamet gününden önce onların (yo-lunu takip eden) nesillerine ise, Mazlum Hüseyin'in soyundan, hidayet üzere olan Mehdi'yi musallat kılığında dostlarımla kılıcıyla onları

cehennem ateşine atıp yakacaktır.

Allah'm laneti, Hüseyin'in katillerine, katillerini sevenlere, onlara yardımında bulunanlara ve takiiye olmaksızın onlara lanet okumaktan çekinenlere olsun. Allah'm salat ve rahmeti ise, şefkat ve merhametle Hüseyin'e ağlayanlara, düşmanlarına lanet okuyan, kin besleyen, kalbini onlara karşı gazap ve öfkeyle dolduranlara olsun. Bilin ki,

Hüseyin'in katline razı olanlar, katillerinin (Hüseyin'i öldürdükleri suçta) ortağıdırılar. Hüseyin'in katilleri, yardımcıları, dost-ları, onların yoluna uyan takipçileri Allah'ın dininden uzaktırlar..."

5- İmam Cafer Sadık (a.s):"Allah'a hamdolsun ki insanlar içinde, bize yönelen, bizi metheden ve bizim için mersiye okuyan kimseleri var kılmıştır."

6- imam Ali (a.s):"Allah-u Teâla, yeryüzüne nazar buyurdu (bakti) bizi seçti ve bizim için de şiiilerimizi seçti. Şiilerimiz bize yardım eder, sevincimizle sevinir ve hüznümüzle de hüznlenirler, mallarım ve canlarım bizim yolumuzda feda ederler. İşte onlar bizdendir ve bize dönerler."

7- Mesme Kurdin şöyle rivayet etmiştir:

"İmam Cafer Sadık (a.s) bana "Ey Kurdin, acaba Hz. Hüseyin'in (a.s) başına gelen musibetleri hatirhyor musun?" dedi. Ben de "Hatirhyorum." dedim. İmam "O zaman üzüntü duyup ağlıyor musun?" dediğinde "Evet vallahi ağlıyorum, bu halimden ailem bile haberdar oluyor.

Ağlama yüzünden yemek bile yiyemiyorum; öyle ki bu durumum yüzümden anlaşıyor." dedim. imam Sadık (a.s) ise şöyle buyurdu:"Allah senin göz yaşlarını esirgesin. Bil ki, sen bizim sevincimizle sevinen, hüznümüzle hüznlenen, bizim sevinç ve üzüntüde korku ve güvenimizi paylaşanlardansın. Sen ölüm zamanında babamın,

başının ucuna gelip ölüm meleğine senin hususunda tavsiye etmesine, ölümünden önce seni sevince boğacak müjdeler vermesine şahit olacaksın. Göreceksin ki ölüm meleği sana karşı, şefkatli bir annenin çocuğuna olan şefkatinden daha merhametli davranacaktır."

Sonra İmam Sadık (a.s) ağladı ve ben de onunla birlikte ağladım. Sonra İmam dedi ki:

"Ey Mesme, Emir-ul Mü'minin Ali'nin (a.s) şehadetinden bu yana, yer ve gök bize ağlıyorlar. Bize ağlayan meleklerin sayısı ise daha fazladır. Bize ve bizlerin başına gelenlere acıyarak ağlayan herkesin henüz gözünden yaş çıkmadan Allah ona acır.

Yanaklarının üzerine akan göz yaşı damlalarından bir damlası cehenneme düşecek olursa, onun ateşini söndürür, öyle ki artık sıcaklığı kalmaz.

Kalbi bize acıyan insan, ölüm zamanı bizi görmekle öylesine sevinir ki bu sevinci, Kevser havuzunda bize kavuşuncaya kadar kalbinde sâbit kalır. Kevser havuzu, bizi sevenlerin gelmesiyle sevinir ve ondan içen dostumuz beklemediği tatları alır..."

8- İmam Cafer Sadık (a.s): "Bize yapılan zulme mahzun olan kimsenin her

nefesi tesbihtir; üzüntüsü ibadettir ve bizim simmizi gizlemek, Allah yolunda cihattır."

Sonra İmam (a.s) şöyle buyurdu: "Bunu altımla yazmak gerek."

9- İmam Cafer Sadık (a.s): "Bizim için ağlayan her göz, Kevser havuzuna bakmakla nimetlenir ve (sahibi) ondan sirab olur (susuzluğunu giderir)."

10- İmam Rıza (a.s): "Bizim musibetimizi yâd eden ve mazlumiyetimize ağlayan kimse, kıyamet günü bizimle beraber bizim derecemizde olur. Kimin yanında musibetimiz anlatılır ve ağlar, diğerlerini de ağlatırsa, bütün gözlerin ağlayacağı günde, onun gözü ağlamaz.

Bizim emrimizin (velayet ve imametimizin) ihya edildiği bir mecliste oturan kimsenin kalbi, kalplerin öleceği günde ölmez."

11- İmam Muhammed Bakir (a.s):

"Her kim bizi hatırladığında veya onun yanında anıldığımızda, gözlerinden sinek kanadı miktarınca bile olsa göz yaşı akarsa, Allah ona cennette bir ev bina eder ve bu göz yaşını onunla cehennem arasında hicab ve engel kılar."

12- İmam Zeyn-ul Abidin (a.s):

"Bir mü'minin gözlerinden Hz. Hüseyin'in (a.s) şehadeti için göz yaşı yanaklarma doğru akarsa, Allah onu uzun süre boyunca yerleşip kalacağı cennet odalarına yerleştirir.

Düşmanlarımız tarafından bizlere edilen zulüm ve eziyetlerden dolayı yanaklarına akacak şekilde ağlayan mü'mini Allah, cennetteki doğruluk yerine (makamına) yerleştirir.

Allah, kıyamet günü bizim için eziyete katlanan ve bir musibet sonucu yanaklarını ıslatacak şekilde gözlerinden yaş akıtan şahsın yüzünden, eziyetleri giderir, onu kendi gazab ve ateşinden uzaklaştırır."

13- İmam AM Rıza (a.s):

"Cahiliye devri araplarının bile savaşı haram bildiği Muharrem ayında bizim kanlarımız akıtılıp, Hürmetimiz çiğnendi, çocuklarımızla kadınlarımız esir edildi. Çadırlarımız yıkılıp yakıldı, bütün mal varlığımız yağmalandı ve Resulullah'ın (s.a.a) hürmeti O'nun yakınları olan bizler hakkında gözetilmedi.

Hız. Hüseyin'in başına gelen hadise (Aşura günü hadisesi), yüreklerimizi parçalamış, yaralarımızı kanatmış, göz yaşlarımızı akıtmış, azizimizin Kerb (üzüntü) ve Bela çölünde Hürmetinin çiğnenmesine ve haşre dek keder ve belanın üzerimize çökmesine vesile olmuştur.

Ağlayanlar, İmam Hüseyin (a.s) gibisine ağlasınlar ki O'na ağlamak, büyük günahları yokeder."Sonra İmam Rıza (a.s) şöyle devam etti: "Babam (İmam Musa Kazım)'ın Muharrem ayı girdiğinde, artık güldüğü görülmezdi ve üzüntü ona galebe ederdi.

Muharrem'in onuncu gününe kadar durumu hep böyleydi. Onuncu gün (Aşura) olduğunda, o gün O'nun musibet ve ağlama günü olurdu ve '6u, Hüseyin'in (a.s) şehid edildiği gündür' derdi."

14- Ebu İmare diyor ki:

"Hz. İmam Cafer Sadık'ın (a.s) yanında İmam Hüseyin'in (a.s) adı anıldığı gün, akşama kadar bir defa bile güldüğüne hiç bir zaman rastlanılmadı." Ve buyururdu: "Hüseyin'i anmak, her mü'minin gözünün yaşını akıtır."

15- İmam Cafer Sadık (a.s):

"İmam Hüseyin'i (a.s) şehit ettiklerinde, melekler ağlar oldular ve Allah-u Teâla'ya arzettiler ki: "İlahi, Hüseyin senin seçtiğin (imam ve hüccetin)dir, Resulünün kızının oğludur." Allah-u Teâla Hazret-i Gâim-i Al-i Muhammed'in (Hz. Mehdi'nin) gölgesini onların gözleri önüne serdi ve buyurdu ki: "Bunun vesilesi ile onun katillerinden intikam alacağım."

16- Hz. imam Mehdi (a.f), Nahiye-i Mukaddese adlı Ziyaretnamede imam Hüseyin'e (a.s) hitabederek şöyle buyurmuştur:

"Sabahlar ve akşamlar (her zaman) sana (ve musibetine) göz yaşı dökerim. (Eğer göz yaşım kurursa) göz yaşı yerine kan ağlarım."

17- All a me Meclisi "Bihar-ul Envar" adlı kitabında şöyle nakletmiştir:

"Hz. Resul-i Ekrem (s.a.a), kızı Hz. Fatıma'ya (s.a) oğlu Hz. Hüseyin'in (a.s) şehid edileceğini bildirince, Hz. Fatıma (s.a) şiddetle ağlar ve der ki; "Babacığım, bu ne

zaman gerçekleşecek?" Hz. Resulullah (s.a.a) "Benim, senin ve Ali'nin (hayatta) olmadığı bir zamanda." buyurur.

Hz. Fatıma'nın (s.a) ağlaması şiddetlenir ve der ki; "Peki kim O'na matem tutar?" Hz. Resulullah (s.a.a) buyurur ki:

"Ya Fatıma, ümmetimin kadınları Ehl-i Beyt'imın kadınlar ve erkekleri de Ehl-i Beyt'imın erkeklerine ağlarlar. Nesiller boyu her sene ve her asırda matem tutarlar. Kıyamet olduğunda ise sen kadımlara, ben de erkeklere şefa'at ederim. Onlardan herkim Hüseyin'in (a.s) musibetlerine ağlamışsa, elinden tutar ve onu cennete götürürüz."

Daha sonra Resulullah (s.a.a) şöyle buyurdu: "Ya Fatıma, kıyamet günü bütün gözler ağlayacaktır; Hüseyin'in musibetlerine ağlayan göz hariç; o göz sevinçli olur ve cennet nimetleri ile müjdelendir."

18- Şeyh Keşşi "Rical" adlı kitabında Zeyd-i Şahham'dan şöyle rivayet etmiştir:

"Bir gün b'ız Kufe'li olan bir cemaatle birlikte İmam Cafer Sadık'ın (a.s) huzurundaydık. O sırada İmam'ın ahabından olan Cafer ibn-i Affan içeriye ğirdi. İmam Cafer Sadık (a.s), onu sayğı ile yanına oturttu ve sonra "Ey Cafer," dedi.

O "Evet, sana feda olayım." diyerek karşılık verdi. İmam Sadık, "Ben senin İmam Hüseyin (a.s) hakkında şiir ve mersiyele okuduğunu ve bu işte başarılı olduğunu duydum." Cafer "Evet ey kurban olduğum, duyduğunuz doğrudur." dedi. İmam Sadık (a.s): "Öyle ise oku." dedi.

Cafer ibn-i Affan okumaya başladı; İmam Cafer Sadık (a.s) ve o mecliste bulunanlar ağlamağa başladılar. İmam Cafer Sadık (a.s) o kadar ağladı ki, mübarek göz yaşları yüzüne ve sakalına aktı. Daha sonra Cafer'e dönerek şöyle buyurdu:

"Ey Cafer, Allah'a and olsun ki, Mukarreb (Allah'a en yakın) melekler buradaydılar; bizim gibi onlar da senin İmam Hüseyin (a.s) hakkında okuduğun sözleri (ağıtı) dinlediler ve bizden daha fazla ağladılar.

Ey Cafer, Allah-u Teâla, (mersiye okuduğun için) cenneti bütün nimetleri ile baştan başa sana farz kıldı ve senin günahlarını bağışladı."

Sonra İmam (a.s) "Ey Cafer," dedi "daha da artırayım mı?" Cafer, "Evet efendim" dedi. İmam Sadık (a.s) buyurdu ki:

"Her kim İmam Hüseyin (a.s) hakkında şiir okur, ağlar ve başkalarını da ağlatırsa, Allah Teâla bundan dolayı cenneti ona hak kılar ve onu bağışlar."

19- Davud Riggi diyor ki:

"imam Cafer Sadik'm (a.s) huzurunda idim. Su istedi, getirildiğinde, suyu içtikten sonra gözleri yaşardı ve ağladı. Sonra bana şöyle buyurdu:

"Ey Davud, Allah (c.c) Hüseyin'in (a.s) kâtiline lanet etsin. Her kim su içtiğinde Imam Hüseyin'i hatırlar ve O'nun kâtiline lanet okursa, Allah-u Teâla ona (mükâfat olarak) yüzbin sevap yazar, yüzbin günahını affeder, onun makamını yüzbin derece yükseltir ve o, gerçekten Allah yolunda yüzbin köle azad etmiş gibi olur; (her kalbin ateş içinde olduğu günde) Allah onun kalbini serinlikle dolu bir halde haşreder."

20- Muaviyet-ibn-i Vaheb, imam Cafer Sadik'm (a.s) namazdan sonra şöyle dua ettiğini naklediyor:

"Allah'im, Eba Abdillâh-il Hüseyin'in kabrine yönelen yüzlere (ve yüzlerini o kabre siirenlere) kendin rahmeyle. Bize acıyıp, gözlerinden yaş

akıtan gözlere acı. Bizim için tutuşup yanan ve hüzünlenen kalpleri esirge. Bizim yolumuzda edilen feryat ve sızlamalara merhamet et."

21- Hz. Imam Rıza (a.s), Muharrem ayının ilk gününde yanına gelen Reyyan ibn-i Şebib'e şöyle buyurdu:

"Ey Şebib oğlu, cahiliye arapları bile Muharrem ayının Hürrmetini gözetir ve bu ayda savaş ve zulmü yasak bilirdiler. Oysa bu iimmet, ne bu aym ve ne de kendi peygamberlerinin Hürrmetini gözettiler.

Onlar bu ayda Peygamber'in (s.a.a) soyundan olan birisini öldürdüler ve bu aileye mensup kadınları esir aldılar, varhklarını yağmaladılar. Allah, bu gunahlarımı affetmesin!.

Ey Şebib oğlu, birine ağlayacak olursan AM ibn-i Ebi Talib oğlu Hüseyin'e (a.s) ağla! Onun başını bir koçu keser gibi kestiler ve bunun yanısıra ailesinden dünyada benzerleri olmayan on sekiz yiğidi de öldürdüler.

Yedi kat gök ve yer onun ölümüne ağladı. Dört bin melek gökten ona yardım etmek için izin istediler, ama yere inince (ilahî takdir gereği) Hz. Hüseyin'in şehit edildiğini gördüler.

Bu melekler, Hz. Mehdi'nin (a.f) kıyamma kadar perişan, toz-toprak içinde mahzun bir halde Hz. Hüseyin'in türbesi etrafında bulunacaklar. Bunlar Hz. Mehdi (a.f) kıyam edince, onun ashabi arasında yer alırlar. Bunların şiarları "Ya le sarat-il Hüseyin" (Hüseyin'in kanının dâvacıları) olacaktır.

Ey Şebib oğlu, babam babasından, o da büyük babasından rivayet etmiştir ki: "Hz. Hüseyin şehit olduğunda, gökten kan ve kırmızı toprak yağdı."

Ey Şebib oğlu, Hz. Hüseyin'e (a.s) gözünün yaşı yanaklarına dökülecek şekilde ağlarsan, Allah senin ister büyük olsun ister küçük, ister az olsun ister çok bütün günahlarını bağışlar.

Ey Şebib oğlu, eğer Allah'ın huzuruna hiç bir günahın olmadan çıkmak istiyorsan, Hz. Hüseyin'in (a.s) kabrini ziyaret eyle.

Ey Şebib oğlu, Peygamber-i Ekrem'le (s.a.a) birlikte cennet odalarma yerleşmek istiyorsan, Hz. Hüseyin'in kâtillerine lanet oku.

Ey Şebib oğlu, İmam Hüseyin'le (a.s) birlikte şehit düşenlerin sevabı kadar sevab elde etmek istiyorsan, Hz. Hüseyin'i (a.s) hatırladığında "Keşke ben de onlarla birlikte olsaydım da yüce makama erişseydim." de.

Ey Şebib oğlu, cennetin yüce derecelerinde bizimle birlikte olmak istiyorsan, bizim üzüntümüzle sen de mahzun ol, sevincimizle sen de sevin ve bizim velayetimize sarıl (bizi kendine veli ve imam bil). Zira birisi gönlünü bir taşla bile kaptırırsa, Allah-u Teâla onu kıyamet günü o taşla birlikte haşreder."

22- Hz. İmam Cafer Sadık'ın (a.s) ashabmdan olan Abdullah ibn-i Fazl şöyle rivayet ediyor:"İmam Cafer Sadık'a (a.s) dedim ki: "Niçin Aşura günü; musibet, ağlama sızlama ve üzüntü günü oldu da Resulullah'ın (s.a.a) Allah'ın rahmetine kavuştuğu gün, Hz. Fatıma'nın (a.s) şehadete erdiği gün, Hz. Ali'nin (a.s) şehid edildiği gün ve Hz. Hasan'ın (a.s) şehadetiyle sonuçlanan zehirlendiği gün böyle olmadı?"

İmam Sadık (a.s) cevapta şöyle buyurdu: "Hüseyin'in (a.s) şehid edildiği günün musibeti, (saydığın) diğer günlerden daha büyüktür. Çünkü Allah'ın en üstün kulları olan "Ashab-ı Kisâ" bu beş zattan ibaretti.

Resulullah (s.a.a) vefat ettiğinde, halkın acılarını paylaşıp teselli bulabilecekleri ve baş vurabilecekleri dört zat kalmıştı. Böylece birisi Allah'ın rahmetine kavuşsa dahi bir diğerinin hayatta olması herkes için teselli kaynağıydı.

Fakat Hz. Hüseyin (a.s) katledildiğinde, halkın acılarını dindirecek Ashab-ı Kisâ'dan hiç kimse kalmamıştı. Bu yüzden onun gitmesi hepsinin gitmesi, nitekim kalması da onların hepsinin kalması demektir. İşte bunun içindir ki Eba Abdillâh-il Hüseyin'in (a.s) şehid edildiği günün musibeti, diğerlerinin musibetinden daha büyük ve daha ağırdır."

23- İmam AM Rıza (a.s):"Her kim Aşura gününü kendine musibet, hüzn ve ağlama günü edinirse, Allah (c.c) kıyamet gününü ona neşe ve sevinç günü kılar. Her kim Aşura günü (yas tutma amacıyla)kazancı (çalışmayı) terkederse, onun dünya ve ahiret hacetleri ile ilgili duaları kabul olur.

Her kim Aşura gününü musibetle, hüznle ve ağlamakla geçirirse, Allah-u Teâla

kıyamet gününü onun için kurtuluş, sevinç günü kılar ve bizi cennetlerde gormekle gözü aydınlanır.

Ve Her kim Aşura gününü bereket (bayram) günü bilir ve evinde herhangi birşey biriktirir ve evine bir şey alırsa, Allah biriktirdiği şeyi ona mübarek kılmaz ve kıyamet günü ise Yezid, Ubeydullah ibn-i Ziyad ve Ömer ibn-i Sa'd (Allah'ın laneti onlara olsun) ile mahşere getirir ve cehennemnin en alt tabakasında ona yer verir."

24- Ibn-i Abbas rivayet etmiştir ki:

"Hz. Ali (a.s), Resulullah (s.a.a); "Ya Resulallah, sen Akil'i seviyor musun?" dedi. O da "Evet, ben onu iki açıdan seviyorum." dedi "Biri onun kendisi için, biri de Ebu Talib'in onu sevdiği için.

Onun oğlu, senin oğlunun muhabbeti üzere şehid olacaktır. Mü'minlerin gözleri onun (Hüseyin) için yaşaracak ve mukarreb melekler ona salat ve selam gonderecektir."

Sonra Resulullah (s.a.a), gözlerinin yaşı göğsüne dökülecek şekilde ağladı. Daha sonra

"Yakınlarımla benden sonra uğrayacakları eziyet ve zulümleri Allah'a şikayet ederim." dedi."

25- Hz. Imam Muhammed Bakır (a.s), Aşura günü Hz. Hüseyin'in (a.s) ziyaretine gidemeyenlere şöyle emir buyurdu:

"Imam Hüseyin (a.s) için yaslı olsunlar, ağlasınlar ve ev halkına da İmam'a ağlamalarını emretsinler. Evlerinde matem (yas) meclisi düzenleyip, O'nun musibetine duydukları üzüntüyü izhar etsinler. Ağlayarak birbirleriyle evlerde görüşsünler;İmam Hüseyin'in (a.s)musibetlerinden dolayı birbirlerine başsağlığı vererek şöyle desinler:

"Allah Teâla, Hüseyin'in musibetlerini amp hüznünlendiğimizden dolayı bizlere büyük sevaplar versin. Bizi ve sizi, Al-i Muhammed'den olan İmam Mehdi'nin beraberliğinde, Hüseyin'in kanının intikam ahcılarmdan karar versin."

Aşura günü herhangi bir (maddî) ihtiyacı karşılamak amacıyla dışarı çıkmamaya çalışsınlar, çünkü o gün uğursuz bir gündür ve mü'min bir kimse o günde hâcetine nail olmaz.

Eğer bir şey kazanırsa da onun için mübarek olmaz ve onda hiç bir hayır görmez. Zira Aşura günü (alış-veriş yoluyla) evi için bir şey biriktirenin biriktirdiği şey, kendisine ve ailesine mübarek ve bereketli olmaz."

26- Hz. imam Cafer Sadik (a.s): "Hz. Imam Zeyn-ul Abidin (a.s) kırk yıl babası (Imam Hüseyin'e) ağladı. Bu müddet içerisinde gündüzleri oruç tutar, geceleri de ibadetle geçirirdi.

Iftar vakti kendisine yemek getirildiğinde ve buyurun yeyin denildiğinde, ağlar ve şöyle buyururdu: "Resulullah'ın oğlu açken katledildi, Resulullah'ın oğlu susuzken şehid edildi." Bu sözü tekrarlayıp ağlardı öyle ki, yemek ve içecekler gözyaşıyla karışırdı. O, Allah'ın rahmetine kavuşuncaya kadar hep böyle yaşadı."

"...Bir defasında hizmetçilerinden biri Imam'ın haline dayanamayıp "Canım size feda olsun ey Resulullah'ın evladı, (ağlamayın) sağlığınızın tehlikeye girmesinden korkuyorum" dedi. İmam ona buyurdu ki:

"Hz. Yakub peygamber idi, on iki oğlundan birisi (Hz. Yusuf) kayboldu. Onun hayatta olduğunu bildiği halde hasretine dayanamayıp o kadar ağladı ki, gözlerine ak indi.

Ben ise babamın, kardeşimin, amcamın ve ailemden olan on yedi (bazı nakillere göre de on sekiz) kişinin etrafımda katledilmiş cesetlerini gördüm. Benim gamım, üzüntüm nasıl son bulabilir. (Onları kaybettiğim andan itibaren devamlı elimde olmaksızın göz yaşlarım akmaya başlar.)"

27- İmam Cafer Sadık (a.s): "Yahya ibn-i Zekeriyya'nın kâtili haramzade idi.

İmam Huseyin'in katili de haramzade idi. Gökyüzü yalnız Hz. Yahya ve Hz. Huseyin'in şehadetine ağladı."

28- Hz. Resul-i Ekrem (s.a.a):

"Hz. Musa'nın Allah'tan irtihal eden kardeşi Harun'un bağışlanmasını istemesi üzerine, vahiy geldi ki;

"Ey Musa, alemin yaratılışından sonuna kadar kimin bağışlanmasını istersen icabet ederim, Hüseyin'in katili hariç; ondan intikam alacağım."

29- Durr-üs Semin adlı Tefsir kitabının sahibi "Bunun üzerine Adem, Rabbinden bir takım kelimeler aldı..." (Bakara/37) ayetiyle ilgili olarak şöyle bir rivayet nakletmiştir:

"Hz. Adem (a.s) Arş'ın üzerine baktı, Resulullah ve Ehl-i Beyt'in mübarek isimlerinin orada yazılı olduğunu gördü. Cebrâil ona (o isimlerle Allah'a tövbe etmesini) telkin etti ve böyle demesini emretti:

"Ya Hamîd-u bi hagg-i Muhammed, Ya Aliyy-u bi hagg-i Ali, Ya Fatir-u bi hagg-i Fatima, Ya Muhsin-u bi hagg-il Hasan-i ve'l Hüseyin ve minke'l ihsan."

(Ey hamd ve senâya en çok layık olan ve çok övülen Hâmid, Muhammed hakkı için. Ey her şeyiyle yüce olan Aliyy, Ali hakkı için. Ey mahlukati yokluk karanhklarından varlık nuruna çıkaran Fâtır, Fatıma hakkı için. Ey yaratıklarına lütuf ve

ihsanda bulunan Muhsin, Hasan ve Hüseyin hakkı için (sana yalvarıyor ve beni bağışlamamı istiyorum. Çünkü) ihsan ve lütuf kaynağı yalnızca sensin.)

Cebrâil Hüseyin (a.s) adını anınca, Hz. Adem'in gözlerinden yaşlar aktı, kalbi hüznle doldu. Cebrâil'e "Ey kardeşim Cebrâil, beşincisinin adını anmakla kalbimin hüznlenmesinin ve göz yaşımın akmasının sebebi nedir?" diye sorunca, Cebrâil "Senin bu oğlunun musibeti o kadar büyüktür ki, diğer musibetler onun yanında küçük kalır." dedi.

"O nasıl bir musibettir?" diye sorunca da, Cebrâil Hz. Adem'e şöyle dedi: "O, ğurbette hiç bir yardımcısı olmadan yalnız başına kaldığında, slisliz bir halde öldürülecektir...

Koyun kesilir ğibi başını ensesinden kesecek, onun ve ashabının başlarını şehir şehir dolandıracaklar. Allah'ın ilminde bu, böyle geçmiştir." Ardından her ikisi de Hz. Hüseyin (a.s) ve yarenlerinin musibetlerine, çocuğu ölmüş anne gibi ağladılar."

30- Hz. Musa Kelim (a.s) Tur dağında Allah'la münâ-caat ederken dedi ki:

"Allah'ım, niye son peygamberin ümmetini diğer ümmetlere üstün kıldın?" Ona şöyle cevap verildi: "Onlarda bulunan on hasletten dolayı." Musa (a.s) dedi ki: "O on haslet hangileridir (bileyim de) Isrâiloğullarına onları yerine getirmeleri için hatırlatmada bulunayım?" Nida ğeldi: "O on haslet bunlardan ibarettir: Namaz, oruç, zekât, hacc, cihad, Cuma namazı, cemaat namazı, Kur'an-ı Kerim, Him ve Aşura." Hz. Musa "Ya Rabbi, Aşura nedir?" diye sorunca, Allah-u Teâla buyurdu ki:

"Aşura, son Peygamber Hz. Muhammed'in torunu için ağlama ve kendini ağlayanlara benzetme günüdür; Mustafa'nın oğlunun musibetleri için ağıt okuma ve yas tutma günüdür. Ey Musa, her kim bu günde göz yaşı döker, ağlayanlara katılır veya yas tutanlardan olursa, onun için cenneti kesinleştiririm.

Bu günde Peygamberin torununa olan sevgisinden dolayı herhangi bir harcamada bulunan kimsenin malını bereketlendirir, harcadığı bir dirheme karşılık yetmiş dirhem ona veririm, cenneti onun yeri kılar ve onu kendi (özel) affımla bağışlarım. İzzet ve celâlime andolsun ki, Aşura günü veya başka bir günde ihlasla bir damla göz yaşı döken bütün kadın ve erkeğe, yüz şehidin sevabını veririm."

31- İmam Cafer Sadık (a.s):

"Allah bizim şiilerimizi esirgesin. Allah'a andolsun ki bizim şiamız gerçek müminlerdir. Allah'a andolsun ki onlar, devamlı bizim musibetlerimizle kederlenip

üzüntü duyduklarından, bizimle musibetlerimizde ortakdırlar."

32- Halid-i Rib'î, Ka'b'ın şöyle dediğini nakletmiştir:

Hız. İbrahim Halil (a.s), Hız. İmam Hüseyin'in (a.s) kâtiline lanet okuyan ilk kimselerdendi. Bu ameli yapmayı kendi çocuklarına da emretti ve onlardan bu ameli yapacaklarına dair söz aldı. Ondan sonra Hız. Musa Kelim (a.s) de böyle yaptı ve kendi ümmetini buna davet etti.

Sonra Hız. Davud (a.s) böyle yaptı ve İsrâiloğullarına (Yezid'e lanet etmelerini) emretti. Daha sonra Hız. İsa Mesih (a.s) böyle yaptı ve ümmetine şöyle buyurdu:

"Ey İsrâiloğulları, Hız. Hüseyin'in kâtiline lanet okuyun. Eğer Hüseyin'in (a.s) yaşadığı zamanda olursanız, ondan yardımımızı esirgemeyin. Zira onun yanında şehid düşen, peygamberlerin yanında şehid düşmüş gibidir. Ona gönül veren ve her türlü zorluğa katlanan şehitleri görür gibiyim."

Allah tarafından gönderilen bütün elçiler Kerbela'yı ziyaret etmiş, orada durmuş ve "Sen mukaddes bir mekânı ve sende parlak bir ay defnedilecektir." diye söylemişlerdir.

33- İmam Cafer Sadık (a.s):

"İmam Hüseyin'in (a.s) kabri, cennet bahçelerinden bir bahçedir; gönderilen her peygamber ve Allah'a yakın her melek, Allah'tan onun kabrini ziyaret etme dileğinde bulunur. (Melekler gök aleminde gruplar halinde Hız. Hüseyin'in (a.s) mezarını ziyaret etmek için yeryüzüne inerler) bir grup indi mi, diğer bir grup göğe çıkar."

34- İmam Cafer Sadık (a.s):

"Hız. Hüseyin'i (a.s) en azından yılda bir defa ziyaret edin. Kim Hız. Hüseyin'in hakkına ârif olarak (onun imamet ve velayet makamını bilerek) ve hakkını inkar etmeden ziyaretine giderse, bunun cennetten başka bir karşılığı olmaz, ona bol rızık verilir ve hemen bir kurtuluş kapısı yüzüne açılır.

Allah, dört bin meleği Hız. Hüseyin'in (a.s) kabri için görevlendirmiştir. Onlar Hız. Hüseyin'e ağlar ve onu ziyaretçilerini evlerine kadar uğurlarlar. Ziyaretçi hastaladığında, ziyaretine giderler, öldüğünde ise, yanında bulunup ona Allah'tan bağış ve rahmet dileğinde bulunurlar."

35- Hız. İmam Cafer Sadık (a.s):

"Kıyamet günü, Hız. Hüseyin ibn-i Ali'nin (a.s) ziyaretçilerinden olmayı istemeyen bir kimse kalmaz. Zira herkes Hüseyin'in ziyaretçilerine verilen mükâfatları ve

Allah katında olan üstünlüklerini görür."

36- imam Cafer Sadik (a.s):

"Kerbela sahibi olan Hüseyin (a.s) mihnet, üzüntü ve kederle mazlum ve susuz bir şekilde öldürüldü. Hüseyin'in (a.s) kapısına gelip orada dua ederek Hüseyin'i (a.s) vesile kilmakla Allah'a yakınlaşan bir mihiyetlinin, kederlinin, günahkârın, susuzun ve dertlinin üzüntüsünü gidermek,

isteğini vermek, günahını bağışlamak, ömrünü uzatmak ve rızkını bol kılmak Allah Teâla'ya daha layıktır. Öyleyse ibret alın ey basiret sahipleri. "

37- İmam Cafer Sadık (a.s):

"Hz. Resul-i Ekrem (s.a.a), bir gün Hz. imam Hüseyin'i (a.s) kucağına alınış ve onu güldürüyordu. Resulullah'ın zevcesi olan Ayşe dedi ki: "Bu çocuğu ne kadar da seviyorsun, şaşıyorum doğrusu!" Resulullah {s.a.a) şöyle buyurdu : "Vay olsun sana, nasıl onu sevmem ve ona ilgi duymam? O benim kalbimin meyvesi ve gözümün nurudur.

Bil ki, ümmetim onu öldürecektir. Her kim ölümünden sonra onu ziyaret ederse, Allah-u Teâla benim yapmış olduğum hac amellerimden bir hac sevabi ona yazar."

Ayşe şaşkınlıkla, "Senin yapmış olduğun haclardan bir hac sevabi mi?" diye sorunca, Resulullah (s.a.a) "Yaptığım haclardan iki hac sevabi" buyurdu. Ayşe "İki hac mi?" diye sorunca, Resulullah "Evet, hatta dört hac" buyurdu.

Bo'ylece Ayşe hep şaşkınlığını dile getiriyor, Resulullah (s.a.a) da artmıyordu. Bu durum Resul-i Ekrem'in (s.a.a) hac ve ümrelerinden sayısı yetmişe vancaya kadar devam etti."

38- İmam Cafer Sadik (a.s):

"Cennette Hz. Peygamber (s.a.a), Hz. Ali (a.s) ve

Hz. Fatima (a.s) ile komşu olmak isteyen, Hz. Hüseyin'in (a.s) ziyaretini terketmemelidir."

39- İbn-i Abbas şöyle rivayet etmiştir:

"Hz. Ali (a.s) Sıffin savaşına gittiğinde ben de onunla birlikteydim. Fırat nehri yanında bulunan Neyneva'ya vardığımızda durdu ve yüksek ses/e "Ey İbn-i Abbas, burayı tanıyor musun?" diye buyurdu. Ben "Hayır tanımıyorum ey Emir-el Mü'minin" dediğimde, şöyle buyurdu: "Eğer burayı tanısaydın benim gibi ağlamadan geçmezdin."

Hız. AH (a.s) bunu dedikten sonra ağlamaya başladı, öyle ki sakalı ıslandı ve göz yaşı göğsüne doğru akmaya başladı. Durumu böyle görünce, bizler de o hazretle birlikte ağladık. Daha sonra Hız. Ali (a.s) ağlar bir şekilde şu sözleri dile getirdi:

"Ah, ah! Benimle Ebu Süfyan oğullarının ne ilişkisi vardır. Benimle küfür velilerinin ve Şeytan partisinin (grubunun) ne ilişkisi vardır. Sabret ve sabırlı ol ey Eba Abdillahir! Senin onlardan çekdiklerinin aynısıyla baban da karşılaşmıştır."

40- İmam Cafer Sadık (a.s):

"Bir gün Hız. Hüseyin (a.s), İmam Hasan'ı (a.s) ziyaret etmek amacıyla kardeşinin evine gitti. Kardeşine baktığında, ağlamaya başladı. Hız. Hasan (a.s) kardeşine "Ne oldu, niçin ağlıyorsun?" diye sorunca, İmam Hüseyin (a.s) şöyle dedi: "Sana yapılan zülme, başına getirilenlere ağlıyorum."

Hız. Hasan (a.s) ise "Bana yapılan ancak ölümüne sebep olan zehirin verilmesidir." dedi "Ama (bunu bil ki) senin günün gibi hiçbir gün yoktur ey Eba Abdillahir!

Ceddimiz Hız. Muhammed'in (s.a.a) ümmetinden olup, İslam dinine mensup olduklarım sanan otuz bin kişinin seni öldürmek, Hürmetini ayaklar altına almak, çocuklarıyla kadınlarını esir almak ve mahni yağmalamak için saldırdıkları gün daha da ağırdır. İşte bu zaman Beni Ümeye lanetlenecek, yer, gök ve dünyada bulunan her şey sana ağlayacaktır."

3. Bölüm

EHL-İ SUNNET KİTAPLARI VE İMAM HÜSEYİN'E (a.s) AĞLAMAK

Bizim Yolumuz, Peygamberimizin Yoludur.

EHL-İ SÜNNET KİTAPLARI VE İMAM HÜSEYİN'E (A.S) AĞLAMAK

1- Hız. Resul-i Ekrem (s.a.a):

"Ben sizlerin içinde iki değer biçilmez şey bırakıyorum, bunların biri diğerinden daha büyüktür; benden sonra bunlara sarılırsanız sapıklığa düşmez-siniz. Bunlardan biri Allah ipi mesabesinde olup gökten yere uzatılmış Allah'ın kitabı Kur'an'dır, diğeri ise itretim olan Ehl-i Beyt'imdir. Benden sonraki bu iki halefime nasıl davranacağınıza bakın."

2- Resul-i Ekrem (s.a.a):

"Allah-u Teâla cenneti, benim Ehl-i Beyt'ime zulüm ve ihanet edenlere, sövenlere, onlarla savaşanlara ve itretime inciterek bana eziyette bulunanlara haram kılmıştır."

3- Enes ibn-i Malik, Resulullah'm (s.a.a) ona şöyle buyurduğunu rivayet ediyor:

"Ey Enes, Allah bu gece bana Kevser'i ata etti (bağışladı); uzunluğu altı yüz yıllık bir mesafe, genişliği ise doğu ve batının genişliği kadardır. Benden önce (ya Enes) kimse ondan içemez. Bana verdiği ahdi bozarak sözünde durmayanlar, itretimi korkutan ve Ehl-i Beyt'imi öldürenler Kevser havuzunun suyundan içemezler."

4- Hz. Resul-i Ekrem (s.a.a):

"Her kim benim gibi yaşamak, ölümüm gibi ölmek ve Allah'ın bana vadettiği Adn cennetine girmek istiyorsa, benden sonra Ali'yi kendine veli edinsin, dostunu dost edinsin ve benden sonraki imamlara uysun. Onlar benim toprağımdan yaratılmış, ilim ve düşünceden rızıklanmış hanedammdırlar.

Ümmetimden onların üstünlüklerini inkâr edenlere ve akrabalık bağımlı onlar hakkında gözetmeyenlere yazıklar olsun ve Allah benim sefaatimi onlara nasib etmesin."

5- Siinen-i ibn-i Mace kitabında Ibn-i Mes'ud'dan şöyle rivayet edilmiştir:

"Bir gün ashapla Resul-i Ekrem'im yanına gittiğimizde, Resulullah (s.a.a) sevinç dolu güler bir yüzle bizlerin yanına geldi ve bizlerle konuşmaya başladı. Sorduğumuz her soruyu tahrir bir itina ile cevaplıyordu.

Bu sırada Resulullah'ın gözü oradan geçen ve içlerinde Hasan ile Hüseyin'in de bulunduğu Beni Haşim gençlerinden bir gruba ilişti. Onları görür görmez gözleri yaşardı ve ağlamaya başladı. "Ya Resulallah, size birden ne oldu, yüzünüzde üzüntü belirtileri yoktu, halinizin değişmesinin sebebi nedir?" diye sorduğumuzda, şöyle buyurdu:

"Biz öyle bir Ehl-i Beyt'iz ki Allah, dünyaya karşı bizim için ahireti seçmiştir. Bilin ki, benden sonra Ehl-i Beyt'im ölüm, sürgünlük, dağınıklık ve çeşitli belalarla karşılaşacaktır..."

6- Hz. Resul-i Ekrem (s.a.a):

"Hüseyin bendendir ben de Hüseyin'den, Hüseyin'i seveni Allah sever. Hüseyin Peygamber torunlarından bir torundur."

7- Selman-i Farisi, Resul-i Ekrem'in (s.a.a) şöyle buyurduğunu nakletmiştir.

"Hasan ve Hüseyin benim çocuklarımdır; onları seven beni sever, beni sevensen Allah'ı sever; Allah'ı seveni de Allah cennete koyar. Onlara buğzeden bana buğzeder, bana buğzeden Allah'a

buğzeder, kendisine buğzedeniyse Allah, cehenneme atar... Bunlar benim ve kızımın çocuğudurlar. Allah'ım, ben onlari severim, sen de onlari ve onlari sevenleri sev."

8- Ibn-i Ebi Ziyad şöyle rivayet etmiştir:

"Bir gün Resul-i Ekrem (s.a.a), zevcesi Ayşe'nin evinden çıkıp, kızı Hz. Fatima'nin (a.s) evinin önünden geçerken oğlusu İmam Hüseyin'in ağladığını duydu. Cenab-ı Fatima'ya (a.s) "Bilmez misin ki Hüseyin'in ağlayışı beni incitir." diye buyurdu."

9- Ayşe, Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğunu nakletmiştir:

"Bir gün asla yanıma gelmeyen bir melek ziyaretime gelerek, "Senin bu oğlun Hüseyin öldürülecektir, istersen onun öldürüleceği yerin toprağını sana göstereyim." dedi. Daha sonra elini uzatarak (kan rengi) kırmızı bir toprak çıkartıp bana gösterdi."

10- Ibn-i Abbas, Allah Teâla'nın Resulullah'a (s.a.a) şöyle vahyettiğini naklediyor:

"Yahya ibn-i Zekeriyya'nın kanı için yetmiş bin kişi öldürdüm; Hüseyin'in katli içinse bunun iki misli kişi öldüreceğim."

11- Celaleddin Siyutî, İbrahim ve Zeyd ibn-i Ziyad'dan nakletmiştir ki:

"Gökyüzü yalnız Hz. Yahya peygamber (a.s) ve İmam Hüseyin (a.s) için ağladı. Ağlaması ise onda bulunan kırmızılıktır. Hz. Yahya (a.s) öldürül-düğünde, gökyüzü kırmızılaştı ve gökten kan damladı; Hz. Hüseyin (a.s) de öldürüldüğünde, gökyüzü kırmızılaştı."

12- İmam Cafer ibn-i Muhammed (a.s):

"Hz. Hüseyin'in (a.s) kabri etrafında dört bin melek (bir başka rivayete göre ise yetmiş bin melek) toza bulanmış ve mahzun bir halde kıyamete kadar Hz. Hüseyin'e (a.s) ağlayacaklar."

13- Esmâ bint-i Ümeys şöyle naklediyor:

"Ben Fatima (a.s) oğulları Hasan ve Hüseyin'in ebesiydim. Hz. Hasan dünyaya geldiğinde... (Hz. Hasan'ın (a.s) doğumu ile ilgili bir kaç şeyi dile getirdikten sonra şunları ekliyor:)

Hz. Hüseyin (a.s) dünyaya geldiğinde, Resulullah (s.a.a) yanıma gelerek "Ey Esmâ, çocuğumu bana getir." diye buyurdu. Ben Hüseyin'i beyaz bir kundağa sararak Resulullah'a (s.a.a) verdim. Resul-i Ekrem (s.a.a) sağ kulağına ezan, sol kulağına ikamet okuduktan sonra, Hüseyin'i bana verdi ve ağlamaya başladı.

Esma diyor ki: "Resulullah'a (s.a.a) "Anam, babam sana feda olsun ey Allah'm Result), ağlamanızın sebebi nedir?" diye sorduğumda, alemlere rahmet olarak gönderilen Peyğamber "Bu çocuğuma (ağlıyorum)" diye cevap verdi. "Bu çocuk dünyaya daha yeni geldi" diyen Esma'ya, Hz. Peygamber "Ey Esma, bu yavrumu zalim ve azgm bir grup öldürecektir.

Allah-u Teâla benim şefaati onlara nasib etmesin." diye cevap verdi. Daha sonra "Ey Esma, bunu kızım Fatıma'ya söyleme, çünkü o daha yeni doğum yapmıştır (ve bu haberi duymaya hazırlıklı değildir.)" buyurdu."

14- Hakim Nişaburî şöyle rivayet etmiştir:

"Ümm-ül Fazl Resulullah'ın (s.a.a) yanına gelerek "Ey Allah'm Resulü, dün kötü bir riiya gördüm." dedi. Peyğamber ne gördüğünü sorunca, Ümm-ül Fazl "Çok kötü bir rüya gördüm.

Sanki senin bedeninden bir parça kesilip benim eteğime bırakılıyordu." diye anlattığında, Resulullah (s.a.a) "Çok iyi bir rüya görmüşsün." dedi. "İnşaallah kızım Fatıma yakında bir erkek çocuğu dünyaya getirecek ve o çocuk da senin eteğinde büyüyecek (sen onun dadısı olacaksın)."

Böyle de oldu. Hz. Fatıma, Hüseyin'i dünyaya getirdi ve onun dadılık iftihanm bana verdiler. Bir

ğün Hüseyin'i Resulullah'ın (s.a.a) yanına götürdüm ve onun kucağına verdim. Aniden Hz. Peyğamber'in yüzünü diğer tarafa çevirerek ağladığımı gördüm. "Ya Resulallah, annem-babam sana feda olsun; size ne oldu? (Niçin ağlıyorsunuz?)" diye sorduğumda şöyle buyurdu:

"Cebrâil şimdi yanıma gelerek, ümmetimin bu çocuğumu öldüreceğini bana haber verdi. Cebrâil'e "Bu çocuğumu mu (öldürecekler)?" diye sorduğumda, "Evet" dedi. Daha sonra Hüseyin'in katligâhından kan renginde bir avuç toprak bana getirdi."

15- Harezmi önceki hadisi naklettikten sonra, Ümm-ül Fazl'dan şöyle rivayet etmiştir:

"Ben Hüseyin'i (a.s) Resulullah'ın (s.a.a) nezdine götürdüğümde, onu benden alıp ağlamaya koyuldu ve bana onun ölümünü haber verdi."

Ümm-ül Fazl devamında şunları ekledi: "Cebrâil bir grup melek kanatları açık bir halde Resulullah'ın (s.a.a) yanına gelip, hepsi Hz. Hüseyin'in musibetine ağladılar. Cebrâil, Hz. Hüseyin'in şehit düşeceği yerin toprağından bir avuç getirmişti ki etrafa misk kokusu saçıyordu.

Bu toprağı Peyğamber'e verdiğinde, "Ey Allah'ın Habibi, bu oğlun Hüseyin'in

üzerinde şehit düşeceği topraktandır. Allah'ın rahmetinden uzak düşen bir grup Kerbela denen yerde oğlunu şehid edeceklerdir." dedi.

Hız. Peygamber de "Ey benim dostum Cebrâil, benim ve kızım Fatima'nin oğlunu katleden grup acaba kurtuluşa erer mi?" diye sordu. Cebrâil "Hayır, Allah onları (bu yaptıklarından sonra) birbirlerine düşürecek ve ömür boyu kalp ve dilleri arasında ayrılık ve nifak bırakacaktır." dedi."

(Bilindiği kadarıyla bu, İslam tarihinde İmam Hüseyin için Resulullah'ın evinde düzenlenen ilk yas töreniydi. Dünya, o güne kadar daha yeni doğmuş bir çocuğa sevinç yerine üzüntü duyulmasına, göz aydınlığı yerine ölüm haberi verilmesine ve öleceği yerin toprağı hediye getirilip, ağlanılmasına şahit olmamıştı.

Demek ki Hız. Hüseyin'in doğum günü, Allah indinde başka bir özellik taşıyordu. Allah, bu günü Resulullah'a (s.a.a) ve onun tertemiz Ehl-i Beyt'ine hüznü ve musibetli bir gün kılmıştır.)

16- Hafız Cemaluddin Zerendi, Hilâl ibn-i Hübab'dan şöyle rivayet ediyor:

"Cebrâil Hız. Peyğamber'in yanında olduğu bir sırada, Hasan ve Hüseyin Resulullah'ın yanına gelerek Hazretin mübarek sırtına çıkıp onunla oynamaya başladılar. Resul-i Ekrem (s.a.a), anneleri Fatıma'ya (a.s) "Niçin bunları bir şeyle meşgul etmiyorsun?" dediğinde, Hız. Fatıma onları aldı, ama çok geçmeden çocukları annelerinden ayrılıp, Hız. Peygamber'in yanına gelerek onunla tekrar oynamaya başladılar.

Resulullah (s.a.a) onları kucağına aldı ve dizleri üzerine oturttu. Bu sırada Cebrâil arzetti: "Ey Allah'ın Resülü, yavrularınızı çok sevdiğinizi görüyorum." Peyğamber Cebrâil'e "Elbetteki çok severim, onları yaşantımın iki güzel (fesleğen) gülleridir." diye cevap verdi.

Cebrâil Hüseyin'e işaret ederek şöyle dedi: "Bil ki ümmetin bu oğlunu öldürecekler." Daha sonra kanatlarıyla uçarak elinde biraz toprakla geri döndü ve Resulullah'a "Yavrun bu toprağın üzerinde öldürülecektir." dedi. Hız. Muhammed (s.a.a) toprağın adını sorduğunda Cebrâil adının "Kerbela" olduğunu söyledi."

Kerbela Şehitlerine Ağlamak Kerbela Şehitlerine Ağlamak

Hilâl devamında şunları söylüyor:

"Hız. Hüseyin (a.s), musibetlere uğrayacağı ve düşmanları tarafından etrafı sarılacağı yere vardığında, yanına yakın bölgede yaşayan birisini getirdiler. Hız. Hüseyin o şahıstan bulundukları yerin ismini sorduğunda, "Kerbela" cevabını aldı.

Hız. Hüseyin (a.s) "Allah Resülü'nün buyruğı doğrudur. Burası hüznü ve bela

yeridir." diye buyurdu. Daha sonra ashabına hitap ederek şöyle buyurdu: "İnin artık, sefer yükümüzü indireceğimiz ve kanlarımızın döküleceği yer burasıdır."

17- İbn-i Sa'd, Ayşe'den şöyle rivayet etmiştir:Resulullah'in (s.a.a) uyuduğu bir sırada, Hüseyin içeriye girdi ve Resul-i Ekrem'e (s.a.a) doğru yürümek istedi. Ben onu Resulullah'tan (s.a.a) uzaklaştırıp, işimin başına döndüm.

Hüseyin tekrar iki alem serverinin yanına yaklaşıncı, Hz. Muhammed (s.a.a) ağlar bir şekilde uyandı. Ben "Niçin ağlıyorsunuz, bir şey mi oldu?" diye sorduğumda, "Cebrâil bana Hüseyin'in şehid düşeceği yerin toprağını gösterdi. Allah'ın gazabı onun kanını dökenlere çok şiddetlidir." diye buyurdu.

Daha sonra Resulullah (s.a.a) elini açtığında (ince kum) toprağı gördüm. Resulullah (s.a.a) bana hitaben buyurdu ki: "Ey Ayşe, canım elinde olan Allah'a andolsun ki, bu olay beni çok üzüyor. Benden sonra Hüseyin'i ümmetimden kim öldürecek?"

18- Ebu Ümame şöyle rivayet ediyor:Taberanî Ebu Ümame'den Hz. Resulullah'ın (s.a.a) kendi zevcelerine Hz. Hüseyin'i (a.s) ağılatmamaları hususunda tembihte bulunmuş olduğunu naklediyor. Ravi şöyle rivayet ediyor:

"Resulullah (s.a.a) Ümm-ü Seleme'nin evinde iken Cebrâil nazil oldu. Peyğamber, Ümm-ü Seleme'ye hiç kimsenin içeriye girmemesini emretti. Bu sırada Hüseyin (a.s) geldi ve Resulullah'ı odada görünce içeri girmek istedi. Ümm-ü Seleme, Peyğamber'in torununu kucağına alarak bir takım sözlerle meşgul edip içeri girmesine engel olmak istedi. Fakat Hüseyin'in şiddetli ağlamasıyla karşılaşınca, onu bıraktı ve Hüseyin Peyğamber'in olduğu odaya girerek kucağına oturdu.

Cebrâil, Resul-i Ekrem'e (s.a.a) "Senin ümmetin bu çocuğunu öldürecektir" diye arzetti. Peyğamber "Bana iman ettikleri halde mi onu öldürecekler?" diye sorduğunda, Cebrâil (a.s) "Evet, onu öldürecekler" dedi.

Daha sonra bir avuç toprağı Resulullah'a (s.a.a) göstererek Hüseyin'in ölüm yerinden haber verdi. Hz. Peyğamber Hüseyin'i bağrına basarak hüzünlü bir halde dışarıya çıktı.

Resulullah'ın bu halini gören ve çocuğı içeri bıraktığından dolayı kızgın olduğunu zanneden Ümm-ü Seleme "Ya Resulallah, senin yoluna feda olayım. Gerçi siz kimseyi içeriye almamamı söylemiştiniz, ama sizin bizden bu çocuğı ağılatmamamızı istediğinizden dolayı onu içeriye aldım." dedi.

Hz. Peyğamber (s.a.a) onun cevabını vermeden ashabının yanına giderek "Benim ümmetim bu çocuğumu (Hüseyin'i) öldürecektir." diye buyurdu.

Ashabın içerisinde bulunan Ebu Bekir ve Ömer "Ya Resulallah, mü'min oldukları halde mi onu öldürecekler?" diye sorduklarında, Hz. Peyğamber, Hüseyin'in şehid

düŖeçeęi toprağı onlara ęöstererek "Evet, bu toprak da onun üzerinde Ŗehid düŖeçeęi topraktır." diye buyurdu."

19- AyŖe Ŗöyle rivayet etmiŖtir:"Resulullah'a vahyin ęeldięi bir sirada, Hüseyin ibn-i Ali içeri ęirdi ve sıçrayarak kendisini Resulullah'ın omuzuna attı. Cebrâil "Ey Muhammed, bunu seviyor musun?" dedi.

Resulullah (s.a.a) "Nasil sevmem, o benim çocuğumdur" dediğinde, Cebrâil "Senden sonra ümmetin onu öldürecektir." dedi. Sonra Cebrâil elini uzatarak beyaz bir toprak getirdi ve "Oğlun bu yerde Ŗehid edilecektir. Bu yerin ismi ise Taff (Kerbela)'dir." dedi.

Cebrâil gittikten sonra Resulullah, toprak elinde olduğu halde ağlıyordu. Sonra "Ey AyŖe, Cebrâil bana oğlum Hüseyin'in Taff denilen yerde Ŗehid edileceğini bildirdi. Benden sonra ümmetim saptırılacaktır." dedi.

Sonra aglayarak ashabimn yanına gitti. Onların arasında AH, Ebu Bekir, Ömer, Hüzeyfe, Ammar ve Ebuzer de vardı. Onlar aceleyle Resulullah'm yanına gelerek "Ya Resulallah, niçin ağlıyorsunuz?" dediler. Resulullah "Cebrâil bana oğlum Hüseyin'in benden sonra Taff denilen yerde Ŗehid edileceğini haber verdi ve bu toprağı getirerek mezarimn orada olacağını bildirdi." dedi."

20- Sabit, Enes ibn-i Malik'den Ŗöyle naklediyor:"Yağmur meleği Peyęamber'in yanına gelmek için Allah tan izin istedi. Allah-u Teâla izin verdi.

Resulullah (s.a.a) Ümm-ü Seleme'den bu meleklerle konuŖtuęu sürede kimsenin içeri ęirmemesi için dikkatli olmasmi istedi. Bu sırada (Resulullah'ın (s.a.a) yağmur meleği ile konuŖtuęu anda) Hüseyin içeriye ęirdi ve Peyęamber'in yanına ęitmek istedi.

Ümm-ü Seleme enęel olmak için çaba harcarken Hüseyin onun elinden kurtulup Resul-i Ekrem'in bulunduğu odaya ęirdi ve Resulullah'ın üzerine çıkarak oynamaya baŖladı.

Yağmur meleği Peyęamber'e (s.a.a) "O'nu seviyor musun?" diye sorduğunda, Hz. Muhammed (s.a.a) "Evet" diye cevap verdi. Melek arzetti ki: "Bil ki senin ümmetin onu katledecektir."

Daha sonra "O'nun öldürüleceği yeri bilmek istersen sana göstereyim." dedi ve (eliyle bir yere iŖaret ederek) kırmızı renkte bir çamur (toprak) ęetirdi. Ümm-ü Seleme o toprağı aldı ve kendi elbisesinin köŖesinde bir yere bıraktı."

Sabit diyor ki: "Sonraları biz oranın Kerbela olduğunu öğrendik."

21- Ümm-ü Seleme Ŗöyle rivayet etmiŖtir:

"Bir gün Resulullah (s.a.a) uyumuştı. Aniden üzgün bir şekilde uyandığını, elinde kırmızı bir toprağın olduğunu ve onu öptüğünü gördüm. "Bu toprak nedir, ya Resulallah?!" diye sorduğumda, şöyle buyurdu: "Cebrâil bana oğlum Hüseyin'in Irak'ta öldürüleceğini haber verdi. Öldürüleceği yerin toprağından bana getirmesini istedim. İşte bu, o yerin toprağıdır."

22- Ümm-ü Seleme'den şöyle rivayet edilmiştir:"Hasan He Hüseyin'in benim evimde Resulullah'la oynadıkları sırada, Cebrâil nazil oldu. Eliyle Hüseyin'e işaret ederek "Ey Muhammed, ümmetin bu çocuğunu öldürecektir." dedi."

Ümm-ü Seleme diyor ki: "Bu sırada Peygamber ağlamaya başladı ve Hüseyin'i bağrına basarak, bana hitaben şunu söyledi: "Bu toprak senin yanında emanet kalsın." Daha sonra Peygamber (s.a.a) o toprağı koklayarak, "Bu toprak bela ve musibet kokuyor." dedi."

Ümm-ü Seleme devamında şunları söylüyor:"Resulullah (s.a.a) bana "Ey Ümm-ü Seleme, bu toprak kan rengini aldığı anda bil ki Hüseyin, o toprak üzerinde şehit olmuştur." diye buyurdu."

Ravi diyor ki; "Ümm-ü Seleme o toprağı bir cam kâsenin içine koyarak onu her gün koklar ve şöy/e derdi: "Ey toprak, senin kan rengini alacağın gün çok büyük bir gündür."

Bir başka hadiste de Ümm-ü Seleme'den şöyle nakledilmiştir: "Hz. Hüseyin'in (a.s) şehadete erdiği gece şu sözleri (şiiir halinde) söyleyen birisinden duydum:"Ey cahillikleri yüzünden Hüseyin'i öldürenler,zelil olmak ve azaba düşer olmakla mujdelenin.Sizler lanetlenmişsiniz Davud'un oğlu (Süley-man'ın), Musa ve Incil sahibi (İsa'nin) diliyle."

Ümm-ü Seleme diyor ki:"Bunlan duyduğumda ağlamaya başladım ve cam kâsenin içindeki toprağın kan rengine dönüştüğünü gördüm."

23- Ebu'l Müeyyid Harezmî şöyle naklediyor:"Hz. Hüseyin'in (a.s) doğumundan bir yıl geçtikten sonra on iki melek Resulullah'a (s.a.a) nazil olup şöyle dediler: "Kâbil'in, Hâbil'in başına getirdiği şeyin aynısı, oğlun Hüseyin'in başına gelecek, Hâbil'e verilen sevabın aynısı Hüseyin'e verilecek, Kâbil'e verilen azabın aynısı da Hüseyin'in katiline verilecektir."

Devamla şöyle diyor: "Gökteki bütün melekler, Resulullah'a (s.a.a) nazil olarak başsağlığı diliyor, Hüseyin'in (a.s) şehid düşeceği toprağı ona gösteriyorlardı.

Resulullah (s.a.a) da şöyle dua ediyordu: "Ey Allah'ım, Hüseyin'e yardımda bulunmayanları zelil et, onu öldürenleri öldür ve onları dilediklerinden mahrum kıl."

24- Yine Harezmî rivayet etmiştir ki:"Hz. Hüseyin'in (a.s) doğumunun 11. yıldönümü-

nde Resulullah (s.a.a) yolculuğa çıkmıştı. Bir süre sonra aniden durarak ağlar bir gözle İstirca (İnna lillah-i ve inna ileyh-i raciun) ayetini okudu.

Sebebini soranlara "Cebrâil bana Fırat nehrinin kenarında bulunan Kerbela adlı yerde oğlum Hüseyin'in öldürüleceğini haber verdi." diye buyurdu. "O'nu kim öldürecek?" sorusuna cevaben ise Hz. Muhammed (s.a.a) şöyle buyurdu:

"Yezid denen bir şahıs (onu öldürecek). Orada bedeninin defnedilip, başının da armağan götürül-düğünü görür gibiyim. Allah'a andolsun ki Allah, oğlum Hüseyin'in başını görüp de sevineni nifaka düşar eder ve kalbiyle dilini ihtilafa düşürür."

Resulullah (s.a.a) bu yolculuğundan döndükten hemen sonra, üzgün bir halde camiye giderek, içlerinde Hasan ve Hüseyin'in de bulunduğu bir topluluğa hitaben, sağ elini Hz. Hüseyin'in başına koyup, başını gökyüzüne doğru çevirerek şunları söyledi:

"Allah'ım, ben senin kulun ve peygamberin Muhammed'im ve bu iki çocuk da benim temiz itretimden ve neslimin seçilmişlerindendirler. Ey Rabb'im, Cebrâil bana oğlum Hüseyin'in yardımcısız kalıp öldürüleceğinden haber verdi. Onun ölümünü benim için mübarek kıl, onu şehitlerin efendisi karar ver."

Ebu'l Müeyyid Harezmi devamında şunları naklediyor: "Camide bulunan halk, bu sözleri duyunca ağlamaya başladı. Bunu gören Resulullah (s.a.a) onlara "Ağlıyorsunuz da, yardımcısı olmuyorsunuz!" diye buyurdu ve şöyle dua etti:

"Allah'ım, sen kendin onun velisi ve yardımcısı ol."

Hz. Resul-i Ekrem (s.a.a):

Enes ibn-i Haris Resulullah'm (s.a.a) şöyle buyurduğunu nakletmiştir: "Benim bu oğlum -Hüseyin- Kerbela denen yerde öldürülecektir. Sizlerden o zamani idrak edenler, Huseyin'in yardımına koşsunlar."

Bunun üzerine hadisi rivayet eden Enes, Hz. Huseyin'in kiyam ettiğini duyar duymaz o Hazret'in kervanına katılır ve Ebâ Abdillâh-il Huseyin'le birlikte şehadet makamına erişir."

26- Muaz ibn-i Cebel şöyle naklediyor:

"Resulullah (s.a.a) rengi soluk bir şekilde bizim yammıza geldi ve buyurdu ki: "Ben geçmiş ve gelecek bütün insanların ilminin verildiği Muhammed'im. Aranızda olduğum müddetçe bana itaat edin, aranızdan göçtüğümde Allah'ın Kitabına sarihn; helalini helal ve haramını haram bilin.

Böyle yaparsanız ölüm sizleri güler yüzle ve rahatlıkla karşılar. Benden sonra

fitneler karanlık gece parçaları gibi sizlere yüz çevirecektir.

İlahi elçilerden (peygamberler ve imamlardan) bir kısmı gittiğinde, diğer bir kısmı onların yerini ahyordu, ama bilahere durum değişerek nübüvvetin yerini saltanat aldı. Allah'ın rahmeti, nübüvveti (ilahî mesajları) olduğu gibi alıp doğru ve sağlam bir şekilde yerine getirenin üzerine olsun..."

Muaz diyor ki: "Resul-i Ekrem (s.a.a) onları (sultanları) hirer hirer saymaya başladı. Beşinciye yetiştiğinde buyurdu: "O da Yezid'dir. Allah ona uğur ve bereket vermesin."

Sonra gözleri yaşardı ve şöyle devam etti: "Hüseyin'in şehadet haberini bana verdiler ve onun türbetinden (şehid düşeceği topraktan) bana getirip katilinin de kim olduğunu söylediler.

Allah'a andolsun ki, Hüseyin aralarında öldürül-düğü halde, öldürülmesini önlemeye çalışmayan insanların Allah, göğüsleri ve kalpleri arasına ihtilaf düşürür, kötülerini onlara musallat eder ve onları tefrikaya düşürür."

Sonra devamla şöyle buyurdu:

"Ah! Ne de üzücüdür Al-i Muhammed'in durumu! Ne kadar ağırdır başlarına getirilecek iş, azizlerine yetişecek musibet; benim evladımı (Hüseyin'i) ve onun evlatlarını öldürecekler."

27-Hz. Ali(a.s):"Resulullah (s.a.a) bir gün bizleri görmek için eve gelmişti. Hazırladığımız yemeği ve Ümm-ü Eymen'in bize gönderdiği bir kâse sütü ve bir kap hurmayı da yemek için ortaya bıraktık.

Resulullah (s.a.a) yedi, biz de yedik. Daha sonra (yemekten sonra) Hazret abdest alıp ellerini başına, yüzüne ve sakalına sürdükten sonra Kible'ye doğru oturdu ve istediği duaları etti. Sonra (yağmur gibi) gözyaşı dökerek kendisini üç defa yere vurdu. Biz yaptığı bu işin sebebini sormaktan çekiniyorduk.

Bu esnada Hüseyin, o Hazret'in omuzuna çıktı ve Resulullah tekrar ağlamaya başladı. Hüseyin durumu böyle görünce, "Anam, babam sana feda olsun (ya Resulallah), ağlamanızın sebebi nedir? Şimdiye kadar sizde şahit olmadığım bir davranış gördüm." diye sordu.

Hazret ise şöyle buyurdu: "Evladım, bu gün sizleri ziyaret etmekle o kadar sevindim ki, şimdiye kadar öylesine sevinmemiştim. Ama Habibim Cebrâil yanıma gelerek sizlerin ölümünüzü ve ölüm yerlerinizin değişik yerler olduğunu bana haber verdi. İşte bu haber beni çok üzdü. Allah'tan sizin için hayır ve iyilik dilerim."

28- Abdullah ibn-i Neci babasından (Neci'den) şöyle naklediyor:

"Hz. Ali (a.s) ile Sıffin savaşına gidiyorduk. Neyneva denilen yere vardığımızda, Hz. Ali (şiddetle ağladı ve gözünden akan yaşlar yeri ıslattı, sonra) şöyle seslendi: "Ey Eba Abdullah, Fırat nehri kenarında sabirli ol. Sabirli ol ey Eba Abdullah!"

Neci diyor ki: " Meselenin ne olduğunu sorduğumuzda, AH (a.s) şöyle buyurdu: "Bir gün Resulullah'm (s.a.a) yanına vardığımda, onun ağladığını gördüm. "Ey Allah'ın Resulü, Niçin ağlıyorsunuz, sizi ağlatan nedir?

Yoksa birisi mi sizi kızdırdı?" diye sordum. O da şöyle buyurdu: "Hayır, Cebrâil sen gelmeden biraz önce buradaydı ve Hüseyin'in Fırat nehrinin yanında şehid olacağı haberini verdi."

Daha sonra Peygamber (s.a.a) şöyle buyurdu: "Cebrâil bana "Onun (Hüseyin'in) türbetini görmek ister misin?" dediğinde, "Evet" dedim. O da elini uzattı ve bana bir avuç toprak verdi. İşte bu yüzden ağlıyorum."

29- Esbağ ibn-i Nübate ve Hasan ibn-i Kesir şöyle rivayet etmişler:

"Sıffin savaşı yolculuğunda Neyneva denen yere vardığımızda, Hz. Ali'ye oranın Kerbela olduğu söylenince, (ağladı) "Bela ve üzüntü yeridir." diye buyurdu. Daha sonra eliyle bir yere işaret ederek "Burası bineklerinden inip yüklerini indirecekleri ve develerinin çökeceği yerdir." Başka bir yere de işaret ederek "Burası da kanlarımın akıtılacağı yerdir." diye buyurdu.

Esbağ ibn-i Nübate kanaliyla aktarılan rivayette ise, Hz. Ali'nin (a.s) daha sonra şöyle buyurduğu yer almıştır: "Resulullah'ın hanedanından bir grub bu alanda öldürülecek; onların haline yer ve gök ağlayacaktır."

30- İbrahim Nahaî şöyle rivayet etmiştir:

"Bir gün Hz. AH (a.s) camide ashabiyla birlikte oturmuşlardı. Bu esnada Hüseyin (a.s) içeri girip babasının yanına oturdu. Hz. AH (a.s) elini onun başına koyarak herkesin duyabileceği bir şekilde oğluna hitaben şöyle buyurdu:

"Ey evladım, Allah-u Teâla kendi kitabında bazılarım kınayarak buyurmuştur ki: "Gök ve yer onların ardından ağlamadı; onlara mihlet de verilmedi." Yavrucuğum, insanı yaratan ve tohumu çatlatan Allah'a andolsun ki, benden sonra sen öldürüleceksin; yer ve gök sana ağlayacaktır.

Bilin ki yer ve gök, Yahya ibn-i Zekeriyya ve oğlum Hüseyin'in dışında hiç kimseye ağlamamıştır."

31- Kunduzî Hanefî, Ebu Mihnef'den şöyle rivayet ediyor:"Hz. Hüseyin (a.s) Medine'den hareket etmeden önce son bir defa Resulullah'ın (s.a.a) kabrinin ziyaretine gitti ve ağlayarak "Ey dedeciğim, ben zorla sana komşu olmaktan

ayrihyorum.

(Bütün bu başıma gelenlerse) şarap içen ve her pislikten çekinmeyen Yezid'e biat etmediğimdendir." dedi. Bu esnada birden hafif bir uykuya daldı.

Uykusunda Resulullah'ı (s.a.a) gördü. Resulullah (s.a.a) Hüseyin'i kucaklayıp gözlerinden öptükten sonra şöyle buyurdu:

"Ey Habibim, yavrucuğum! Ben senin yakın bir zamanda Kerbela denen bir yerde kanına bulanmış olduğunu ve susuz bir halde başının enseden kesildiğini görüyorum. Senin düşmanların benim şefaati umut ediyorlar, ama Allah onlara bunu nasib etmesin.

Ey sevgili yavrucuğum, baban, annen, deden, kardeşin, amcan (Cafer-i Tayyar), babanın amcası (Hamza), halalarm ve teyzelerin hepsi seni arzulayıp özlemişler.

Ve bil ki, senin için cennette bir makam ve derece vardır ki ona, ancak şehadetle ulaşabilirsin..."

32- Rezin, Ensardan olan Selma isimli kadından rivayet etmiştir ki:

"Bir gün Ümm-ü Seleme'yi ziyaret etmek amacıyla evine gittim. İçeriye girdiğimde, (uykudan yeni uyandığını ve) ağladığını gördüm. Ben "Niçin ağlıyorsun, seni ağlatan nedir?" diye sorduğumda, "Biraz önce Resulullah'ı (s.a.a) rüyamda gördüm; başları, sakalları toz-toprak içindeydi." dedi.

"Ya Resulallah, sana ne oldu böyle?!" diye sorduğumda, "Biraz önce (Kerbela'daydım ve) Hüseyin'in şehid edilmesine şahid oldum." diye buyurdu."

33- AM ibn-i Zeyd ibn-i Cez'an'dan şöyle rivayet edilmiştir:

"İbn-i Abbas (Aşura günü) uykudan uyandığında, İstirca (Biz Allah'tanız ve şüphesiz O'na dönücüleriz) ayetini okudu ve "Andolsun Allah'a, Hüseyin öldürüldü." dedi. Yanındakiler "Hayır, nasıl böyle bir şey olur, nereden bunu söylüyorsun?" dediklerinde, İbn-i Abbas şöyle dedi:

"Resulullah'ı rüyamda elinde bir kâse dolu kanla gördüm ki bana şöyle dedi: "Ümmetimin benden sonra neler yaptığını bilmiyor musun? Oğlum Hüseyin öldürüldü. Bu da onun ve ashabmin kanlandır; ben şimdi o kanları Allah'm huzuruna götürüyorum."

Ravi diyor ki: "Biz İbn-i Abbas'ın dediği günün tarihini ve saatini yazdık. 24 gün geçmeden Hz. Hüseyin'in (a.s) aym gun ve aym saatte öldürüldüğü haberi Medine'ye ulaştı."

34- İbn-i Abbas (r.a): "Hüseyin öldürüldüğünde, gökten kan yağdı, gökte görülen kırmızılık da onun katledildiği gün görüldü; ondan önce görülmemiştir. Hüseyin'in şehadet günü dünyanın her yerinde, kaldırılan her taşın altında kan bulundu."

Taben de Ümm-ü Seleme'den rivayet etmiştir ki: "Hz. Hüseyin'in öldürüldüğü gün, cinler ağıt yakıp, ona ağladılar ve o gün bizlere gökten kan yağdı."

35- İbn-i Hacer-i Haytemî şöyle naklediyor: "Kerbela esirleri ile şehitlerin kesik başlarını Şam'a götürmekle görevlendirilen Yezid'in askerleri, vardıkları her menzil ve durakta Hz. Hüseyin'in mübarek başını bir mızrağa saplayarak koruyorlardı.

(Bir gün konaklamak için menzil bulamayınca, sahrada bir manastır gördüler ve geceyi geçirmek için o manastıra yüz tuttular.) Manastırda ibadetle meşgul olan rahip, onları yanlarındaki mızrak ve süngülerin ucuna dizilmiş kesik başlarla görünce, hayretle esirlerin ve başların kime ait olduğunu onlara sordu.

Esirlerin ve kesik başların kimler olduğunu anlattık-larında, rahip onlara "Ne kadar da kötü insanlar-mışmız sizler, size on bin dinar para verirsem, o basın bu gece benim yanımda kalmasın izin verir misiniz?" dediğinde "Evet, niçin olmasın?" dediler.

Rahip Hz. Hüseyin'in (a.s) başını alıp yıkadı, temizledi ve bagrına basarak sabaha kadar ağladı. O gece Hz. Hüseyin'in başından gökyüzüne saçan nurları görünce de müslüman oldu. Sabah olduğunda, askerler toparlanıp gitmek istediklerinde, o da manastırdan çıkarak Ehl-i Beyt'e katıldı ve ömrünün sonuna kadar o hanedanın hizmetçisi oldu."

36- Yine Haytemî rivayet etmiştir ki: "Esirler ve şehidlerin mızraklara dizilmiş kesik başları Şam'a getirildiğinde, Hz. Hüseyin'in mübarek başları, bir tabak içinde zaferlerini kutlamak amacıyla hayli kalabalık bir topluluk tertipleyen Yezid'in önüne getirilip konunca,

yabancı ülkelerin elçileri ve hatta kafirlerin bile bulunduğu bir mecliste Yezid elindeki değnek ile Hz. Hüseyin'in başını oynatıyor, dudaklarına vuruyor ve zafer sevincini dile getiren şu (küfrüne delil olan) şiirleri okuyordu:

"Keşki Bedir'de bulunan büyüklerim sağ olsalardı da bu hâli görselerdi

Ve sonra da bana, sevinerek, elin vâir olsun diye seslenselerdi.

Toplumun ulularını öldürdük, Bedir savaşının öcünü aldık;

Haşimoğulları saltanatla oynadılar; yoksa ne gelen bir haber var, ne de inen bir vahiy.

Ben de anamın oğlu olmayayım, Ahmed oğullarının yaptıkları işlerin öcünü almazsam."

Mecliste hazır bulunan Kayser elçisi ve Roma temsilcisi, Yezid'in kendi peygamberlerinin torununa yaptığı bunca ihanet ve küstahlıkları görünce, şaşkınlığını içeren bu sözleri demekten kendini alamadı:

"Ey Yezid, biz hristiyanlara göre, adaların birinde bulunan bir manastırda Hz. İsa'nın bineğine ait bir tırnak bulunmaktadır. Bizler Hz. İsa'ya olan saygımızdan her yıl onun ziyaretine gider, sizin Kâbe'ye verdiğiniz önemin aynısını bizler ona veririz.

(Ama sizlerse peygamberinizin kızının oğluna bu hakaretleri yapıyor ve onu feci bir şekilde öldürüyorsunuz). Ben şahadet ederim ki sizler batıl üzeresiniz."

Mecliste bulunan başka zımmî bir gayr-i müslim de Yezid'e hitap ederek şöyle dedi:

"Ey Yezid, benimle Davud peygamber arasından yetmiş nesil geçmiştir; Yahudîler hâlâ bana saygı duyarlar, Hürmetimi gözetirler. Ama sizler henüz dün ölen peygamberinizin oğlunu öldürüyorsunuz! (Bu neden böyle?)"

(Rivayetlerde olduğuna göre, bu sözleri söyleyen Yahudî hemen orda müslüman olur ve Yezid ile yaptığı tartışmadan sonra Yezid'in emriyle ölüm emri verilir ve acımasızca öldürülür. Böylece daha yeni müslüman olan bu insan da Kerbela şehidleri kervanına katılır. Allah ona rahmet eylesin.)

37- Ebu Mihnef, Beşir ibn-i Hazlem'den şöyle rivayet ediyor:

"Kerbela esirleri ile Medine'ye yaklaştığımızda, İmam Zeynülâbidin (a.s) gidip Medine halkına haber vermemi buyurdu. Ben Medine'ye girdim ve şöyle dedim: "Ey müslümanlar, AH ibn-i Hüseyin kardeş-leri ve halalan ile birlikte buraya geliyorlar."

Bunun üzerine kadınlar yüzlerini tırmalayıp yanaklarına vurarak ağladılar ve üzüntülü bir şekilde evlerinden dışarıya çıktılar. Şehirde kimse kalmadı. Herkes dışarı çıkıp ağlıyor ve sızlıyordu."

Vakidî devamında şöyle rivayet etmiştir: "İçlerinde Ebu Talib'in oğlu Akil'in kızı Zeyneb de vardı. Yüzünü açmış ve hep "Ya Muhammed, ya AH, ya Hasan, Hüseyin'im, kardeşlerim" deyip ağlıyordu. Bir müddet ağladıktan sonra sustu ve şu şiiri okudu:

"Cevabınız ne olacak acaba, (kıyamet günü) Peygamber size sorarsa;

Sizler son ümmet olarak neler yaptınız;

Benim evladıma ve Ehl-i Beyt'ime?

Acaba sizlerden ahd-ü peyman alınmamış mıydı; sizlerde ahde vefa etmek yok mu?

Benim zürriyetlerim, çocuklarım ve amca oğullarım telef oluyor, hakları payümal ediliyor;

Bazıları esir alınmış, bazıları ise kana bürünmüş ölüler.

Bana vereceğiniz karşılık bu olmamalıydı, sizlere yaptığım nasihat ve tavsiyelerden sonra,

Aranızda bıraktığım zürriyetim hususunda (sizlere iyi davranın dedim ama) sizler onlara kötü davrandınız."

Daha sonra Ebu Mihnef şöyle naklediyor:

"(Halk toplandıktan sonra) Imam Zeynulabidin (a.s) elindeki bir mendil ile göz yaşlarını silerek çadırdan dışarıya çıktı, kürsiye oturup Allah'a hamd-ü sena ettikten sonra şöyle buyurdu:

"Ey insanlar, hamdolsun Allah'a ki, bizleri İslam'ı savunmak yolunda büyük musibetlere ve belalara düçar kıldı. Bizim musibetimiz İslam'da büyük bir gedik açmış ve halkın arasında acı bir olay olmuştur.

Babam Hüseyin, ehl-i beyti ve ashabı şehadete ulaştılar. Kadın ve kızları esir edildiler. Onun başını mızrağın başına geçirerek şehir şehir gezdirdiler. Bu, tarihte eşi olmayan acı bir olaydır.

(Hangi göz ona ağlamayacak?) Halbuki onun şehadetine yedi kat gök, dalgalı denizler, tüm yeryüzü, ağaçlar, denizlerdeki balıklar, Allah'ın mukarreb melekleri ve tüm gök sakinleri ağladılar.

Hangi kalp onun ölümüne mahzun olmaz ve parçalanmaz?

Ey insanlar, hiçbir suçumuz olmadan, hiçbir kötülük işlemeyen ve İslam'a herhangi bir darbe vurmadan evimizden, yurdumuzdan uzaklaştırılıp, kovulup, dağıtıldık.

Andolsun Allah'a, eğer Resul-i Ekrem (s.a.a) biz Ehl-i Beyt'in hakkında yaptığı (bunca iyi) tavsiyelerin yerine bizimle savaşılmasını emretseydi, bu yaptıkları cinayetlerden fazlasını yapamazlardı. Ve gerçekten biz Allah'ın kullarıyız ve O'na döneceğiz."

38- Hz. AM (a.s), Hz. Resul-i Ekrem'in (s.a.a) şöyle buyurduğunu nakletmiştir:"Kıyamet günü Arş'ın içinden biri mahşerdekilere seslenerek şöyle

diyecek: "Ey kıyamet ehli, gözlerinizi kapatın;

Muhammed'in (s.a.a) kızı Fatıma geçecektir." Sonra Fatıma elinde oğlu Hüseyin'in kanlı gömleği ile mahşere gelir ve Arş'a asılarak Allah'a "Sen âdil ve cabbar olan Allah'sın, benimle oğlunu öldürenlerin arasında hükmet." diye şikayette bulunur.

Resulullah (s.a.a) daha sonra şöyle buyurdu:

"Andolsun Kâbe'nin Rabb'ine ki Allah, kızım Fatıma'ya hakkı vererek (zalimlere) hükmünü gösterecektir. Daha sonra kızım Allah'a yönelerek "Ey Allah'im, benim şefaati oğlun Hüseyin'in musibetlerine ağlayanlar hakkında kabul buyur." diye istekte bulunacak ve Allah-u Teâla da onun şefaati Hüseyin'e ağlayanlar hususunda kabul edecek (ve böylece onları cennete yerleştirecektir.)"

39- İmam Şafî'nin Ehl-i Beyt'in mazlumiyetini içeren şu şiirleri okuduğu rivayet edilmiştir:

"Günlerin geçmesiyle onlara yapılanlar uykumu kaçırmış, saçımı ağartmıştır. Dünya, Al-i Muhammed için (karşılaştıkları musibetlerden dolayı) sarsıldı, dağların sertliği bile onlar için eridi.

Bazıları hoşlanmasa dahi, birileri ulaştırsın benden taraf Hüseyin'e bir mektup (mesaj). (O Hüseyin ki) suçsuz yere öldürülmüş, gömleği Erguvan suyuyla boyanmış, kınalanmış sanki. (Erguvan; eflatunیا kırmızı arası renkte çiçek açan bir süs ağacıdır.)

Nasıl olur da Al-i Haşim'den (peygamberliğe) seçilene, salat-u selam ve rahmet okuyoruz, ama çocuklarına eziyetler ediyor, incitiyoruz onları. Doğrusu bu çok tuhaf ve şaşılacak bir şeydir.

Eğer benim günahım Al-i Muhammed'i sevmekse, bu bir günahdır ki, ondan tövbe etmem. (Zira) kıyamet gününde bana şefaet eden onlardır; bana göre onlara buğzetmek aslında günahdır."

Hakim Nişaburî'nin nakline göre de, ülemeden birisi Hz. Hüseyin'in (a.s) mateminde şu şürleri okumuştur:

"Ey Muhammed'in kızının oğlu, senin başını kana bulanmış bir halde getirdiler.

Seni öldürmekle ey peygamberin oğlu, âşikare ve bilerek sanki Resulullah'ı öldürdüler.

Seni susuz öldürdüler, öldürdüklerinde de hakkında inen Kur'an ve ayetleri hususunda düşünmediler.

Sen öldürüldün diye (semaya) Tekbir sedalarını yükselttiler, oysa seni öldürmekle Tehlil (La ilahe illellah) ve Tekbiri öldürdüler."

40- Zemaşerî "El Keşşaf" kitabında "De ki: Ben buna (risaletime) karşılık sizden akrabamı (Ehl-i Beyt'imi) sevmenizden başka bir ücret istemi-yorum." (Sura/23) ayetinin tefsirinde Resul-i Ekrem'in (s.a.a) şöyle buyurduğunu nakletmiştir:

"Her kim Al-i Muhammed sevgisi üzere ölürse, şehid olarak ölmüştür.

Bilin, her kim Al-i Muhammed sevgisi üzere ölürse, bağışlanmış bir halde ölmüştür.

İyi bilin ki, her kim Al-i Muhammed sevgisi üzere ölürse, tövbe ederek ölmüştür.

İyi bilin ki, her kim Al-i Muhammed sevgisiyle ölürse, imanını tamamlamış mü'min olarak ölmüştür.

İyi bilin ki, Al-i Muhammed sevgisi üzere ölen kimseyi, öldüğünde ilk olarak ölüm meleği, daha sonra da Nekir ile Münker cennetle müjdeler.

İyi bilin ki, Al-i Muhammed sevgisi üzere ölen kimse, gelinin bezenip güvey evine götürüldüğü gibi cennete götürülür.

İyi bilin ki, her kim Al-i Muhammed sevgisi üzere ölürse, kabrinde cennete doğru iki kapı açılır.

İyi bilin ki Allah, Al-i Muhammed sevgisi üzere ölen kimsenin kabrini meleklerin ziyaretgâhı kılar.

Ve iyi bilin ki, her kim Al-i Muhammed buğzu (düşmanlığı) üzere ölürse, kıyamete gözlerinin arasına "Allah'ın rahmetinden uzak ve umudu kesilmiştir" yazılmış bir halde gelecektir.

İyi bilin ki, Al-i Muhammed buğzu üzere ölen kimse kâfir olarak ölmüştür.

İyi bilin ki, her kim Al-i Muhammed'e buğzederek ölürse, cennet kokusunu asla alamaz."

"Vâris Ziyareti"

Burada sözlerimize, bu ilahî insana hitaben "Vâris Ziyareti"nde yer a

n şu sözlerle son veriyoruz:

Selam olsun sana ey peygamberlerin varisi Hüseyin.

Selam olsun sana ey Muhammed Habibullah'm varisi.

Selam olsun sana ey Emir-el Mii'minin Veliyyullah'in varisi.

Selam olsun sana ey Muhammed Mustafa'nin torunu.

Selam olsun sana ey Ali Murtaza'nın oğlu.

Selam olsun sana ey Fatıma-ı Zehra'nın evladı.

Selam olsun sana ey Hatice-i Kubra'nin torunu.

Selam olsun sana ey Allah'a intisab edilen şehid, ey Allah'a intisab edilen şehidin oğlu ve ey intikamı alınmayan şehid.

Şehadet ederim ki, sen namazı ayakta tuttun, zekât verdin, iyilikleri emrettin, kötülüklerden nehyettin ölünceye dek Allah'a ve Resul'üne itaat ettin.

Allah lanet etsin seni öldüren zümreye. Allah lanet etsin sana zulmeden zümreye. Allah lanet etsin bütün bunları duyup da razı olan zümreye.

Ey Mevlam, Ey Ebâ Abdillah, şehadet ederim ki yüce sulblarda ve pâk rahimlerde bulunan bir nur idin sen. Cahiliyet devri, kirlilikleriyle seni kirletmedi ve kirli elbiselerini giydirdi sana.

Şehadet ederim ki sen, dinin direklerinden ve iman ehlinin rükünlerindensin.

Şehadet ederim ki sen iyi, takvalı, beğenilmiş, pâk, hidayete erişmiş ve halkı doğru yola hidayet eden bir imamsın.

Şehadet ederim ki, evlatlarından imam olanların hepsi takva nişaneleri, hidayet bayrakları, sağlam kulp ve insanlara hüccetindirler.

Allah'ı, meleklerini, peygamberlerini ve elçilerini şahid tutuyorum ki, ben size ve döneceğinize (rec'at edeceğinize) inanmışım.

Amelimin sonuçlarına ve dinimin ahkamına yakinim vardır. Kalbim kalbinize bağlıdır, amelim amelinize tabidir.

Allah'ın salat ve selamı üzerinize, ruhlarınıza, cesetlerinize, cisimlerinize, aşikâr ve gizlinize, zahir ve batınınıza olsun."

Ve selam olsun "Kurtuluş Gemisi" olan Hüseyin'in gemisine binenlere ve "Hidayet Çerağı" olan Hüseyi-n'in yolunu takip edenlere; Hüseyin'e ağlayanlara, ağlatanlara, hüzünlenip sızlayanlara.

Selam olsun Hüseyinîlere; Yezidîlere karşı mücadele verenlere, kan verip şehid düşenlere, Kerbela mesajını cihana duyuranlara.

"Her Yer Kerbela ve Her Gün Aşura" inancıyla zalimlerin canına korku salanlara, Hüseyin aşkıyla doğanlara, yaşayanlara ve ölenlere selam olsun...

KAYNAKLAR

2. BÖLÜM (Şia Kaynakları)

- 1- Bihar-ul Envar, c.44, s.257
- 2- Emaliy-i  eyh Saduk, s.115
- 3- Cami-u Ehadis-i   ia, c.12, s.556
- 4- Bihar-ul Envar, c.44, s.304
- 5- Vesail-u   ia, c.I, s.469
- 6- Gurer- l Hikem ve Durer- l Kelim, c.I, s.235,
Bihar-ul Envar, c.44, s.287
- 7- Bihar-ul Envar, c.44, s.290
- 8- Emaliy-i  eyh Müfid, s.338
- 9- Cami-u Ehadis-i   ia, c.12, s.554
- 10- Bihar-ul Envar, c.44, s.278 11-El Gadir, c.2, s.202
- 12- Sevak-ul A'mal. s.339, Kamil-uz Ziyaret, s.100
- 13- Emaliy-i  eyh Saduk, s.III, Bihar-ul Envar, c.44,s.283
- 14- Bihar-ul Envar, c.44, s.280
- 15- Usul-i Kafi, c.I, s.465
- 16- Bihar-ul Envar, c.45, s.65
- 17- Bihar-ul Envar, c.44, s.292
- 18- Rical-i Ke  i, c.2, s.574-575

- 19- Bihar-ul Envar, c.44, s.303, El Avalim, c.17, s.602
- 20- Bihar-ul Envar, c.101, s.8
- 21- Bihar-ul Envar, c.44, s.285-286, Emaliy-i Şeyh Saduk, s.112, Cami-u Ehadis-iş Şia, c.12, s.549
- 22- İlel-uş Şerayi', c. 2, s.145, Bihar-ul Envar, c.44, s.269
- 23- Bihar-ul Envar, c.44, s.284, Emaliy-i Şeyh Saduk, s.112
- 24- Bihar-ul Envar, c.44, s.287, Emaliy-i Şeyh Saduk, s.128
- 25- Kamil-uz Ziyaret, s.175, Bihar-ul Envar, c.101, s.290
- 26- Bihar-ul Envar, c.46, s.108, Maktel-ul Mukarrem, s.477
- 27- Nefes-ul Mehmum, s.18, Kurban-ı İsnad-i Himyerî, Bihar-ul Envar, c.44, s.302
- 28- Uyun-u Ahbar-ır Rıza, c.2, s.51, Bihar-ul Envar, c.44, s.300
- 29- Durr-iis Semin, Bakara suresinin 37. ayetinin tefsiri, Bihar-ul Envar, c.44, s.245
- 30- Mecmau'l Bahreyn, c.3, s.405-406, Müstedrek-u Vesail-iş Şia, c.10, s.318
- 31- El Luhuf-u Ela Katile't Tufuf, s.139
- 32- Bihar-ul Envar, c.44, s.301-302
- 33- Bihar-ul Envar, c.101, s.106
- 34- Sevak-ul A'mal, s.318-319, Menakıb-u İbn-i Şehr Aşub, c.4, s.128, Bihar-ul Envar, c.101, s.2
- 35- Sevak-ul A'mal, s.312
- 36- Sevak-ul A'mal, s.321
- 37- Menakıb-u İbn-i Şehr Aşub, c.4, s.128
- 38- Sevak-ul A'mal, s.313
- 39- Emaliy-i Şeyh Saduk, s.III
- 40- Emaliy-i Şeyh Tusî, Menakıb-u İbn-i Şehr Aşub, c.4, s.86, Bihar-ul Envar, c.45, s.218

3. BÖLÜM (Ehl-i Sünnet Kaynakları)

1- Sünen-i Tirmizî, c.5, s.663

2- Zehair-ul Ukba, s.20, El Keşşaf Tefsiri, Şura suresi 23. ayetin tefsiri

3- Kenz-ül Ümmal, c.7, s.225, Dürr-ül Mensur, Kevser suresinin tefsiri

4- Hilyet-ül Evliya, c.I, s.84

5- Müstedrek-üs Sahihayn, c.4, s.464, Sünen-i İbn-i

Mace, c.2, s.1366, Hadis,4082

6- Müstedrek-üs Sahihayn, c.3, s.177

7- Sünen-i Tirmizî, c.2, s.240 ve 307, Mustedrek-

us Sahihayn, c.3, s.166

8- Zehair-ul Ukba, s.143, Mecmau-z Zevaid, c.9,

s.201, Yenabiu'l Mevedde, c.2, s.214

9- Müsned-i Ahmed ibn-i Hanbel, c.6, s.294, Savaik-ul Muhrika, s.192, En Nihayet-u ve'l Bidaye, c.8, s.217

10- Müstedrek-üs Sahihayn, c.3, s.178, Tehzib-ut Tehzib, c.2, s.353, Dürr-ül Mensur, c.5, s.492

11- Dürr-ül Mensur, c.5, s.492 ve c.7, s.413

12- Zehair-ul Ukba, s.151, Maktel-ül İmam-is Sibte-i Şehid, c.2, s.169, Menakıb-i İbn-i Meğazilî Vasitî

13- Zehair-ul Ukba, s.119, Maktel-ul İmam-is Sibte-i Şehid-i Harezmi, c.I, s.87-88

14- Müstedrek-us Sahihayn, c.3, s.176, Maktel-ul İmam-is Sibte-i Şehid-i Harezmi, c.I, s.158

15- Maktel-ül İmam-is Sibte-i Şehid, c.I, s. 158, Müstedrek-üs Sahihayn, c.3, s. 176,

16- Nezm-ud Dürer, s.215

17- Müsned-i Ahmed ibn-i Hanbel, c.6, s.294, Savaik-ul Muhrika, s.115, Hasais-ul Kubra, c.2, s.125, Mecmau-z Zevaid, c.9, s.187

18- Mecmau-z Zevaid, c.9, s.189

19- Mu'cem-ul Kebir-i Taberanî, Hz. İmam Hüseyin'in Hayatı Faslı, A'lam-un Nübüvve, s.83

20- Kenz-ül Ümmal, c.6, s.223, Füsul-ül Mühimme, s.154, Müstedrek-üs Sahihayn, c.4, s.398, Müsned-i Ahmed ibn-i Hanbel, c.3, s.242, Delail-ün Nübüvve Ebi Nuaym, c.3, s.202, Zehair-ul Ukba, s.246 ve 247

21- Mu'cem-ul Kebir, İmam Hüseyin'in Hayatı Faslı, Müstedrek-üs Sahihayn, c.4, s.398, Tarih-uş Şam, Hz. Hüseyin'in Hayatı Faslı

22- El Kifayet-u li Hafiz-il Kenci, s.279, Zehair-ul Ukba, s.147, Hasais-ul Kubra, c.2, s.125, Sirat-us Seviyy, s.94, Mecmau-z Zevaid, c.9, s.118-119

23- Kenz-ul Ümmal, c.6, s.223, El Fusul-ül Mühimme, s.154, Savik-ul Murika, s.115, Maktel-ül İmam-is Sibti-ş Şehid, s.163

24- Hasais-ul Kubra, c.2, s.125, Savaik-ul Muhrika, s.115, Kenz-ül Ümmal, c.6, s.223, El Fusul-ül Mühimme, s.154

25- El İsabe, c.1, s.68, Yenabiu'l Mevedde, c.3, s.8 ve 52, El Bidayet-u ne'n Nihaye, c.8, s.217

26- Kenz-ul Ümmal, c.6, s.224, El Mu'cem-ül Kebir, Hz. Huseyin'in Hayati Bölümü

27- Sirat-us Seviyy, s.95, Maktel-ül İmam-is Sibti-ş Şehid, c.2, s.162

28- Müsned-i Ahmed ibn-i Hanbel, c.2, s. 60-61, Camiu's Sağir, c.1, s.13, Savaik-ul Muhrika, s.115, Zehair-ul Ukba, s.148

29- Delail-ün Nübüvve, c.3, s.211, Hasais-ul Kubra, c.2, s.126, Kitab-u Sıffin li Nasr ibn-i Mezahim, s.158, Şerh-u Nehc-il Belaga li ibn-i Ebi'l Hadid-i Mü'tezili, c.1, s.178

30-Yenabiu'l Mevedde, c.3, s.101 31-Yenabiu'l Mevedde, c.3, s.54

32- Sahih-i Tirmizî, c.13, s.193

33- Tarih-uş Şam, Hz. imam Huseyin'in (a.s) Hayati Bölümü, Sirat-us Seviyy, s.96

34-Yenabiu'l Mevedde, c.3, s.102

35- Savaik-ul Muhrika, s.199, Yenabiu'l Mevedde, c.3, s.90

36- Yenabiu'l Mevedde, c.3, s.31 ve 32, Savaik-ul Muhrika, s.199, El Bidayet-u ve'n Nihaye, c.8, s.209

37 Yenabiu'l Mevedde, c.3, s.47 ve 93, Cevahir-ul Akdeyn, c.2, s.333

38- Meveddet-ül Kurba, s.32, Yenabiu'l Mevedde, c.2, s.323, Menakıb-i İbn-i Meğazilî

39- Yenabiu'l Mevedde, c.3, s.48-49 ve 100, Mi'rac-ul Vusul-i Cemaleddin Zerendî, s.215, El Bidayet-u ve'n Nihaye, c.8, s.216

40-Tefsir-i El Keşşaf, Şura suresi, 23. ayetin tefsiri